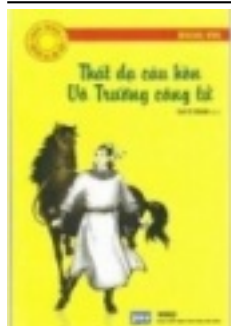

Thẩm Thẳng Y - Thất Dạ Câu Hồn

Contents

Thẩm Thẳng Y - Thất Dạ Câu Hồn	1
1. 01. Ngũ Hành Sát Tinh Kẻ Gặp Phải Tránh	1
2. 02. Nạn Lớn Khó Tránh Thành Kẻ Ngổ Ngẩn	21
3. 03. Mạnh Thường Hiếu Khách Không Biết Làm Sao	40
4. 04. Thân Thế Tổ Tường, Gặp Nhau Quá Muộn	63

Thẩm Thẳng Y - Thất Dạ Câu Hồn

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-thang-y-that-da-cau-hon>

1. 01. Ngũ Hành Sát Tinh Kẻ Gặp Phải Tránh

Mặt trời chưa lặn.

Chùa cổ hoang lương.

Vài con quạ già không biết từ đâu bay tới, đáp xuống một cây khô trước ngôi chùa cổ, “quà” một tiếng hoảng sợ, đột nhiên bay vọt lên.

Một tràng tiếng tiêu đang trôi lên dưới gốc cây khô.

Điệu tiêu không biết tên gì, thê lương mà uyển chuyển.

Chùa cổ trong núi sâu, đã hoang phế nhiều năm, cửa chùa long ra, phía ngoài tường lở vách sụp, cỏ hoang mọc đầy.

Con đường mòn đi vào cổng chùa cổ cao tới gối, không biết đã bao lâu chưa có người bước lên.

Nhưng hiện tại lại có một người thổi tiêu dưới gốc cây khô trước chùa.

Mà còn là một nữ nhân.

Nữ nhân này lẻ loi ngồi một mình trên một tảng đá lớn cạnh gốc cây, thổi tiêu rất thê lương, mà dáng vẻ lại càng vô cùng thê lương.

Nàng mặc một chiếc áo tía, làn tóc mây búi lên thành một búi trên đầu, cũng buộc bằng một mảnh vải tía.

Gió từ hướng mặt trời lặn thổi tới, áo khăn của nàng bay tung, thân hình dường tượng như sắp theo gió bay đi.

Nàng thổi một chiếc ngọc tiêu màu trắng.

Chiếc ngọc tiêu lóng lánh trong suốt, giống như làn da của nàng.

Xem ra nàng vẫn còn trẻ, không thật xinh đẹp lắm, nhưng hoàn toàn không hề khó coi.

Bất kể là ai, chỉ cần nhìn thấy nàng rõ ràng, chắc chắn đều không thể không thừa nhận rằng nàng có chỗ đặc biệt.

Nàng chính thuộc loại nữ nhân mà nếu đi từ trước mặt tới, chưa chắc anh đã chịu nhìn nàng một cái, nhưng đi qua rồi anh sẽ tức giận tự đá mình một cái vì không nhìn nàng một cái.

Một nữ nhân như nàng, bất kể đi tới nơi nào, nhất định cũng sẽ không bị tịch mịch.

Nhưng trong khung cảnh này thì đương nhiên là ngoại lệ.

Tại sao nàng lại tới nơi này vào lúc này?

Rốt lại nàng là ai?

Khúc tiêu chưa hết, tiếng cánh chim đập phành phạch vang lên, bên cạnh con đường mòn nhỏ đột nhiên có một bầy quạ hoảng sợ bay lên.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía đó xé không khí vang tới.

Cũng không bao lâu, một cỗ ngựa đã xông vào lối mòn cỏ mọc, phóng thẳng tới trước mặt thiếu nữ áo tía.

Ngựa màu đen, người ngồi trên yên cũng mặc một chiếc áo dài màu đen.

Người này tuổi đã khoảng trung niên, cao mà gầy, lông mày mọc xéch chạy vào tóc mai, mắt sâu, mũi cao, môi mỏng, ba chòm râu dài phất phơ trước gió.

Y tới trước mặt thiếu nữ áo tía thì kìm ngựa.

Thiếu nữ áo tía lại như không biết gì, vẫn cúi đầu, tiếp tục thổi khúc tiêu của nàng.

Người trung niên áo đen cũng không đánh động nàng, “Phịch” một tiếng nhảy xuống ngựa, đứng yên lặng bên cạnh, không nói tiếng nào.

Tiếng vó ngựa chưa dứt, liên tiếp nối nhau vang lên, trong chốc lát mười mấy kỵ mã xếp hàng một phóng tới, đạp thành một con đường mới trên lối mòn cỏ mọc.

Kỵ sĩ trên ngựa cũng mặc áo màu đen, mười một người đều như nhau.

Họ nhìn thấy người trung niên áo đen đứng yên ở đó, dường tượng như đang lắng nghe tiếng tiêu của thiếu nữ, đều lộ vẻ kinh ngạc, đang định hỏi thì người trung niên áo đen chợt đưa tay lên miệng.

Đó cũng là dấu hiệu bảo họ im lặng.

Câu nói đã ra tới yết hầu của họ lập tức bị nuốt xuống.

Ngựa đã dừng lại hoàn toàn, núi rừng yên tĩnh trở lại, ngoài tiếng một hai con ngựa thỉnh thoảng hí lên chỉ có tiếng tiêu lặng lẽ.

Tiếng tiêu càng thê lương.

Mười một người áo đen tới sau lắng nghe bất giác cảm thấy trong lòng trỗi lên một nỗi buồn không biết gọi là gì, giữa đôi mày đều lộ vẻ đau buồn.

Trong đó có bốn người là ngoại lệ.

Người trung niên áo đen tới đầu tiên lại hoàn toàn không lộ vẻ gì.

Tiếng tiêu đã ngưng lại.

Nữ nhân áo tía ung dung đặt chiếc tiêu xuống, ngẩng đầu lên, nhìn người trung niên áo đen.

Đôi mắt của nàng phảng phất một làn sương mù, như cười mà không phải là cười.

Người trung niên áo đen lập tức ôm quỳ, nói “Có lẽ là Vân Phiêu Phiêu cô nương?”.

Thiếu nữ áo tía lặng lẽ cười, hỏi lại “Ngươi họ Tiết?”.

Người trung niên áo đen cúi đầu “Tiết Vô Cực”.

Thiếu nữ áo tía nhăn mũi một cái, nói “Cái tên ấy không hay”.

Tiết Vô Cực nói “Nghe gia mẫu nói là gia phụ nghĩ ngợi suốt ba ngày ba đêm mới nghĩ ra được cái tên ấy”.

“Lệnh tôn...”.

“Tiết Trường Sinh!”.

“Cái tên ấy cũng không hay”.

“Đại khái gia phụ cũng biết là không hay, nên rất ít dùng cái tên ấy”.

“Vậy bảo người khác gọi y là gì?”.

“Địa ngục thích khách!”.

Trong chớp mắt ấy, côi địa ngục mừng tượng như mờ đi, bốn chữ “Địa ngục thích khách” đúng là biểu tượng của sự tà ác, chết chóc.

Bất kể ai đột nhiên nghe thấy bốn chữ ấy, e cũng không tránh khỏi giật nảy mình.

Vân Phiêu Phiêu lại như vô sự, nói “Cái danh hiệu ấy cũng không kém, trong những kẻ làm nghề thích khách, luận về danh tiếng chắc chắn không có ai xứng đáng được gọi là Địa ngục thích khách bằng lệnh tôn”.

Tiết Vô Cực thở dài một tiếng, nói “Trước đây ba tháng thì đúng thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nghe nói cách đây ba tháng lệnh tôn đã ngã xuống dưới kiếm của Thẩm Thăng Y”.

Tiết Vô Cực trầm giọng nói “Đúng vậy!”.

“Thù cha không đội trời chung”.

“Cho nên ta tìm tới Vân cô nương”.

“Để ta giết Thẩm Thăng Y?”.

“Đúng thế!”.

“Chỉ sợ có lòng mà không có sức”.

“Nếu Vân cô nương cũng không có sức giết Thẩm Thăng Y, thì có ai có sức giết Thẩm Thăng Y?”.

“Ngươi biết ta là ai không?”.

“Người trong bài Bích Lạc phú!”.

Vân Phiêu Phiêu cười cười, đột nhiên hỏi “Rốt lại ngươi đã đọc qua bài Bích Lạc phú chưa?”.

Tiết Vô Cực mỉm cười cao giọng đọc “Khi người đang động, gió mưa sầm sập, sấm sét vang rền, khi người đang tĩnh, dáng tựa gương trong, mở ra trời thăm, hơi rồi ngút chừ bể biếc, sắc mờ lan chừ non xanh, đứng đầu vạn tượng, độc nhất kỳ quan...”.

Vân Phiêu Phiêu nhoẻn miệng cười nói “Đọc tới chỗ ấy cũng đâu thấy chữ Vân nào?”.

Tiết Vô Cực đọc tiếp “Thang mây không xa, nẻo trời còn lối, tình thường gởi nơi xa thăm, ý còn nhắn chỗ bè sao...”.

Vân Phiêu Phiêu cười nói “Chữ Vân chỉ thấy ở cuối bài phú, vả lại chữ Vân ấy không có quan hệ gì với ta, những kẻ được kể tới trong bài Bích Lạc phú thật ra chỉ có bảy người”.

“Là bảy người nào?”.

“Nhật Nguyệt Tinh Phong Vũ Lôi Điện!”.

Tiết Vô Cực ánh mắt chợt rực lên.

Vân Phiêu Phiêu lại nói “Họ còn cao cường hơn ta nhiều, người muốn giết Thẩm Thăng Y cứ tìm họ là được”.

Tiết Vô Cực nói “Không ngờ cô nương lại khiêm tốn như thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Sự thật là thế”.

Tiết Vô Cực hỏi dò “Tới chỗ nào mới tìm được họ?”.

Vân Phiêu Phiêu cười cười, chiếc tiêu trong tay chỉ lên trời.

Tiết Vô Cực ngẩng đầu lên trời, thở dài, nói “Có thể cầu mà không thể gặp, cho dù tìm được họ cũng không thể giết Thẩm Thăng Y giúp ta”. Ánh mắt của y hạ xuống, nhìn vào khuôn mặt Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu không hề tỏ vẻ gì.

Tiết Vô Cực nói tiếp “Theo chỗ ta biết, bảy người bọn họ từ lâu đã không hỏi tới chuyện giang hồ, người trong bài Bích Lạc phú chỉ còn có một mình cô nương là giúp người khác giết người”.

“Người biết cũng không ít chuyện đâu”.

“Cũng không phải nhiều”.

“Người khác chỉ biết là có Thất Sát trang, người lại biết rõ chủ nhân của Thất Sát trang là ta, quả thật không đơn giản”.

“Vì ta có hai tên thủ hạ đặc biệt thông thạo tin tức”. Tiết Vô Cực quay người vẫy tay “Cao Tiệp, Tạ Tồn!”.

Hai người áo đen bên cạnh ưỡn ngực.

Vân Phiêu Phiêu ánh mắt lướt qua họ một cái, lại hỏi Tiết Vô Cực “Không biết hai vị thủ hạ của người nghe được tin tức ở đâu?”.

Tiết Vô Cực đáp “Họ vốn là người chuyên nghe ngóng hành tung của những kẻ mà gia phụ phải giết, trong bảy năm nay, cũng biết rõ không ít những bạn bè giang hồ bán tin tức để sống”.

Vân Phiêu Phiêu hiểu ý, nói “Cái tin này là họ mua được phải không?”.

“Không sai”.

“Tất cả mất bao nhiêu tiền?”.

“Một ngàn lượng vàng!”.

“Tính ra cũng không phải ít”.

“Nhưng không phải uống”.

Vân Phiêu Phiêu cười nụ gật đầu, nói “Một ngàn lượng vàng tuy không phải là ít, nhưng so ra thì người vẫn còn có lợi”.

Tiết Vô Cực nói “Thật à?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cái tin ấy ít nhất cũng phải đáng giá một vạn lượng vàng!”.

Tiết Vô Cực “Ừa” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Kẻ có cam đảm nghr ngóng được cái tin ấy, phải biết được nên bán cho người nào cần cái tin ấy”.

Tiết Vô Cực lặng lẽ cười, nói “Chẳng lẽ bán cho ta lại không được sao?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Đứng trên lập trường của người mà nói thì chắc chắn là được, nhưng nếu bắt người phải trả một vạn lượng vàng để được cái tin này thì chắc chắn người sẽ cho là quá đáng”.

Tiết Vô Cực bắt giắc gật đầu.

Vân Phiêu Phiêu lại nói “Có thể thăm dò biết được cái tin này cũng tuyệt đối không phải là người bình thường”.

Tiết Vô Cực gật đầu nói “Vì cô nương tuyệt đối không phải là một người bình thường, Thất Sát trang cũng tuyệt đối không phải là nơi bình thường”.

Vân Phiêu Phiêu cười hỏi “Có được cái tin này không phải là dễ, lại biết rõ giá trị của nó, thì người bán tin cho người nhất định sẽ không tùy tiện bán cho hai người thủ hạ của người với giá một ngàn lượng vàng”.

Tiết Vô Cực quay ngoắt đầu lại, trừng mắt nhìn Cao Tiệp, Tạ Tổn, cao giọng quát “Nói mau!”.

Cao Tiệp, Tạ Tổn đều biến sắc, ứng thanh nhảy xuống ngựa, khom lưng ôm quyền nói “Đây quả thật là mua với giá một ngàn lượng vàng”.

Tiết Vô Cực quát “Đến lúc này mà các người vẫn còn không chịu nói thật à?”.

Cao Tiệp “phịch” một tiếng quỳ xuống, nói “Thuộc hạ nếu bịa đặt, thì trời tru đất diệt”.

Tạ Tổn cũng lạy phục xuống, nói “Bọn tôi vốn là võ biên, nếu không được lão chủ nhân đem về nuôi nấng thì nhất định không còn sống tới hôm nay, cái ơn dưỡng dục còn chưa báo đáp được, làm sao có thể làm chuyện không phải với chủ nhân?”.

Tiết Vô Cực trầm ngâm.

Vân Phiêu Phiêu lập tức hỏi chen vào “Vậy thì ai bán cái tin này cho các người?”.

Cao Tiệp, Tạ Tổn ngẩng đầu nhìn Tiết Vô Cực.

Tiết Vô Cực quát khê “Trả lời Vân cô nương đi”.

Lúc ấy Cao Tiệp mới nói “Là một người bạn của Khang Thanh”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Khang Thanh là ai?”.

Cao Tiệp nói “Đó là một người chuyên bán các tin tức bí mật”.

“Võ công y ra sao?”.

“Không giỏi lắm, nhưng khinh công cao minh phi thường”.

“Người quen y lâu chưa?”.

“Khoảng năm năm”.

“Người bạn của y hình dáng ra sao?”.

“Là một người to béo, ca chẳng qua bốn thước hai ba tấc, mặt như vàng trắng tròn, mày mắt mũi miệng cũng giống hệt như vậy”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi riết “Trên vai y có mang một cái hồ lô lớn không?”.

Cao Tiệp gật đầu.

Tạ Tồn chen vào “Trước nay chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cái hồ lô lớn như vậy”.

Vân Phiêu Phiêu không nói.

Tiết Vô Cực hỏi dò “Có lẽ cô nương quen người ấy?”.

Vân Phiêu Phiêu chưa đáp, lại hỏi lại “Tại sao người muốn điều tra bí mật của Thất Sát trang?”.

Tiết Vô Cực nói “Chính vì ta muốn giết Thẩm Thăng Y!”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Theo chỗ ta biết thì không ít người muốn giết Thẩm Thăng Y đâu”.

“Đáng tiếc là trong số đó người ấy có kẻ là là bậc hiệp khách, có kẻ đã quy ẩn không hỏi tới chuyện giang hồ, cũng có một số tuy là kẻ đại gian đại ác nhưng chưa từng có chuyện xung đột với Thẩm Thăng Y”. Tiết Vô Cực thở mạnh một hơi “Người có thể giúp ta giết Thẩm Thăng Y trước mắt chỉ có Thất Sát trang!”.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng nói “Vậy có lẽ người đã biết quy củ của Thất Sát trang!”.

Tiết Vô Cực cười nụ.

* * *

Thật ra Thất Sát trang cũng không có quy củ gì.

Trong thời gian từ trưa đến chiều mỗi ngày, cổng lớn của Thất Sát trang nhất định mở toang, Tổng quản của Thất Sát trang cũng nhất định ngồi trong sảnh đường.

Tổng quản là Tổng quản, bất kể ai hỏi tên họ của y, thì câu trả lời cũng chỉ có hai chữ Tổng quản.

Khách bước vào Thất Sát trang bất kể là muốn gì, chỉ cần cung cấp những tư liệu có quan hệ cho vị Tổng quản, sau ba ngày sẽ nhận được một lá thư kín của vị Tổng quản, bên trong chỉ nêu ra một cái giá.

Chỉ cần anh đồng ý thì bắt đầu từ lúc anh giao tiền cho vị Tổng quản, người anh muốn giết đã bước lên con đường đi tới cái chết.

Theo truyền thuyết, trước nay Thất Sát trang chưa làm ai thất vọng.

Nếu anh không đưa ra đủ số tiền ấy thì cứ bỏ đi, Tổng quản của Thất Sát trang trước nay chưa từng cò kè trả giá với khách.

Thất Sát trang về căn bản cũng không để ai trả giá với mình.

Có điều anh cũng không thể vì thế mà trút giận lên đầu vị Tổng quản kia.

Xuyên Dym hồ nghe nói vì chữ mắng Tổng quản của Thất Sát trang mấy câu, đập vỡ một cái bàn trước mặt y, sáng hôm sau bị phát giác đã chết trong khách sạn, đầu một nơi thân một nẻo, riêng bàn tay phải của lão đại bị chặt cụt tới cổ tay.

Bàn tay bị chặt cụt tới cổ tay ấy không biết đi đâu.

Nghe nói người đập vỡ cái bàn kia là y, dùng chính bàn tay phải đập vỡ.

Đúng hôm ấy, cái bàn bị đập vỡ ấy xuất hiện ngoài cổng Thất Sát trang, trên mặt bàn có một tấm vải trắng dính đầy máu.

Giữa tấm vải trắng là một bàn tay.

Bàn tay phải.

Điều đó là chứng minh một chuyện...

Người trong Thất Sát trang tuyệt nhiên không thể làm nhục, nếu không thì không cần phải trả tiền nhất định cũng sẽ giết người.

Đối với quy củ của Thất Sát trang, Tiết Vô Cực dĩ nhiên không đến nỗi không hiểu.

Vân Phiêu Phiêu thấy Tiết Vô Cực gật đầu, mới nói tiếp “Người đã biết thì cần gì phải làm thêm một việc thừa?”.

Tiết Vô Cực nói “Lý do là ta rất muốn biết rõ ràng rốt lại cô có giết được Thảm Thăng Y không!”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt, vẫn chưa lên tiếng, Tiết Vô Cực đã nói tiếp “Theo chỗ ta biết thì người trong hắc đạo đối với Thảm Thăng Y đều nghiêng răng nghiêng lợi, những kẻ muốn lấy đầu y cũng không biết có bao nhiêu người, họ hoàn toàn không có lý do gì để không nhờ Thất Sát trang, nhưng hiện tại y vẫn sống rất khỏe mạnh”.

“Cho nên người nghi ngờ khả năng của ta chứ gì?”.

“Không sai!”.

Vân Phiêu Phiêu trầm ngâm nói “Ta không ngại gì nói cho người biết một điều”.

Tiết Vô Cực nói “Xin kính cẩn lắng nghe!”.

“Trong ba năm nay đã có bốn người gửi thư tới Thất Sát trang, muốn giết Thảm Thăng Y!”.

“Cô nương đều không đáp ứng họ”.

“Lúc nào ta cũng chuẩn bị giết Thảm Thăng Y giúp họ, chỉ cần họ đưa đủ tiền tới Thất Sát trang!”.

Tiết Vô Cực chợt hiểu “Nói thế là họ không đưa ra nổi số tiền phải không?”.

“Sự thật là thế!”.

“Cô nương đòi họ bao nhiêu?”.

“Hai vạn lượng vàng!”.

Đám người áo đen lập tức ngẩn ra, hai vạn lượng vàng rốt lại cũng là một con số làm người ta phát sợ.

Tiết Vô Cực chỉ cười nhạt một tiếng, nói “Giá đó tính ra cũng rất hợp lý”.

Y ngừng lại một lúc rồi trầm giọng “Ta trả cho cô!”.

“Bao nhiêu?”.

“Không phải hai vạn lượng vàng à?”.

“Bây giờ không phải là giá tiền nữa”.

“Ừa?”

“Sự tồn tại của Thất Sát trang tuy có nhiều người biết, con người Tô Tiên cũng là một bí mật, mà con người của ta lại là bí mật trong bí mật, nhưng bây giờ đã không phải là bí mật nữa rồi”.

“Bây giờ thì sao?”.

“Việc giết người loại này, ta chỉ có thể làm thêm một lần nữa!”.

“Bí mật của cô nương, bọn ta tuyệt đối không tiết lộ ra đâu”.

“Đáng tiếc là kẻ phát hiện ra bí mật ấy không phải chỉ có các người”.

“Người béo lùn ấy rốt lại là ai?”.

“Các người biết nhiều rồi, nếu biết nhiều hơn một chút thì đối với các người e không có gì hay đâu!”.

Tiết Vô Cực không hỏi nữa.

Vân Phiêu Phiêu lạnh lùng nhìn Tiết Vô Cực, nói tiếp “Tuy người tìm được tới Tô Tiên cũng chưa chắc đã tìm được ta, số dĩ lần này ta hẹn gặp người chỉ vì kỳ ta ngạc nhiên là tại sao người biết rõ về ta như vậy”.

Tiết Vô Cực nói ngay “Bây giờ chắc chắn là cô nương đã biết rõ”.

Tiết Vô Cực gật đầu nói “Người bán tin này cho ta thật ra cũng chưa thể xác định chủ nhân của Thất Sát trang chính là cô nương, nhưng kể ra cũng chứng minh cho ta một chuyện”.

“Về một mặt nào đó là mượn cơ hội này để tìm bằng chứng về việc ta giết người lấy tiền”.

“Rốt lại họ...”.

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời “Chẳng qua tuy họ thông minh nhưng dưới sự an bày của ta, lúc họ tìm được tới đây thì ta đã đi rồi”.

Tiết Vô Cực bất giác gật đầu nói “Cô nương an bài quả thật cũng bất ngờ đối với người ta, Tô Tiên cô nương bảo ta tới chờ ở Vân Lai khách sạn, đến buổi chiều chợt có một cô nương hóa trang thành điểm tiểu nhị tới, ai cũng cho rằng người ấy chính là cô nương, nào ngờ chỉ là sứ giả của cô nương đưa mật thư tới, bảo bọn ta tới đây gặp mặt”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Với sự thông minh của người chắc đã hiểu ra chuyện rắc rối bên trong”.

Tiết Vô Cực nói “Cho nên trên đường đi ta đã dặn dò bọn thủ hạ cẩn thận hành tung, chú ý xem có người theo dõi không”.

“Có không?”.

“Có hai người, đều bị bọn ta dùng kế bỏ rơi”.

“Thật ra các người có thể bắt sống họ”.

“Trước khi gặp mặt cô nương, bọn ta hoàn toàn không muốn sinh sự”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt một tiếng, nói “Hay lắm!”.

Tiết Vô Cực hơi lộ vẻ kinh ngạc, nói “Như vậy là cô nương tin ta phải không?”.

Vân Phiêu Phiêu thông thả nói “Bắt đầu từ lúc các người chia tay Tô Tiên, hành tung của các người đã bị người của ta giám sát”.

Tiết Vô Cực hoàn toàn không nghi ngờ lời Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Lúc các người tới Vân Lai khách sạn thì người của ta đã được rõ ràng về các người”.

Tiết Vô Cực khẽ thở dài một tiếng, nói “Cô nương rất cẩn thận”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cẩn thận vốn là điều kiện đầu tiên mà những người làm công việc như bọn ta phải có!”.

Tiết Vô Cực nói “Về cô nương ta vốn tin được sáu phần, bây giờ thì tin được tám phần”.

Vân Phiêu Phiêu cười nụ.

Tiết Vô Cực lập tức nói qua chuyện khác “Chưa rõ cô nương giết Thẩm Thăng Y thì cần bao nhiêu?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Gấp đôi giá cũ”.

“Bốn vạn lượng vàng”.

“Đúng thế!”.

Tiết Vô Cực trầm ngâm.

Ánh mắt của đám người áo đen đều dồn lên khuôn mặt Tiết Vô Cực.

Mặt trời vẫn chưa lặn, gió núi càng mạnh thêm.

Tiết Vô Cực trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài một hơi, nói từng tiếng “Đây là lần xuất thủ cuối cùng của cô nương, giá tiền có đắt gấp đôi cũng phải”.

Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ta thích người sáng khoái”.

Tiết Vô Cực chậm rãi nói “Chỉ mong cô nương cũng không làm ta thất vọng”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Thất Sát trang xưa nay không để khách hàng thất vọng”.

Tiết Vô Cực nói “Hy vọng người khách hàng la ta cũng không phải là ngoại lệ”.

Y vừa nói vừa chậm rãi đưa tay vào bọc lấy một cái hộp bằng gấm, mở ra.

Trong cái hộp gấm có một tập ngân phiếu dày.

Tiết Vô Cực hai tay bưng cái hộp gấm bước lên ba bước, nhũn nhặn nói với Vân Phiêu Phiêu “Trong cái hộp này là hai mươi tờ ngân phiếu, tổng cộng là hai vạn năm ngàn lượng”.

Vân Phiêu Phiêu vẫn chưa đón lấy.

Tiết Vô Cực nói tiếp “Còn một vạn năm ngàn nữa, sau khi Thẩm Thăng Y chết, Tiết mỗi nhất định sẽ đích thân đưa tới Thất Sát trang”.

Y thấy Vân Phiêu Phiêu vẫn không lộ vẻ gì, lại nói “Tuy cô nương có quy củ của cô nương, nhưng hai vạn năm ngàn lượng vàng hiện chẳng qua chỉ mới đổi được một cái gạt đầu của cô nương...”.

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời “Cũng được, đây là lần cuối cùng, ta cứ theo ý người”.

Rốt lại nàng cũng đón lấy cái hộp gấm.

Tiết Vô Cực ôm quyền vái dài nói “Đa tạ”.

Vân Phiêu Phiêu cũng không đáp lễ “Còn một vạn năm ngàn lượng người cứ mang theo người, sau khi Thẩm Thăng Y chết, tự nhiên sẽ có người của ta tới tìm người”.

Tiết Vô Cực nói “Chỗ Thất Sát trang quả nhiên không còn dùng được nữa rồi”.

Vân Phiêu Phiêu chỉ cười nhạt.

Tiết Vô Cực cũng không hỏi nữa, nói “Vậy thì ta sẽ mang tiền theo bên người”.

Y ngẩng đầu lên trời cười ha hả “Ta tin chắc rằng Thẩm Thăng Y nằm mơ cũng không ngờ rằng tính mạng của y đáng giá bấy nhiêu tiền”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức đóng nắp hộp gấm, cũng không đếm số ngân phiếu.

Thật ra cũng không cần như thế, bởi vì Tiết Vô Cực lừa nàng thì đối với y chẳng có gì là hay.

Tiết Vô Cực ánh mắt nhìn xuống, chợt nói “Bây giờ thì xin mời bốn người bạn kia của cô nương ra đây cả đi”.

Vân Phiêu Phiêu thoáng ngạc nhiên, hỏi “Người đã phát giác ra rồi à?”.

Tiết Vô Cực nói “Đã phát giác lúc vừa tới”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cha hồ không sinh con chó, câu ấy đúng lắm”.

Tiết Vô Cực nghiêng người liếc một cái, nói “Mười một người này đều là sát thủ do gia phụ huấn luyện, kể cả Tiết mỗi, lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ cô nương một tay!”.

Vân Phiêu Phiêu cười khẽ một tiếng, nói “Nếu ta dốc toàn lực vẫn không giết nổi Thẩm Thăng Y, nhất định sẽ báo cho các người biết”.

Tiết Vô Cực chậm rãi nói “Về chuyện tiền bạc, ta vẫn trả đủ”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Thế là ý gì?”.

Tiết Vô Cực nói “Để giết Thẩm Thăng Y, bọn ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào!”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói “Đáng tiếc là người của Thất Sát trang hoàn toàn không thích chiếm tiện nghi, nếu quả phải tìm tới các người, thì ta chỉ lấy hai vạn lượng của các người thôi”.

Câu nói ấy vốn không phải là loại người như nàng nói ra, nhưng hiện tại đã nói ra.

Nàng trước nay rất tự tin vào võ công của mình, vả lại nàng còn có mấy người thủ hạ đắc lực, trước nay chưa từng phải nhờ vả người ngoài.

Lần này thì rõ ràng đã nảy ra ý nghĩ ấy, rốt lại Tiết Vô Cực lời lẽ sắc bén, đã làm lung lay lòng tin của nàng, hoặc giả là do Thẩm Thăng Y?

Tiết Vô Cực cũng không ép, nói “Nhất thiết xin theo lời cô nương”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức vung chiếc tiêu bạch ngọc trong tay lên.

Bốn thiếu nữ áo xanh nối nhau từ đám cỏ rậm cạnh đường mòn xuất hiện.

Màu áo cũng xanh như màu cỏ, muốn phát hiện bọn họ rất không dễ dàng.

Đám người áo đen nhìn thấy đều thoáng lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng chỉ có Tiết Vô Cực biết được sự hiện diện của họ.

Bốn thiếu nữ áo xanh này lưng đeo trường kiếm, hai bên hông đeo hai chiếc túi da báo, hai tay cũng mang bao tay da hươu.

Tiết Vô Cực ánh mắt chuyển động, nói “Theo ta thấy, họ đều là hảo thủ về ám khí”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt một tiếng.

Tiết Vô Cực nói tiếp “Ám khí của họ đều tẩm chất kịch độc phải không?”.

“Nếu không thì cần gì phải mang bao tay da hươu?”.

“Cô nương rất cẩn thận, tuy đã điều tra rất rõ về bọn ta, mà vẫn đề phòng như thế”.

“Lòng đề phòng người không thể không có”.

“May là Tiết mỗ chỉ một dạ thành thật, không hề có ý hai lòng, với sự cẩn thận như thế của cô nương, chắc chắn không khó khăn gì để đưa Thẩm Thăng Y vào đất chết”. Tiết Vô Cực ngẩng đầu lên trời cười dài.

Tiếng cười của y rõ ràng vô cùng vui vẻ, lại phảng phất như đã nhìn thấy Thẩm Thăng Y ngã gục trước mặt Vân Phiêu Phiêu.

Tuy trước nay y chưa nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu giết người, nhưng nghe tiếng sáo mới rồi, lại cẩn thận quan sát, cũng đã biết chắc võ công của Vân Phiêu Phiêu cao hơn mình một bậc.

Cha y là Tiết Trường Sinh nổi tiếng giang hồ với cái tên Địa ngục thích khách, cha hổ không sinh con chó, kỹ thuật giết người y đã học được không ít, về việc phán đoán võ công của đối phương cũng hoàn toàn không kém cha y.

Đó vốn là điều kiện không thể thiếu đối với một thích khách nổi tiếng.

Tiếng cười chưa dứt, trong bụi cỏ rậm ở hai bên con đường mòn lại xuất hiện thêm hai người.

Bên trái là một người to béo mặc áo trắng, thân hình ngũ đoản, mặt tròn như trăng rằm, trắng mét như người chết, tướng mạo vô cùng hoạt kê, mày mắt mũi miệng đều túm tụm vào một chỗ, hai tay ôm một cái hồ lô cực lớn.

Miệng hồ lô đang trong miệng y.

Người bên phải không béo, cũng không gầy, y phục toàn thân như ngọn lửa, khuôn mặt vuông vắn cũng đỏ rực như máu.

Họ đột ngột từ trong bụi cỏ rậm xuất hiện như hồn ma, cách hai thiếu nữ trước mặt không đầy hai trượng, nhưng hai thiếu nữ này vẫn hoàn toàn không hay biết.

Nhưng bốn thiếu nữ lại xuất hiện từ hai phía đối mặt nhau.

Hai thiếu nữ bên trái lập tức nhìn thấy người áo đỏ xuất hiện sau lưng hai thiếu nữ bên phải, hai thiếu nữ bên phải cũng lập tức nhìn thấy người áo trắng béo mập xuất hiện sau lưng hai thiếu nữ bên trái.

Bọn họ đều giật nảy mình, cơ hồ đồng thời buột miệng kêu lên “Cẩn thận!”.

Đều là gọi đồng bạn trước mặt cẩn thận, chứ không biết sau lưng mình cũng đã có một người xuất hiện.

Tất cả chỉ trong một chớp mắt!

Luận về võ công, không nghi ngờ gì họ còn kém xa Vân Phiêu Phiêu, nhưng về kinh nghiệm phong phú, phản ứng mau lẹ, thì không phải người thường có thể sánh được.

Nhìn thấy ánh mắt của đồng bạn, họ biết ngay sau lưng mình cũng có người, tiếng “Cẩn thận” vừa lọt vào tai, thân hình đã quay phắt lại, bảy mươi hai ngọn ám khí gồm mười hai loại khác nhau đã như châu chấu bay tóe ra sau lưng!.

Tiếng loảng soảng xé không khí vang lên nghe rợn người!

Vân Phiêu Phiêu, Tiết Vô Cực hai bên đều nhìn thấy rõ ràng.

Tiết Vô Cực chỉ thoáng sửng sốt, Vân Phiêu Phiêu thì vừa thấy hai người xuất hiện, sắc mặt lập tức trắng bệch, buột miệng kêu lớn!

Cũng là một tiếng “Cẩn thận!”

Trong chớp mắt bật ra tiếng kêu, gốc cây khô sau lưng nàng cũng toác ra, răng rắc xé làm đôi, bên trong hoàn toàn đã bị móc rỗng.

Một người áo xám đứng trong gốc cây bị móc rỗng!

Gốc cây vừa xé ra, thân hình của người áo xám cũng lộ ra!

Người này đã gầy lại cao, giống hệt một chiếc sào tre, mặt dài như mặt ngựa, mũi nhọn, môi mỏng, lưỡng quyền nhô cao, vầng trán như vách núi trọc, đôi mắt như cửa người chết, không bộc lộ tình cảm gì.

Trong tay trái y là một thanh kiếm, dài mảnh mà sắc nhọn!

Gốc cây vừa toác ra, thanh trường kiếm đã từ chỗ nứt phóng ra, đâm vào chỗ yếu hại trên lưng Vân Phiêu Phiêu.

Chữ “thận” vừa buông ra, kiếm đã phóng tới!

Một nhát kiếm như thế lẽ ra không trượt nhưng lại trượt!

Vân Phiêu Phiêu quả thật rất giỏi, sau lưng tung không có mắt, nhưng thính giác linh mẫn, phản ứng mau lẹ, người thường không thể bằng được, tiếng gốc cây xé ra răng rắc vừa vang lên, thân hình yếu diệu của nàng đã vọt tới phía trước, vừa khéo tránh khỏi một nhát kiếm!

Người áo xám một kiếm đâm trượt, thân hình cũng phá gốc cây bay ra, rung tay một cái, soạt soạt soạt liên tiếp đánh mười bảy kiếm.

Thân hình của Vân Phiêu Phiêu cũng đồng thời bay khỏi tảng đá lớn phía trước gốc cây khô.

Kiếm tuy nhanh, nhưng thân hình của nàng còn nhanh hơn!

Người áo xám đánh liên tiếp mười bảy kiếm đều trượt, một chân đạp lên tảng đá, nhún mạnh một cái, cả người lặn kiếm từ tảng đá vọt lên, lại đánh mười bảy kiếm!

Mười bảy kiếm này mượn lực để dùng lực, tự nhiên càng mau lẹ, mũi kiếm từ chỗ còn cách lưng Vân Phiêu Phiêu ba thước chỉ còn nửa thước, nhưng vẫn còn cách nửa thước, thủy chung vẫn không đâm trúng được hậu tâm Vân Phiêu Phiêu!

Võ công của Vân Phiêu Phiêu rõ ràng cao hơn của người áo xám.

Nàng lại tránh khỏi mười bảy kiếm, thân hình bắt đầu rơi xuống, nhưng lại rướn lên một cái, lại vọt lên phía trước bảy thước mới rơi xuống đất.

Người áo xám lại không có bản lĩnh như thế, mười bảy kiếm đánh xong, thân hình đã rơi xuống đất, cách Vân Phiêu Phiêu bảy thước.

Y hít sâu một hơi, bàn tay nắm chuôi kiếm nổi gân xanh nhưng khuôn mặt vẫn cứng đờ như gỗ, không biểu lộ tình cảm gì!

Vân Phiêu Phiêu lập tức quát khê một tiếng “Mộc Lang quân?”.

“Chính là ta!”, người áo xám ứng thanh xông tới, trường kiếm lại đâm ra!

Vân Phiêu Phiêu đồng thời xoay người, trong tay phải đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm, đôi mắt không biết từ lúc nào đã trở nên tàn khốc như băng giá!

Thanh nhuyễn kiếm của nàng lập tức rung lên một cái, vút vút phóng thẳng ra, vừa khéo chặn thanh trường kiếm của Mộc Lang quân phóng tới!

“Keng” một tiếng hai thanh kiếm chạm nhau, thanh trường kiếm của Mộc Lang quân biến thành mười bảy thanh, thanh nhuyễn kiếm của Vân Phiêu Phiêu thì như mây bay vùn vụt, dưới ráng chiều ánh lên lấp lánh bảy màu.

Trong chớp mắt tiếng leng keng liên tiếp vang lên, mười bảy thanh kiếm của Mộc Lang quân biến thành một thanh, thanh nhuyễn kiếm của Vân Phiêu Phiêu rê một cái, vù một tiếng nhân chỗ sơ hở đâm vào, phóng tới yết hầu Mộc Lang quân!

Mộc Lang quân cả kinh lùi mau lại!

Thế kiếm của Vân Phiêu Phiêu chưa dứt, vẫn phóng tới yết hầu Mộc Lang quân!

Mộc Lang quân liên tiếp lui lại ba bước, thanh kiếm trong tay hoàn toàn không thi triển được!

Khi lùi bước thứ nhất, mũi kiếm của Vân Phiêu Phiêu còn cách yết hầu y ba bốn tấc, đến khi y lùi bước thứ hai, mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu y một tấc!

Nhát kiếm thứ ba sẽ thế nào?

Trên mặt Mộc Lang quân rốt lại đã hiện ra vẻ khiếp sợ!

Vân Phiêu Phiêu rõ ràng đã động sát cơ, kiếm thứ ba đâm không trúng, kiếm thứ tư lại đâm mau ra, vẫn nhắm vào yết hầu y!

Nhát kiếm này ắt đâm trúng yết hầu.

Mộc Lang quân lùi tới bước thứ ba, đã biết rõ mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, bất giác buột miệng la hoảng một tiếng!

Cũng đúng lúc ấy, trong bụi cỏ dưới chân Vân Phiêu Phiêu đột nhiên xuất hiện mộ bàn tay dính đầy đất vàng!

Vân Phiêu Phiêu hoàn toàn chưa đáp lên người ấy, trong bụi cỏ rậm về căn bản cũng không có người núp, hai bàn tay ấy đột nhiên lại từ dưới đất vươn ra, nắm chặt hau bấp chân Vân Phiêu Phiêu!

Vân Phiêu Phiêu kiếm thứ tư vừa đâm ra, đột nhiên phát giác hai chân bị người ta nắm chặt, vô cùng hoảng sợ, nhát kiếm đâm ra lập tức không chính xác, trượt qua sát yết hầu Mộc Lang quân.

Hơi lạnh trên kiếm đã quét vào da thịt trên yết hầu y, khiến y bất giác rùng mình mấy cái!

Mặt đất dưới chân Vân Phiêu Phiêu gần như đồng thời toác ra, cỏ xanh đất vàng bay tung, một người áo vàng từ dưới đất vọt lên!

Người này về vóc dáng diện mạo so với người béo lùn mặc áo trắng xuất hiện trong bụi cỏ cơ hồ không khác nhau nhiều lắm, cái đầu nhọn không có một sợi tóc dính đầy đất vàng, trong đó vẫn còn hai con giun đất rất lớn ngo ngoe.

Trên người y cũng dính đầy đất vàng, nhìn qua giống hệt như một con ác quỷ dưới Địa ngục nhảy lên.

Chân Vân Phiêu Phiêu bị y giữ chặt, xé đất vọt ra, hoàn toàn không hề phòng, cả thân hình bị y nhấc lên!

“Thỏ Lang quân!”, Vân Phiêu Phiêu buột miệng kêu thất thanh, uốn lưng một cái, thanh kiếm trong tay hạ mau xuống, đâm vào người áo vàng!

Vừa đâm được nửa đường, lại bị một thanh kiếm vung ngang chặn lại.

Dài mảnh mà sắc nhọn, chính là kiếm của Mộc Lang quân!

Mộc Lang quân còn chưa định thần, nhưng vẫn phản ứng mau lẹ, ra tay chính xác như vậy!

Vì trước đó, để đối phó với Vân Phiêu Phiêu, họ không những đã sắp đặt mưu kế, mà còn cùng nhau luyện đi luyện lại bảy mươi hai lần.

Tất cả mọi khả năng họ đều đã nghĩ tới, nên thanh kiếm của Vân Phiêu Phiêu vừa hạ xuống, Mộc Lang quân tự nhiên đã vung kiếm chặn lại!

Hai kiếm chạm nhau, keng keng kang liên tiếp bảy tiếng.

Trong nhát kiếm của Vân Phiêu Phiêu còn ngằm ẩn giấu bảy chỗ biến hóa, nhưng đều bị Mộc Lang quân đón đỡ.

Kiếm của nàng hoàn toàn không chỉ nhanh như vậy.

Chỉ tiếc hai chân nàng đều nằm trong hai tay của Thỏ Lang quân, thân hình cố nhiên bị khống chế, xuất thủ cũng không khỏi bị ảnh hưởng rất lớn!

Tiết Vô Cực bên cạnh nhìn thấy rõ, hai hàng lông mày bất giác nhíu lại.

Trong chớp mắt ấy, tâm tình của y quả thật đã rối loạn tới cực điểm.

Vì y biết kẻ ám toán Vân Phiêu Phiêu là ai, cũng biết sự lợi hại cũng những người này!

... Tụ thủ bàng quan hay ra tay giúp đỡ?

Tiết Vô Cực vốn là một người quyết đoán rất mau lẹ, nhưng hiện tại lại không đưa ra được chủ ý.

Mười một người áo đen kia thấy y không lộ vẻ gì, tự nhiên cũng không xuất thủ.

Keng keng keng bảy tiếng, lúc Mộc Lang quân đón đỡ bảy kiếm của Vân Phiêu Phiêu, Thỏ Lang quân xé đất vọt lên đã đứng vững, hai tay lập tức vận mười thành công lực bóp mạnh lại!

Vân Phiêu Phiêu lập tức cau mày, bắp chân rõ ràng đã cảm thấy đau đớn, nhưng thế kiếm vẫn không ngừng lại, trong chớp mắt đánh ra mười bốn kiếm!

Mộc Lang quân ung dung đón đỡ, vả lại còn thừa sức phản kích!

Thỏ Lang quân đã hoàn toàn khống chế thân hình Vân Phiêu Phiêu!

Ánh kiếm loang loáng, Mộc Lang quân rút kiếm phản kích, một lần ra tay là mười bảy kiếm!

Vân Phiêu Phiêu muốn đón đỡ kiếm của Mộc Lang quân vốn rất dễ, muốn né tránh tự nhiên càng không thành vấn đề, nhưng Thỏ Lang quân đã nắm chặt hai bắp chân của nàng, lại chĩa thân hình nàng về phía thanh kiếm của Mộc Lang quân, nàng không những không né tránh được, mà thân hình trên không đỡ gạt cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Nàng vẫn còn có thể chi trì, nhưng đã vô cùng nguy hiểm!

Tiết Vô Cực nhìn thấy tình thế nguy cấp, sắc mặt thay đổi mấy lần, đột nhiên hú dài một tiếng, vọt mau tới trước!

Cuối cùng y đã quyết định xuất thủ!

Tiếng hú dài chưa tắt, tiếng gió rít lên xé toạc không gian!

Năm điểm hàn quang rít gió mau lẹ chọt từ bên cạnh phóng ra, bắn mau vào lưng Tiết Vô Cực!

Hàn quang ngũ sắc!

Tiết Vô Cực nghe thấy giật mình, thân hình vọt lên đột nhiên khựng lại, chưa quay đầu thân hình đã nghiêng qua, vung tay phát lại!

Ba điểm hàn quang bị y vung tay áo đánh rơi xuống đất, còn hai điểm lướt qua sát ngực y!

Một bóng người như mũi tên vọt tới trước mặt y, rõ ràng là một trong mười một người áo đen!

Tiết Vô Cực ngăn người ra tại chỗ.

Người áo đen kia thân hình vừa lướt tới, tay trái lật lại, lại có năm điểm hàn quang bắn tới Tiết Vô Cực!

Tiết Vô Cực ánh mắt lóe lên, quát “To gan lắm!”, hai tay chụp xuống bắt hết năm điểm hàn quang, xòe ra nhìn thì vốn là năm viên đạn hoàn to bằng quả trứng chim, dùng năm loại vàng bạc đồng chì thiếc đúc thành.

“Kim Lang quân!”, Tiết Vô Cực lập tức biến sắc!

Ám khí vừa bị chụp, tay phải của Kim Lang quân lật lại một cái, đạn hoàn đã trong bàn tay.

Lần này không phải năm viên mà là hai mươi lăm viên, tay phải của y cũng đồng thời nắm ba mươi viên, thân hình trầm xuống, hai tay cùng dang ra, năm mươi lăm viên đạn hoàn như mưa bắn tới Vân Phiêu Phiêu!

Một tràng tiếng gió rít vang lên.

Số đạn hoàn này tuy hoàn toàn không có góc cạnh sắc nhọn, nhưng từ tay Kim Lang quân phát ra, cũng đủ để giết người.

Tiết Vô Cực sở dĩ có thể đón tiếp dễ dàng như vậy là vì y luyện được công phu Kim cương bất hoại gia truyền, tuy không tới mức mình đồng da sắt, nhưng toàn thân từ trên tới dưới đều là đao kiếm không thể phạm được, còn hai tay thì rõ ràng đã cứng như sắt, nát đá tan bia.

Trong trận đánh ở ngôi chùa cổ, Địa ngục thích khách Tiết Trường Sinh chỉ dùng hai tay không đã khiến Thẩm Thăng Y lâm vào cảnh nguy hiểm.

Tiết Vô Cực từ nhỏ đã khổ luyện, tuy hiện còn kém cha nhưng cũng được tám phần hỏa hầu, đạn hoàn ngũ sắc đánh trúng vào người cũng chưa chắc đã làm y bị thương.

Vân Phiêu Phiêu lại không có bản lĩnh ấy.

Trong chớp mắt ấy, nàng lại đỡ mười bảy kiếm của Mộc Lang quân, tiếng hô “Kim Lang quân” của Tiết Vô Cực đã vang vào tai.

Hai chữ “Lang quân” bị át đi trong tiếng gió rít.

Vân Phiêu Phiêu vừa sợ vừa giận, thân hình đã bị Thổ Lang quân khống chế, thanh nhuyễn kiếm lại bị Mộc Lang quân phong tỏa, tuy biết ám khí của Kim Lang quân đánh tới nhưng đã không thể né tránh, lại không thể đỡ gạt, bất giác buột miệng kêu lớn một tiếng đau thương.

Tiếng kêu ấy lại hoàn toàn bị đạn hoàn của Kim Lang quân cắt ngang!

Năm mươi lăm viên đạn hoàn chỉ có sáu viên đánh trượt, bốn mươi chín viên còn lại đánh vào bốn mươi chín chỗ trên người Vân Phiêu Phiêu!

“Bình bịch” một tràng vang lên, đạn hoàn đánh vào chỗ nào, quần áo rách tung chỗ ấy, xương thịt lõm vào, áo lót ngực của Vân Phiêu Phiêu cũng bị mấy viên đạn hoàn đánh rách nát!

Động tác của nàng lập tức hoàn toàn ngừng lại, trường kiếm rơi khỏi tay leng keng rơi xuống đất, thân hình cũng rũ xuống.

Thổ Lang quân buông hai tay ra, thân hình Vân Phiêu Phiêu đổ vật xuống đất, không động đậy nữa!

Mộc Lang quân sải chân bước lên một bước vung kiếm chém xuống, xem dáng vẻ như sợ Vân Phiêu Phiêu chưa chết hẳn, muốn bồi thêm một kiếm!

Kim Lang quân vung tay cản, lại “Cho thị được toàn thây!”

Câu nói buông ra, tiếng gió rít lên, năm viên đạn hoàn bắn mau vào lưng y.

Y nghe thấy rất rõ, nhưng không hề quay lại.

Năm viên đạn hoàn trong chớp mắt đã đánh trúng lưng y, phịch phịch phịch vang lên năm tiếng động kỳ lạ, rồi bắn ra rơi xuống đất.

Chẳng lẽ thân hình y đúc bằng sắt?

Y như vô sự, chậm rãi xoay người lại, trừng mắt nhìn Tiết Vô Cực, nói “To gan lắm!”.

Đó là câu Tiết Vô Cực vừa nói.

Tiết Vô Cực hai tay đã trống không, năm viên đạn hoàn chính là từ tay y bắn ra.

Y cũng trừng mắt nhìn lại Kim Lang quân, nói ngay “Ta đã dùng đủ cả mười thành công lực để phát đạn hoàn”.

Kim Lang quân nói “Nếu ngươi có thêm được một nửa phần chân lực thì ta cũng không sao đứng vững tại chỗ”.

Tiết Vô Cực đưa mắt nhìn Kim Lang quân từ trên xuống dưới, chợt nói “Ngươi mặc giáp sắt à?”.

Kim Lang quân cười nhạt một tiếng, nói “Kim ty giáp”.

Tiết Vô Cực nói “Kim Lang quân không then là Kim Lang quân!”.

Kim Lang quân ngẩng đầu lên trời cười lớn, tiếng cười như kim thiết va chạm, nghe rất chói tai.

Một giọng nói lạnh lùng lập tức vang lên sau lưng Tiết Vô Cực “Tại sao bây giờ ngươi mới động thủ?”.

Tiết Vô Cực quay lại phía có tiếng nói, chỉ thấy người béo lùn bưng cái hồ lô lớn đứng đó cười nhạt.

Hai thiếu nữ áo xanh ngã lăn trên bụi cỏ trước mặt y, mặt thủng hàng ngàn lỗ, yết hầu cũng lõm vào.

Ám khí của họ tuy vừa mau vừa nhiều như châu chấu, nhưng tiếc là trước khi họ buông ra tiếng “Cẩn thận”, thì người béo lùn đã vọt lên không!

Người tuy béo lùn nhưng thân hình lạnh lẽo phi thường, người béo lùn lẳng không cao hơn một trượng, chiếc hồ lô đã rời miệng, hai má cũng đồng thời phồng lên, phun mạnh một cái, rào một tiếng, một ngụm rượu phun ra!

Mùi rượu thơm lừng, người bị trúng cũng muốn say.

Trong hồ lô vốn chứa rượu ngon.

Miệng người béo lùn cũng không giấu ám khí gì, chỉ là ngậm một ngụm rượu phun ra!

Rượu thì vẫn là một rượu ấy, nhưng trong rượu đã chứa đầy chân khí.

Tia rượu bay tung tóe, bắn như tên vào hai thiếu nữ kia.

Ám khí của hai thiếu nữ vừa bay ra khỏi tay thì tia rượu đã bắn tới!

Ám khí lướt qua dưới chân người béo lùn, còn tia rượu thì bắn trúng mặt hai thiếu nữ!

Loại tia rượu này vốn khó đối phó hơn bất cứ loại ám khí nào khác, hai thiếu nữ kia hoàn toàn không đề phòng, làm sao tránh kịp, tiếng la hoảng chưa tắt thì trên mặt đã bị bắn thủng hàng trăm hàng ngàn lỗ!

Người béo lùn trên không hạ xuống, hai chân mau như chớp đá vào yết hầu hai thiếu nữ!

Tia rượu không đủ để mất mạng, mất mạng là do hai phát cước ấy!

Trước khi hai thiếu nữ bên kia bật ra tiếng “Cẩn thận” người áo đỏ cũng phát xuất thế công, hai tay cùng dang ra, bên phải hai bên trái hai viên đạn hoàn đen bóng.

Sau đó y nghiêng người một cái lạng ra sau một gốc cây lớn.

Bốn viên đạn hoàn chạm nhau trên không, đột nhiên nổ ầm ầm, mảnh sắt tung tóe, khói lửa mù mịt!

Bên trong đạn hoàn rõ ràng nhét đầy mảnh sắt và thuốc nổ! Loại đạn hoàn nhét thuốc nổ này càng khó đối phó hơn tia rượi của người béo lùn áo trắng, hai thiếu nữ kia ám khí vừa phóng ra thì thân hình đã bị thuốc nổ đánh máu thịt bay tứ tung, toàn thân bị lửa nóng chụp lên, gào thảm ngã vật xuống!

Cỏ rậm chung quanh lập tức cũng bén lửa, mau lẹ cháy bùng lên!

Ám khí của hai thiếu nữ có quá nửa đánh lên thân cây, số còn lại đều rơi vào đám cỏ rậm.

Người áo đỏ vẫn chờ thêm một lúc mới từ sau thân cây bước ra, vẻ mặt như cười mà không phải cười, và lại còn đưa hai tay lên, ngón giữa nút lỗ tai.

Nhưng y không nhìn tới hai thiếu nữ kia một cái.

Về võ công của hai thiếu nữ và uy lực của bốn viên đạn hoàn, rõ ràng trước khi xuất thủ, y đã tính toán rất rạch rạch.

Cho nên y mới ung dung như thế.

Lối tính toán chính xác như vậy cũng có thể nói là thật đáng sợ.

Lúc ánh mắt của Tiết Vô Cực từ người béo lùn chuyển qua, người áo đỏ mới buông hai tay xuống, cười một tiếng nói “Muốn động thủ thì lẽ ra ngươi phải động thủ ngay từ đầu!”.

Giọng nói vang rền như sấm khiến người ta hồi hộp.

Tiết Vô Cực thông thả gật đầu, nói “Đúng là lẽ ra ta phải động thủ ngay từ đầu!”.

Người áo đỏ cười hỏi “Thế tại sao lại chờ đến bây giờ?”.

Tiết Vô Cực nói “Vì chợt nhớ ra các ngươi là ai”.

Người áo đỏ nói “Bọn ta là ai?”.

Tiết Vô Cực nói “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ hành truy mệnh!”.

Người áo đỏ cười lớn.

“Các hạ chắc chắn là Hỏa Lang quân!”. Tiết Vô Cực ánh mắt di chuyển, quay qua người béo lùn áo trắng nói “Còn vị này hẳn là Thủy Lang quân!”.

Người béo lùn áo trắng lạnh lùng nói “Đúng thế!”.

Hỏa Lang quân hỏi ngay “Ngươi đã nhớ ra thì tại sao còn xuất thủ, chẳng lẽ ngươi tin chắc là giết được bọn ta à?”.

Tiết Vô Cực nói “Nếu ta tin chắc là giết được bọn ngươi thì cần gì phải bỏ ra nhiều tiền nhờ sát thủ lấy đầu Thẩm Thắng Y?”.

Hỏa Lang quân nói “Vậy thì ngươi xuất thủ là...”.

Tiết Vô Cực ngắt lời “Hoàn toàn vì ta đột nhiên nhớ ra một chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Ngũ hành truy mệnh không ra tay thì thôi, chứ nếu ra tay thì nhất định sẽ giết tất cả những người có mặt ở đương trường, cho dù hoàn toàn không dính líu vào cũng không để một ai sống sót!”.

Hỏa Lang quân cười khê nói “Có lúc cũng có ngoại lệ chứ!”.

Tiết Vô Cực lạnh lùng nói ngay “Lần này hoàn toàn không phải là ngoại lệ”.

Kim Lang quân bên này nói chen vào “Người đã biết bọn ta là Ngũ hành truy mệnh, chắc cũng biết quan hệ giữa bọn ta và Vân Phiêu Phiêu?”.

Tiết Vô Cực nét mặt chợt sa sầm, nói “Ồ!”.

Kim Lang quân nói ngay “Lý do bọn ta giết Vân Phiêu Phiêu, chưa chắc gì người đã không biết”.

Tiết Vô Cực gật đầu nói “Không khó tưởng tượng”.

Thổ Lang quân này giờ chưa mở miệng, đến lúc ấy mới lên tiếng, nói “Sở dĩ bọn ta giết Vân Phiêu Phiêu, là vì Vân Phiêu Phiêu vi phạm điều cấm, nhưng nếu không có loại người như người thì Vân Phiêu Phiêu cũng không vi phạm điều cấm”.

Kim Lang quân cao giọng nói tiếp “Vân Phiêu Phiêu tuy đáng chết, nhưng loại người như các người cũng đáng chết như vậy”.

Tiết Vô Cực cười nhạt một tiếng, nói “Tuy Vân Phiêu Phiêu đáng chết, nhưng trước nay các người vẫn tìm không được bằng chứng”.

Kim Lang quân nói “Cho nên trước khi người tới Thất Sát trang mời sát thủ, đang điều tra lai lịch chủ nhân Thất Sát trang thì bọn ta đã bán rở tin tức trong tay cho người”.

Tiết Vô Cực nói “Rồi sau đó lợi dụng ta dụ Vân Phiêu Phiêu mắc câu”.

Kim Lang quân nói “Sự thật đó là một cái bẫy”.

Tiết Vô Cực nói “Trước khi bọn ta bước vào Vân Lai khách sạn, các người đã trà trộn vào đó rồi”.

Kim Lang quân nói “Đúng thế”.

Tiết Vô Cực nói “Vạn Phương đâu rồi?”.

“Ở địa ngục!”.

“Giết y xong, nhất định người đã lột da mặt y”.

“Nếu không thì làm sao qua mặt người được?”. Kim Lang quân xoay tay một cái, một tấm da mặt trên mặt rơi xuống, chấp chới rơi lên bụi cỏ rậm.

Đó là da mặt của Vạn Phương, thủ hạ của Tiết Vô Cực.

Sau tấm mặt nạ da người, mới là bộ mặt thật của Kim Lang quân.

Mũi cao mắt xanh! Gã Kim Lang quân này tuy nói tiếng Hán, nhưng không phải là người Hán.

Tiết Vô Cực thoáng sửng sốt, lại hỏi tiếp “Nhưng các người làm sao đưa tin tức từ Vân Lai khách sạn đi?”.

Kim Lang quân nói “Đối với bọn ta thì Vân Lai khách sạn đã sớm không còn là bí mật”.

Thổ Lang quân nói tiếp “Sau khi các người vào không bao lâu, ta đã đào một đường địa đạo phái dưới”.

Tiết Vô Cực sực hiểu ra, thở dài một tiếng nói “Tin tức từ địa đạo đưa ra ngoài à?”.

Thổ Lang quân nói “Sau khi được tin thì bốn người bọn ta lập tức lên đường, mỗi người cưỡi chết hai con ngựa tới đây trước nửa ngày”.

Mộc Lang quân nói “Bên trong ngôi chùa hư nát quá thế, đầy mạng nhện bụi bặm, bọn ta đánh bạo đoán rằng Vân Phiêu Phiêu ắt sẽ ngồi trên tảng đá lớn trước chùa để gặp các người!”.

Tiết Vô Cực không kìm được một tiếng thở dài.

Cách thức giết người của bọn Ngũ hành truy mệnh này cố nhiên là tàn ác, song về mặt phán đoán cũng rất phong phú chính xác.

Thổ Lang quân nói tiếp “Cho nên ta lập tức đào địa đạo bên cạnh, núp ở dưới chờ cơ hội xuất thủ”.

Câu nói chưa dứt, mặt đất dưới chân y đột nhiên toác ra, đất cát sụp xuống.

Thân hình y tiếp đó cũng sa xuống dưới, không thấy đâu nữa.

Tiết Vô Cực lập tức biến sắc, quát lớn “Giết!”, thân hình như mũi tên vọt mau tới trước!

Vọt tới Kim Lang quân!

Vừa nghe tiếng “Giết!”, mười người áo đen thủ hạ của Tiết Vô Cực cũng rầm rộ phát động thế công!

Ngoài Cao Tiệp, Tạ Tổn, tám người còn lại đều đang ngồi trên ngựa, loảng xoảng rút đao ra khỏi vỏ, vung đao thúc ngựa chia nhau xông vào Hỏa Lang quân và Thủy Lang quân.

Họ đã nhanh, Hỏa Lang quân và Thủy Lang quân còn nhanh hơn.

Hỏa Lang quân giang thẳng tay ra, mười viên đạn hoàn bắn mau về phía đám người áo đen, thân hình lạng đi một cái núp vào sau một gốc cây lớn!

Đạn hoàn cứ hai viên một chạm nhau trên không, bùng bùng liên thanh, kinh thiên động địa!

Ba người áo đen bị hỏa quang bắn trúng máu thịt tung tóe, hai con ngựa khỏe hí vang thê thảm đổ vật xuống.

Trong năm người xông vào Hỏa Lang quân, còn một người nhảy xuống khỏi ngựa kịp thời tránh khỏi, một người nhảy vọt lên hai trượng, đạn hoàn nổ bùng dưới chân y!

Họ đều là sát thủ do Địa ngục thích khách Tiết Trường Sinh đích thân huấn luyện, rất hung dữ tàn độc, không hề nhìn tới đồng bạn một cái, một trên một dưới đồng thời vọt mau tới gốc cây lớn!

Họ vừa tới, thì Hỏa Lang quân từ sau gốc cây thò đầu ra nhìn!

Người áo đen lảng không vọt tới vừa thoáng thấy Hỏa Lang quân, tay trái vung ra một cái, soạt một tiếng, một mũi tụ tiễn trong tay áo vọt ra phóng mau vào mặt Hỏa Lang quân.

Hỏa Lang quân cười một tiếng lật tay lại, mũi tụ tiễn đã bị ngón trỏ và ngón giữa tay trái y kẹp chặt!

Người áo đen kia trong chớp mắt hạ xuống, thanh đao trong tay phải chém ra chín nhát!

Đao còn chưa tới, Hỏa Lang quân thân hình chợt co lại lui mau nửa trượng, chín nhát đao đều chém trượt!

Người áo đen quát lớn một tiếng, vung đao đuổi theo, nào ngờ thân hình vừa nhích động, một đạo hỏa quang đã bắn tới trước mặt!

Lúc ấy trong tay trái Hỏa Lang đã cầm thêm một cái ống sắt, đạo hỏa quanh chính là từ trong ống bắn ra!

Người áo đen la hoảng, vội né tránh nhưng không kịp, toàn thân bén lửa, gào lên thảm thiết lăn lộn dưới đất!

Người áo đen dưới đất xông vào nhìn thấy bất giác trong lòng lạnh buốt, vừa hơi khựng lại, một mũi tụ tiễn đã cắm vào mi tâm!

Chính là mũi tụ tiễn giữa ngón trỏ và ngón giữa tay trái của Hỏa Lang quân!

Năm người kia đồng thời xông vào Thủy Lang quân.

Tạ Tổn, Cao Tiệp đều trong năm người này, hai người bọn họ đã xuống ngựa trước, nhưng thân thủ mau lẹ, ba người kia giục ngựa xông vào còn chưa tới, họ đã sẵn tới trước mặt Thủy Lang quân, song đao hai bên chém xuống!

Thủy Lang quân cũng đồng thời xuất thủ, thân hình béo lùn xoay một vòng tránh qua hai thanh đao, phù một cái phun một tia rượu vào Tạ Tổn, thân hình kẻ đó ngã xuống đất lăn về phía Cao Tiệp.

Tạ Tổn mất nhanh tay lẹ, vội vung đao đỡ!

Tạ Tồn cũng biết loại tia rượu này không dễ gỡ gạc, nên chỉ dùng đao che hai mắt!

Tia rượu dày đặc như mưa, sắc nhọn như tên!

Mặt Tạ Tồn đau buốt một trận, thân hình Cao Tiệp cơ hồ cũng đồng thời rời khỏi mặt đất bay tung lên.

Động tác của Thủy Lang quân quả thật khiến người ta vô cùng bất ngờ.

Cao Tiệp quả thật cũng không ngờ thân pháp của Thủy Lang quân mau lẹ tới mức ấy, y nhìn thấy rõ ràng Thủy Lang quân xông mau tới trước mặt, nhưng vừa chém xuống một đao thì đối phương đã biến mất, dưới háng lập tức đau buốt!

Y buốt miệng rú thảm một tiếng, thân hình đã bị đá bay tung lên không.

Thân hình chưa rơi xuống, tiếng rú đã tắt ngang, người đã tắt hơi rồi.

Thủy Lang quân kể đó bật mau dậy sấn vào Tạ Tồn, thế mau như tên bắn.

Tạ Tồn đang muốn biết bộ mặt mình đã trở thành ra sao thì thoáng thấy bóng người xông mau tới, thanh đao che mắt chém luôn ra!

Một nhát mười ba đao!

Thủy Lang quân thân hình mau lẹ thế nào, lại còn có thể biến chiêu, nghiêng đi một cái tránh khỏi thanh đao, lướt qua cạnh người Tạ Tồn, lật tay đập mạnh cái hồ lô vào lưng y.

Phản ứng của Tạ Tồn cũng rất mau lẹ, như một cỗ xe gió xoay người tránh khỏi!

Thủy Lang quân lại mượn thế đập của cái hồ lô tìm bước chân lại, thân hình nghiêng đi một cái, đã phóng cước đá ra!

Thân hình Tạ Tồn vừa xoay lại, cước của Thủy Lang quân đã đá tới, ba cước!

Chát chát chát ba tiếng liên tiếp, yết hầu, ngực, bụng Tạ Tồn mỗi chỗ trúng một cước, tâm thân cao lớn bay tung ra ngoài!

Ba người còn lại lúc ấy đã tới nơi, tuy đều nhìn thấy rất rõ nhưng không ai tới cứu kịp, thấy Tạ Tồn lại bị đá chết, vừa sợ vừa giận, vỗ ngựa vùng đao xông mau vào!

Ngựa nhanh đao lẹ! Thủy Lang quân trong chớp mắt ấy thân hình lẳng không vọt lên, tia rượu từ trong miệng phun ra, cước pháp lợi hại trên không thi triển đá ra hai bên, cái hồ lô lớn nhân chỗ sơ hở đập xuống.

Đến khi y đáp xuống đất, ba người áo đen đã bị đánh rơi xuống ngựa!

Võ công của ba người này so với Cao Tiệp và Tạ Tồn rõ ràng còn có một khoảng cách.

Thủy Lang quân giết ba người này đương nhiên càng dễ dàng hơn.

Võ công của Cao Tiệp và Tạ Tồn tuy cao hơn những người áo đen còn lại, nhưng so với Tiết Vô Cực thì không thể bằng được.

Tiết Vô Cực rốt lại đúng là con của Địa ngục thích khách.

Nhưng tiếc là y phải đồng thời đối phó với ba Lang quân Kim, Thổ, Mộc!

Tiết Vô Cực thân hình vừa bắn đi, mặt đất chỗ y vừa đứng lập tức toác ra, hai bàn tay xoạt xoạt dưới đất vươn lên.

Dĩ nhiên đó là tay Thổ Lang quân.

Nếu Tiết Vô Cực vẫn còn đứng ở chỗ cũ, thì hai chân ấy đã bị hai tay Thổ Lang quân nắm chặt!

Thổ Lang quân quờ một cái không trúng, thân hình duỗi thẳng ra, xé đất vọt lên.

Y vốn có thể tiếp tục ở dưới đất chờ cơ hội tập kích Tiết Vô Cực, nhưng lúc ấy đám người áo đen đã khai triển thế công, tiếng người quát ngựa hí liên tiếp vang lên âm ỉ, cả mặt đất cũng rung lên dưới vô ngựa.

Cho dù thính giác của y linh mẫn hơn người thường, thì trong tình hình ấy muốn ở dưới đất tìm đúng chỗ Tiết Vô Cực đứng cũng quả rất khó khăn.

Cho nên y xé đất vọt lên.

Y hiện thân bên này, thì Tiết Vô Cực bên kia đã phóng kiếm tới trước mặt Kim Lang quân!

Kim Lang quân đã sớm đề phòng, hai tay dang ra, hai mươi viên đạn hoàn đánh mau tới Tiết Vô Cực.

Người đang trên không, muốn tránh số đạn hoàn này thật không phải dễ, nhưng Tiết Vô Cực ồng tay áo phất một cái đã cuốn hết đạn hoàn, phóng luôn qua Mộc Lang quân bên cạnh!

Số đạn hoàn này lại thêm nội lực của y, thế tới càng lợi hại.

Mộc Lang quân vừa thoáng nhìn thấy vội co người tránh qua, thanh kiếm trong tay vung mau ra!

Tiếng leng keng liên tiếp vang lên, hai mươi viên đạn hoàn bị y đánh rơi tám viên, né qua mười hai viên!

Cùng lúc ấy Tiết Vô Cực đã sấn vào Kim Lang quân đánh ba mươi sáu quyền, đá hai mươi bốn cước!

Kim Lang quân luôn miệng quát tháo, quyền cước đánh mau ra, chát chát bịch bịch loạn lên một tràng, đã bị Tiết Vô Cực bức bách lui lại sáu bước liên tiếp!

Tiết Vô Cực lại không truy kích, hú lên một tiếng kỳ quái, thân hình như bánh xe gió lật ra hai trượng, rơi xuống cạnh Mộc Lang quân, chân trái vừa chạm đất, cước phải đã đá ra!

Mộc Lang quân thanh kiếm không kịp thi triển, vội lui mau một bước!

Phát cước ấy của Tiết Vô Cực tuy tàn độc nhưng chỉ là hư chiêu, roạt một tiếng thu lại, chân trái vừa chạm đất, thân hình lại vọt tới, lướt qua cạnh người Mộc Lang quân!

Mộc Lang quân thoáng sửng sốt, thanh kiếm trong tay phải đâm mau ra!

Vù vù vù liên tiếp ba nhát!

Ba nhát kiếm đều trượt, Tiết Vô Cực thân hình đã ra ngoài hơn hai trượng!

Mộc Lang quân hú dài đuổi mau theo, Kim Lang quân và Thổ Lang quân cũng song song đuổi tới.

Tiết Vô Cực thân hình như bay đi, một chiêu Yển tử tam sao thủy nhô lên hụp xuống ba lần đã rơi vào đám cây rừng dày đặc phía sau!

Y kiến thức thế nào, lẽ nào không nhận ra rằng đám thủ hạ của mình hoàn toàn không phải là địch thủ của Hỏa Lang quân và Thủy Lang quân, cũng biết cho dù mình có đả thương được ba Lang quân Kim Mộc Thổ thì cũng phải trả một cái giá tương đương, vả lại cũng không thể làm được điều đó trong một thời gian ngắn!

Trong giây lát, hai Lang quân Thủy Hỏa cũng lập tức xông vào vòng chiến, tia rượi của Thủy Lang quân đã khó đề phòng, hỏa dược ám khí của Hỏa Lang quân lại càng khiến kẻ gặp phải tránh xa!

Đối phó với Ngũ hành hợp kích, Tiết Vô Cực quả thật không nắm được một chút phần thắng nào.

Cho nên y chỉ còn cách tháo chạy, tháo chạy trước khi Thủy Hỏa hai Lang quân giết hết đám người áo đen.

Số người áo đen này tuy không ít, theo y cũng đã nhiều năm, nhưng trước tình thế thế này, cho dù y liều mạng cũng chưa chắc đã đủ sức bảo vệ họ được an toàn.

Nên y quyết định ngay lập tức!

Lòng dạ tàn độc của người này quyết không thua kém bất cứ ai trong nhóm Ngũ hành truy mệnh.

Rừng cây vốn rất thích hợp với việc chạy trốn, Tiết Vô Cực khinh công lại cao cường, muốn thoát khỏi tay Ngũ hành truy mệnh lẽ ra là một việc rất dễ dàng.

Đáng tiếc là y chọn lầm phương hướng.

Thân hình y mau lẹ nhô lên hụp xuống, trong phút chốc đã lướt ra trăm trượng. Nhưng ngoài trăm trượng lại là một bờ vực.

Y kịp thời thu bước chân, thò đầu nhìn xuống, thấy dưới vực là một màn đen tối om, không biết sâu bao nhiêu, trong lòng lập tức lạnh buốt.

Cũng đúng lúc ấy, năm tiếng cười cao thấp khác nhau từ phía sau vang tới. Y theo tiếng cười quay lại.

Ngũ hành truy mệnh đã cách đó ba trượng, dàn thành một hình cánh cung vây chặt y.

Tiết Vô Cực không kịp được thở dài một tiếng.

2. 02. Nạn Lớn Khó Tránh Thành Kẽ Ngổ Ngẩn

Hỏa Lang quân giang thẳng tay, ba ống sắt “soạt soạt soạt” bay tới cách Tiết Vô Cực một trượng.

Một đầu ống sắt phun ra tia lửa.

Chung quanh lập tức sáng bừng lên.

Dưới ánh sáng rừng rực, mặt Tiết Vô Cực trắng bệch.

Ngũ hành truy mệnh nhìn nhau một cái, chia theo phương vị ngũ hành xông vào.

Người chưa tới, một tia rượu của Thủy Lang quân đã phun vào Tiết Vô Cực.

Tiết Vô Cực vươn người nhảy lên cành một gốc cây lớn cạnh bờ vực.

Tia rượu phun lướt qua dưới chân y bắn trúng vào thân cây, bộp bộp bộp, trên thân cây hiện ra vô số lỗ thủng.

Mười lăm viên đạn hoàn của Kim Lang quân tiếp theo đánh ra.

Tiết Vô Cực hai tay ấn vào thân cây một cái, thân hình lại vọt lên cao sáu bảy thước, đạn hoàn đều đánh vào thân cây.

Y đang định tiếp tục vọt lên, từ ngọn cây chạy đi, thì trên đỉnh đầu ánh lửa chớp lên, một tiếng nổ ầm ầm, đột nhiên xuất hiện một quả cầu lửa lớn, ngọn cây trong chớp mắt cháy bùng.

Ám khí hỏa dược của Hỏa Lang quân cũng đã xuất thủ.

Tiết Vô Cực lại thở dài một tiếng, thân hình vọt lên, dán vào gốc thân cây mau lẹ rơi xuống.

Kiểm của Mộc Lang quân, thiết sản của Thổ Lang quân lập tức đánh tới.

Ngọn thiết sản này tất cả có ba đoạn, hợp lại chỉ dài khoảng hai thước, là công cụ đào đất không thể thiếu của Thổ Lang quân, y mới rồi đều giắt ở lưng, hiện tại mới tuốt ra nắm trong tay, lách cách vung ra, đã biến thành binh khí dài hơn sáu thước.

Lưỡi sản cực kỳ sắc bén, một gốc cây nhỏ trước mặt vừa chạm vào lập tức gãy đôi, thế sản đi tới chưa hết, tiếp tục phóng vào Tiết Vô Cực.

Mộc Lang quân một nhát cũng đánh ra mười bảy kiếm.

Tiết Vô Cực tránh mau.

Tránh qua bên trái, Thủy Lang quân một cước đá tới yết hầu, tránh qua bên phải, Kim Lang quân hai quyền đánh tới giữa ngực.

Tiết Vô Cực hú khẽ một tiếng, thân hình lật lại, lại lật ra mép vực.

Quyền cước kiếm sản toàn bộ đánh trượt, Tiết Vô Cực thân hình trên không không sao dùng lực, rơi mau xuống vực sâu.

Ngũ hành truy mệnh đều sửng sốt, vội bước mau tới cạnh bờ vực, thò đầu nhìn xuống.

Tiết Vô Cực rõ ràng hai tay cắm lút vào đất, treo người chênh chếch dưới bờ vực nửa thước, họ vừa thò đầu ra, y ngoặt một cước từ dưới phóng lên móc trúng cổ chân Thủy Lang quân.

Thủy Lang quân song cước đã nhiều năm khổ luyện, dù lẳng không phát cước cũng có thể tan bia nát đá, hạ bàn vốn rất trầm ổn, nhưng lúc này hoàn toàn không đề phòng, bị móc trúng một cước tuột ra khỏi mép vực, trong lúc hoảng sợ bất giác gào lên một tiếng thê thảm.

Tiếng gào nhỏ dần, Thủy Lang quân thân hình mập lùn đã chìm vào bóng tối mờ mịt dưới đáy vực.

Tiết Vô Cực tay cũng tuột ra, thân hình cũng theo đó rơi mau xuống!

Kim Lang quân vừa sợ vừa giận, một chuỗi đạn hoàn phóng ra đánh theo Tiết Vô Cực. Hỏa Lang quân gầm lên một tiếng, cũng ném hỏa khí ra.

Ầm ầm ầm một tràng tiếng sét nổ, dưới vực ánh sáng chớp lên.

Tiết Vô Cực bên dưới chợt gào lên một tiếng thê thảm, tiếng gào ghê rợn rất chói tai.

Hỏa Lang quân nghe thấy rõ ràng, buyy hừ lạnh một tiếng “Nếu để người chạy thoát, làm sao bọn ta còn được gọi là Ngũ hành truy mệnh?”.

Thổ Lang quân bên cạnh thở dài một tiếng, nói “Cách xưng hô ấy từ nay về sau phải sửa được một chút”.

Hỏa Lang quân sững sờ, tiếp theo cũng thở dài một tiếng.

Kim Lang quân nhin không được hỏi chen vào “Cái vực này sâu khoảng mấy trượng?”.

Thổ Lang quân nói “Sâu không lường được”.

Kim Lang quân lại hỏi “Theo người thì xuống dưới đó...”.

Thổ Lang quân cười gượng “Cho dù võ công có cao cường hơn đi nữa thì trừ phi hết sức cẩn thận, chứ không ắt cũng đỡ nhiều lạnh ít”.

Y lắc đầu, ngừng lại một lúc rồi nói tiế “Cái vực này không những vách dựng đứng như tường mà còn đầy đá nhọn, huyệt chân một cái thì tan xương nát thịt”.

Kim Lang quân không hề nghi ngờ về câu nói của Thổ Lang quân.

Trước khi đặt mai phục, bọn họ đã đi khắp chung quanh tìm hiểu địa hình, nhất là Thổ Lang quân về mặt này là một chuyên gia, lời y nói hoàn toàn có thể thay mặt cho cả Mộc Lang quân và Hỏa Lang quân.

Huyệt chân một bước còn tan xương nát thịt, huống chi Thủy Lang quân không hề đề phòng, bị Tiết Vô Cực móc một cước văng ra.

Một cước ấy của Tiết Vô Cực rõ ràng đã chuẩn bị sẵn, y không có ý lừa giết riêng Thủy Lang quân, chỉ vì Thủy Lang quân đứng đúng vào chỗ ấy.

Bốn người bọn họ đều có thể mất mạng vì một ngọn cước như vậy, hiện tại cũng như vừa tới trước Quỷ môn quan thì vòng qua một bên.

Cho nên giữa lúc đau buồn, họ vẫn cho rằng mình còn may mắn.

Bốn người đứng ngẩn ngơ trên bờ vực một lúc rồi mới lần lượt quay đi.

Kim Lang quân thở ra một tiếng, nói “Tuy bị mất một người, nhưng rốt lại chúng ta cũng giết được Vân Phiêu Phiêu, hoàn thành được sứ mạng”.

Mộc Lang quân nói “Bây giờ phải tiến hành kế hoạch của chúng ta”.

Hỏa Lang quân trầm ngâm nói “Chắc Tô Tiên cũng chưa hay biết”.

Mộc Lang quân nói “Cô ta là tâm phúc của Vân Phiêu Phiêu”.

Hỏa Lang quân nói “Theo ta thấy thì dường như loại nữ nhân như Vân Phiêu Phiêu không dễ tin tưởng người khác tới mức ấy đâu”.

Mộc Lang quân nói “Bất kể thế nào chúng ta cũng phải theo kế hoạch đã có mà làm, cho dù có thất bại cũng chẳng mất gì”.

Kim Lang quân gật đầu nói “Chuyện đó thì đúng”.

Mộc Lang quân nói tiếp “Vả lại chỗ Vân Phiêu Phiêu hiện đang có hai vạn năm ngàn lượng vàng đang đợi chúng ta”.

Kim Lang quân cười cười nói “Hai vạn năm ngàn lượng vàng thật không phải là con số nhỏ”.

Hỏa Lang quân chép miệng “Đáng tiếc là vẫn không đủ cho chúng ta chi dùng”.

Kim Lang quân nói “Cho nên vẫn phải tiến hành kế hoạch”.

Thổ Lang quân chợt chen vào “Có điều chúng ta phải hành động cho cẩn thận, vạn nhất chuyện lộ ra thì rất là không hay”.

Kim, Mộc, Hỏa ba Lang quân đều biến sắc.

Thổ Lang quân cười một tiếng, lại nói “Nói thế thôi, chứ muốn người ta không biết thì trừ phi đừng làm, cho dù là nguy hiểm cũng chẳng ngại gì mạo hiểm”.

Kim Lang quân nói “Chỉ cần thành công, thì bằng vào kinh nghiệm của chúng ta, chẳng lẽ lại có người nào đuổi giết được à?”.

Thổ Lang quân gật gù đầu nói “Vậy thì hiện tại chúng ta phải tiến hành bước đầu của kế hoạch, trước hết cứ đem xác Vân Phiêu Phiêu vứt trước trang viện của Chu Hạc cho Tô Tiên hoảng sợ đã”.

Kim, Mộc, Hỏa ba Lang quân đều gật đầu, nhất tề cất bước.

Bọn Ngũ hành truy mệnh này rốt lại là ai?

Còn Chu Hạc và Tô Tiên là ai?

Trong võ lâm Trung Nguyên, nếu nói tới hào sảng thì phải kể Lý Đông Dương là đứng đầu.

Trên chiếu không có chỗ trống, ngoài cổng không ngớt khách vào, cái tên Trung nguyên Lý Mạnh Thường đã vang khắp thiên hạ từ lâu.

Ngoài Lý Đông Dương phải kể tới Chu Hạc.

Vạn gia sinh Phật Chu Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, văn võ song toàn, thư họa kiếm nổi tiếng Tam tuyệt, danh tiếng lẫy lừng chẳng kém gì Lý Đông Dương.

Nhưng đó đều là chuyện đã qua.

Bảy sát thủ lấy máu rửa Lý gia trang, toàn gia đình Trung nguyên Lý Mạnh Thường già trẻ không ai sống sót, Thảm Thắng Y nổi giận đuổi theo tám trăm dặm giết sạch bảy sát thủ, chuyện mới xảy ra cách đây một tháng.

Còn Chu Hạc đã hai năm không bước vào giang hồ nhưng nếu bạn bè có ai tìm tới, nếu quả là thật sự cần giúp đỡ, thì vẫn không hề từ chối.

Mười năm nay, y đã có kinh nghiệm trong việc giúp đỡ những kẻ thật sự khốn cùng, mà nhận ra được rằng ai là người thật sự cần được giúp đỡ.

Cho nên vài năm gần đây, còn rất ít người gọi y là Vạn gia sinh Phật.

Thật ra y cũng đã không còn khả năng giúp người, vì từ lâu gia tài to lớn của y đã không còn bao nhiêu.

Lấy một ví dụ, nếu một người tiêu một vạn lượng vàng thì rõ ràng khó mà tiêu hết, nhưng nếu một vạn người tiêu thì lại rất dễ.

Lý Đông Dương giỏi buôn bán, ăn tiêu là ăn tiêu, làm ăn là làm ăn, Chu Hạc lại không có cái tài ấy.

Y chỉ giỏi về viết chữ, kể là vẽ.

Sau cùng mới tới việc dùng kiếm.

Sao thưa, trăng sáng.

Đêm đang sâu.

Ngoài Chu gia trang, một kỵ mã từ phía đông phi tới.

Ngựa đã mỏi mệt, nhưng người cưỡi ngựa thần thái vẫn bình thường, vẫn ngồi thẳng như ngọn thương trên yên.

Tấm áo trắng tung bay, tuổi trạc hai mươi lăm hai mươi sáu, người cao bảy thước, mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng, rõ ràng là Thẩm Thăng Y, từng một kiếm tay trái quét sạch mười ba sát thủ, danh chấn giang hồ.

Mỗi người đều có lúc lầm, Thẩm Thăng Y cũng không phải ngoại lệ.

Tuy đây không phải là lần thứ nhất y đi ngang nơi này, nhưng lần này vẫn lỡ đường không có chỗ ngủ.

May mà y chưa quên rằng ở đây mình có một người bạn...

Vạn gia sinh Phật Chu Hạc.

Hai năm trước y từng làm khách ở Chu gia trang, lúc ấy Chu gia trang cổng lớn mở toang suốt ngày suốt đêm, không ít hào kiệt giang hồ đi ngang nơi này đều không ghé vào khách sạn mà cứ thẳng tới Chu gia trang, uống vài hớp rượu ngon, làm quen với vài người bạn mới.

Còn những người lỡ đường thì không cần phải nói.

Chủ nhân quả rất hiếu khách, bất kể anh tới lúc nào cũng có người sắp xếp chỗ ăn ngủ cho anh.

Nếu anh ưa náo nhiệt, có thể thẳng tới đại sảnh của trang viện, ở đó đèn đuốc suốt đêm thấp sáng như ban ngày, bất kể đêm ngày đều có hào kiệt giang hồ tụ tập, uống rượu luận kiếm hay gõ đàn đánh nhịp hay vang bài Đại Giang Đông khúc.

Quanh vùng này tuy có không ít trang viện, nhưng cho dù là bạn bè tới lần đầu cũng dễ dàng nhận ra được đó là Chu gia trang.

Đó là tình hình hai năm về trước.

Nhưng hiện nay Thẩm Thăng Y đã tới trước cổng trang viện, mà suýt nữa tưởng mình đã đi lạc đường.

Tường cổng vẫn như cũ, nhưng toàn bộ trang viện bị trùm dưới một tấm màn yên lặng.

Không nghe thấy tiếng ca hát cười nói năm xưa, cũng không nhìn thấy ánh đèn sáng rực năm xưa.

... Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Thẩm Thăng Y chợt hoảng sợ, bất giác thúc ngựa mau phóng tới cổng.

Chu Hạc hoàn toàn không phải là kẻ cầu danh mua tiếng, võ công tuy không giỏi lắm nhưng thấy việc nghĩa thì hăng hái lắm, là một bậc hiệp khách chân chính.

Thẩm Thăng Y rất vui thích có được một người bạn như vậy, nên về những tao ngộ của người bạn này dĩ nhiên y rất quan tâm.

Cổng trang viện đóng chặt, dưới mái treo hai chiếc đèn lồng lớn.

Dưới ánh đèn lạnh lẽo, trên bậc thềm đá ở cổng lại có một nữ nhân nằm ngửa.

Tấm áo tím nhạt, khuôn mặt trắng bệch, mái tóc xoắn tung trên mặt đất, ánh sáng chiếu trên người nàng có vẻ xa xăm, phẳng phất như từ người nàng tỏa ra, tạo ra một cảm giác gọi cảm mà ghê rợn.

Đôi mắt nàng mở lớn, tròng mắt cũng như bị một màn sương bao phủ, không có chút sinh khí.

Bất kể nhìn thế nào, trông nàng cũng giống hệt một người chết, nhưng hồn phách mừng tượng còn chưa tiêu tan hẳn.

Nữ nhân này cũng chính là một sát thủ đáng sợ trên giang hồ, Vân Phiêu Phiêu chủ nhân Thất Sát trang.

Người biết Vân Phiêu Phiêu không có nhiều.

Thẩm Thăng Y cũng không biết.

Y kéo cương kìm ngựa, phi thân nhảy xuống, bước vội lên bậc đá, khom người đưa tay nắm vào uyển mạch của Vân Phiêu Phiêu, rất lâu không buông ra.

Hai hàng lông mày lưỡi kiếm của y chợt cau lại.

... Mạch của nữ nhân này dường như đã hoàn toàn thôi đập, bên ngoài lại không thấy vết thương, rõ ràng là bị nội thương rất nặng mà còn sống đến hiện tại cũng đã là kỳ tích.

... Nàng nằm ở đây, hay vốn là bạn bè của Chu Hạc bị thương cố chạy tới đây, kiệt sức ngã xuống?

... Bất kể thế nào, cứ phải đưa nàng vào trong trước đã, trong trang viện của Chu Hạc có nhiều vị thuốc quý, có thể cứu sống được nàng.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm bế Vân Phiêu Phiêu lên, bước tới đập cửa.

Một lúc lâu cánh cổng lớn mới mở, một ông già đầu bạc cầm chiếc đèn lồng thò đầu ra nhìn, vừa thấy y đã buột miệng kêu “Thẩm công tử!”.

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói “Bác Thọ, còn nhận ra ta à?”.

Ông già đầu bạc bật tiếng cười lớn nói “Thẩm công tử còn nhớ cả tên lão nô, lẽ nào lão nô lại không nhớ được Thẩm công tử chứ?”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Chu huynh có nhà không?”.

Bác Thọ nói “Có, xin mời vào mau”.

Thẩm Thăng Y bế Vân Phiêu Phiêu bước tới một bước, bác Thọ vừa nhìn thấy giật mình hỏi “Vị cô nương này...”.

“Bị thương nặng lắm”.

“Người nào to gan như thế, lại dám làm bạn của công tử bị thương”.

“Ta không quen cô ta”.

Bác Thọ chợt kinh ngạc, lại gật đầu nói luôn “Vây là công tử trên đường gặp chuyện bất bình cứu nàng về đây”.

Thẩm Thăng Y nói “Vị cô nương này bị thương nằm ngất trên bậc đá trước cổng”.

Bác Thọ ngó người.

Thẩm Thăng Y nói “Người xem xem, có quen biết gì nàng không?”.

Bác Thọ giơ cao ngọn đèn dụi dụi mắt nhìn kỹ một lượt rồi nói “Chưa gặp cô ta bao giờ”.

Thẩm Thăng Y nói “Có thể cô ta quen biết Chu huynh, hoặc giả biết gần đây có Chu huynh là người như thế nên bị thương tìm tới cầu cứu, kiệt lực ngất đi ngoài cổng”.

Bác Thọ nói “Bạn bè của chủ nhân từng tới đây nhiều lần, tôi biết gần hết”, ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có điều là chủ nhân ra ngoài quen biết cũng chưa biết chừng”.

Thẩm Thăng Y nói “Bất kể thế nào, cứ phải cứu vị cô nương này tỉnh dậy mới nói chuyện nữa được, Chu huyneh ở chỗ nào?”.

“Đang trong thư trai vẽ tranh.

Bác Thọ nói “Đang trong thư trại vẽ tranh”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Y vẫn cứ cái trò ấy”.

Bác Thọ nói “Chứ gì nữa, một lần cầm bút là hết bốn năm canh giờ”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện này không thể chờ được, cứu người là gấp, để ta đem vị cô nương này vào thẳng thư trai tìm y”.

Bác Thọ chỉ tay nói “Thư trai ở bên kia, công tử nhớ dai như vậy chắc chắn không quên”.

Thẩm Thăng Y nói “Không!”.

Bác Thọ nói “Lão nô đi chậm lắm, xin công tử cứ đi trước”.

Thẩm Thăng Y gật đầu rào bước về phía đó.

Bác Thọ lại nói chuyện khác “Con ngựa ngoài cửa của công tử phải không?”.

“Làm phiền người đem nó vào chuồng ngựa giùm ta”. Thẩm Thăng Y thân hình đã ra ngoài hai trượng.

Bác Thọ kêu với theo “Công tử cứ yên tâm, tôi bảo người thu xếp đâu vào đấy, rồi sẽ đưa trà tới thư trai”.

Thẩm Thăng Y nói “Không cần đâu”.

Mấy chữ ấy buông ra xong, người đã không thấy đâu nữa.

Thư trai ở phía Tây trang viện, là một nơi biệt lập, chung quanh trồng cây cối hoa cỏ, bên trái có một ao sen.

Một nửa thư trai là dựng trên ao sen.

Ban ngày thì chim hót hoa thơm, đẩy cửa sổ nhìn ra, một màu xanh biếc, gió mát hiu hiu, cảnh tượng đẹp dễ êm dềm không nói cũng biết.

Giờ thì đang trong đêm, ánh đèn hắt hiu càng thêm tĩnh mịch.

Ngôi nhà bằng bạc trong màn sương, từ ngoài nhìn vào, ánh đèn dĩ nhiên trông càng xa xăm, chứ thật ra đèn trong thư trai rất sáng.

Dưới ngọn đèn có một người đứng, ánh mắt chiếu lên bàn.

Trên mặt bàn la liệt các thứ bút vẽ và mực, ngoài ra còn có một bức họa chưa ráo mực, rõ ràng vừa được vẽ xong.

Bức họa vẽ một cây tùng, bên dưới có một thư sinh và một chú bé đứng, bên cạnh là một dòng suối đổ từ một ngọn núi cao xuống.

Ngoài ngọn núi này còn có dãy núi khác thấp thoáng trong khói mây.

Người ấy đứng nhìn một lúc, lại cầm bút lên viết vào chỗ giấy trắng góc trái phía trên bức họa một bài thơ

Dưới tùng hỡi tiểu đồng,

Đáp sư đi hái thuốc.

Chỉ ở trong núi này,

Mây sâu không thấy được.

Sau cùng lại viết một hàng chữ “Chu Hạc phái Võ Đương đêm xuân vẽ ở thư trai và đề thêm bài thơ của Giả Đảo”.

Bức họa rất đẹp, chữ viết cũng rất đẹp.

Người ấy chính là Chu Hạc.

Bốn vách thư trai treo đầy thư thiếp họa phổ, đều là thư họa của Chu Hạc.

Y xuất thân từ phái Võ Đang, cũng rất giỏi kiếm, nhưng thành tựu về thư họa còn cao hơn về kiếm.

Nhìn bề ngoài y chỉ giống một thư sinh, người không biết rất khó ngờ rằng y lại là một cao thủ võ lâm.

Viết xong, Chu Hạc buông bút xuống thở phào một hơi, giống như trút được gánh nặng ngàn cân.

Y lui lại hai bước, trông như đang định ngắm nghía thưởng thức, chợt xoay nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Lập tức có tiếng gió vang lên, Thảm Thăng Y bế Vân Phiêu Phiêu xuất hiện ngoài cửa.

Chu Hạc vừa nhìn thấy, thoáng ngạc nhiên rồi cười lớn “Ta đang nghĩ xem ai mà tới lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, té ra là Thảm huynh, tới lúc nào vậy?”.

Thảm Thăng Y đáp “Mới tới” rồi rảo chân bước vào.

Chu Hạc bước lên đón nói “Sao không báo người nhà báo lại một tiếng để ta ra tiếp?”.

Thảm Thăng Y nói “Nói thật, ta lỡ đường nên tới đây tìm chỗ ngủ”.

“Chơi bời với loại bạn bè như ngươi hay thật đấy”, Chu Hạc buông tiếng cười lớn.

Thảm Thăng Y liếc Chu Hạc, thần sắc chợt trở nên rất lạ lùng.

Vì Chu Hạc tiếng cười tuy có vẻ sảng khoái, nhưng trên mặt mừng tượng có điều lo lắng, so với hai năm trước người như già đi mười tuổi.

Hôm Thảm Thăng Y ghé thăm hai năm trước, Chu Hạc vừa tròn ba mươi tuổi, hiện tại thì nhìn như đã bốn mươi.

Một người như thế thì thường đã phải trải qua một sự kích động rất lớn, hoặc là có điều lo nghĩ.

Rốt lại là chuyện gì?

Thảm Thăng Y đang định hỏi, Chu Hạc nhìn Vân Phiêu Phiêu, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói “Cô nương này sao thế?”.

Thảm Thăng Y hỏi lại “Ngươi có biết cô ta không?”.

Chu Hạc sững sốt lắc đầu “Ngươi hỏi gì lạ thế?”.

Thảm Thăng Y nói “Cô ta nằm ngất trên thềm đá trước cổng nhà ngươi”.

Chu Hạc càng ngạc nhiên, bước tới nhìn kỹ Vân Phiêu Phiêu một lúc rồi nói “Hoàn toàn không quen”.

Thảm Thăng Y nói “Vậy thì chắc cô ta biết ngươi là một đại hiệp khách, mang vết thương từ xa tới cầu cứu, nhưng kiệt sức ngất đi trước cửa”.

Chu Hạc nói “Có thể, trước đây cũng có chuyện như thế xảy ra rồi”.

Y lại lập tức hỏi tiếp “Bị thương có nặng không?”.

Thảm Thăng Y đáp “Rất nặng, mà lại là nội thương”.

Chu Hạc nói “Theo ngươi thì cứu được không?”.

Thảm Thăng Y khẳng định “Được thì cũng có thể được, nhưng bắt buộc phải dùng tới mấy thứ thuốc quý của ngươi”.

Chu Hạc nói “Không sao, thuốc của ta vẫn còn nhiều, chỉ sợ để lâu quá không còn công hiệu thôi”.

Y bước tới kéo một cánh cửa phía trong thư trai nói “Thuốc men đều để cả ở đây, người dùng loại nào?”.

Thẩm Thăng Y bước ngang hai bước đặt Vân Phiêu Phiêu xuống một cái ghế trúc, kể đó vừa bước tới vừa nói “Sao người lại để thuốc trong thư trai?”.

Chu Hạc nói “Vì ta rất thường ở đây, cứ người có lúc không thể chậm chạp, lúc cần thì có thuốc ngay”.

Y bước lên trước.

Đó là một gian phòng nhỏ, trên cái giá gỗ tử đàn bày một hàng chai lọ lớn nhỏ, trên dán một mảnh giấy vuông ghi rõ tên thuốc.

Thẩm Thăng Y mắt lướt qua, thản nhiên hỏi “Hai năm nay có chuyện gì vậy?”.

Chu Hạc ngẩn ra một lúc mới như hiểu rõ ý Thẩm Thăng Y, nói “Người là hỏi tại sao trang viện lại vắng vẻ thế này không chứ gì?”.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói “Tại sao?”.

Chu Hạc nói “Có hai lý do, thứ nhất là gia tài của ta không còn bao nhiêu nữa”.

Thẩm Thăng Y nói “Đây là chỗ duy nhất người không bằng Lý Đông Dương”.

Chu Hạc khẽ chép miệng, nói “Lý Đông Dương biết buôn bán, một tay tiêu tiền, một tay kiếm tiền, nên tiền bạc thủy chung không thể tiêu hết, còn ta thì chỉ biết có tiêu tiền”.

Thẩm Thăng Y nói “Còn lý do thứ hai?”.

Chu Hạc nói “Ta chợt phát hiện những người tới đây mười kẻ có tới chín không phải là bậc anh hùng hào kiệt chân chính”.

Thẩm Thăng Y cười cười hỏi “Người làm sao phát hiện được?”.

Chu Hạc nói “Khoảng hai năm trước, Đoạt mệnh thập tam sát ở khe Ngọa Hồ đem một trăm thủ hạ tới cướp Kim Trấn, lúc ấy trong trang viện của ta cũng có khoảng một trăm khách, không ai không phải người được gọi là anh hùng hào kiệt, nên ta vừa nghe tin ấy, lập tức mời họ cùng tới tiếp cứu”.

Thẩm Thăng Y nói “Đoạt mệnh thập tam sát không phải hạng tầm thường”.

Chu Hạc nói “Cho nên ta còn chưa nói xong thì số anh hùng hào kiệt kia đã tản đi hơn một nửa, trên đường đi lại có mười bảy người rút lui, khi tới Kim Trấn thì kể cả ta chỉ còn có sáu người”.

Thẩm Thăng Y nói “Tính lại chỉ còn có năm người với người”.

Chu Hạc nói “Cho nên lẽ ra ta phải thỏa mãn lắm rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Đem sáu chống một trăm, ta thật lo thay cho các người đấy”.

Chu Hạc nói “May mà lúc bọn ta tới, Đoạt mệnh thập tam sát đã dắt thủ hạ rút lui rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Cũng bắt đầu từ lúc ấy người bèn đóng cửa trang viện chứ gì?”.

Chu Hạc nói “Thật ra là họ không còn mặt mũi nào tới nữa, ta thấy cửa ngõ vắng ngắt như thể mới cương quyết đóng cổng luôn thôi”. Y ngưng lại một lúc cười nói “Có điều nếu có bạn bè tìm tới ta vẫn vội vàng ra đón, không khi nào dám chậm trễ”.

Thẩm Thăng Y nói “Về chuyện này ta thấy dường như người canh cánh không quên”.

Chu Hạc nói “Sao người biết?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chẳng lẽ người không phát hiện ra mình đã tiêu tụy đến mức nào sao?”.

Chu Hạc cười gượng, toan nói lại thôi.

Thẩm Thăng Y không để ý, vì lúc ấy y đã thấy thứ thuốc cần dùng, đang bước tới lấy.

Sau lưng y thì không có mắt.

Đêm càng sâu.

Lúc sắp hết canh tư thì Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại.

Đạn hoàn của Kim Lang quân đánh trúng nhiều chỗ yếu hại trên người nàng, nhưng nàng nhờ có nội công thâm hậu nên vẫn duy trì được tính mạng, hơi thở tới lúc ấy chỉ mỏng mảnh như sợi tơ, toàn bộ cơ thể tựa hồ đã hoàn toàn không còn sinh khí.

Ngay cả Ngũ hành truy mệnh giàu kinh nghiệm đến thế mà cũng cho là nàng đã chết, thì sinh cơ thể nào cũng có thể đoán biết.

May mà nàng còn gặp được Thảm Thăng Y võ công cao cường như thế, tâm tư tinh tế như thế, lại là người tinh thông y thuật, nếu người khác thì chỉ còn cách ngồi nhìn nàng chết.

Thảm Thăng Y chữa trị cho nàng cũng không dễ dàng, ngoài thuốc ra còn dùng nội công đưa chân khí vào cơ thể nàng, dẫn thông những kinh mạch bế tắc.

Nàng hoàn toàn không phải là bạn bè của Chu Hạc, nhưng Thảm Thăng Y vẫn làm như thế.

Trong con mắt của người khác thì Thảm Thăng Y làm như thế có lẽ là ngu dại, nhưng đây không phải là lần đầu.

Dĩ nhiên y có nằm mơ cũng không ngờ rằng nàng là một sát thủ, mà lại đã nhận hai vạn năm ngàn lượng vàng của Tiết Vô Cực thuê, chuẩn bị lấy đầu mình.

Khi Vân Phiêu Phiêu tỉnh dậy thì quần áo Thảm Thăng Y đã ướt đầm mồ hôi.

Nhìn thấy môi nàng mấp máy, lắc đầu lia lịa, Thảm Thăng Y mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chu Hạc nhìn thấy, bất giác cũng gật đầu.

Một người trông giống như bạn của Thảm Thăng Y như vậy, Chu Hạc trong lúc vui mừng lại cảm khái muôn vàn.

Vân Phiêu Phiêu không phải cố ý lắc đầu như thế, mà vì thật ra nàng thấy đầu đau buốt.

Cái đau như một mũi kim đâm thấu vào óc, từng cơn từng cơn nổi nhau, sau khoảng cựa quậy vài lần mới từ từ giảm đi.

Sau đó nàng từ từ ngồi dậy trên cái ghế trúc, dáng điệu cứng đờ giống hệt một con rối.

Ánh mắt của Thảm Thăng Y, Chu Hạc đều dừng lại cả trên mặt nàng.

Vân Phiêu Phiêu dường như không nhìn thấy họ, ngơ ngác nhìn quanh, một lúc rồi như chợt phát hiện ra hai người, giật mình hỏi “Các người là ai?”.

Thảm Thăng Y tự giới thiệu “Tại hạ là Thảm Thăng Y...”.

Vân Phiêu Phiêu giật nảy mình một cái, kêu thất thanh “Thảm Thăng Y!”.

Thảm Thăng Y thấy kỳ lạ, hỏi “Chẳng lẽ cô nương biết ta sao?”.

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ, đầu đón lắc đầu một hồi rồi nói “Cái tên này đã nghe qua rồi, nhưng ở đâu kia?”.

Nàng ngậy người ra tại chỗ.

Thảm Thăng Y đang định hỏi, Vân Phiêu Phiêu chợt lắc đầu đau đớn “Sao ta hoàn toàn không nhớ được gì thể này?”.

“Không nhớ cũng không sao mà”. Thẩm Thăng Y nhìn qua Chu Hạc “Đây là chủ nhà, Vạn gia sinh Phật Chu Hạc, chắc cô nương không lạ”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm “Vạn gia sinh Phật Chu Hạc là ai? Cái tên này ta đã nghe qua rồi, nhưng ở đâu kìa?”.

Nàng lại lắc đầu đau đớn.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc rất lạ lùng, sửng sốt nhìn Vân Phiêu Phiêu.

“Ở đâu kìa?”. Vân Phiêu Phiêu thủy chung cũng không nhớ ra.

Thẩm Thăng Y chợt không kìm được buột miệng hỏi “Vậy tại sao cô nương ngắt đi trên thềm đá trước cổng?”.

Vân Phiêu Phiêu lại sững sờ, hỏi lại “Sao ta lại tới đây? Đây là nơi nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đây là thư trai trong Chu gia trang, mới rồi cô nương ngắt đi ngoài cổng, là ta bế cô vào đây”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Người nói là người cứu ta phải không?”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Ai làm cô bị thương nặng như thế?”.

Vân Phiêu Phiêu ngần ngợ chậm rãi hỏi “Ai thế nhỉ?”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Không nhớ được gì cả à?”.

Vân Phiêu Phiêu chợt gật đầu.

Thẩm Thăng Y lại hỏi “Vậy cô nương là ai?”.

“Ta là ai?”. Vân Phiêu Phiêu nghĩ một lúc, chợt đưa hai tay ôm má kêu lên “Ta là ai mới được?”.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc liếc nhau một cái, bất giác đều sững sờ.

Vân Phiêu Phiêu nói hai câu ấy một dùng giọng cao một dùng giọng thấp, hai tay ôm má một lúc từ từ buông ra, sợ hãi nhìn Thẩm Thăng Y nói “Người nói cho ta biết ta là ai được không?”.

Thẩm Thăng Y cười khổ nói “Vấn đề là ở chỗ ta vốn cũng không biết cô nương là ai”.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua Chu Hạc “Còn người?”.

Chu Hạc cũng cười gượng nói “Thẩm huynh bế cô vào ta mới biết xảy ra chuyện gì”.

Vân Phiêu Phiêu ngần ngợ nhìn hai người, lẩm bẩm một mình “Tại sao ta không nhớ được gì cả thế này?”.

Lúc ấy Thẩm Thăng Y mới chợt để ý tới đôi mắt của Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu đôi mắt vốn rất đẹp, nhưng lúc này trông mắt không khác gì lúc nàng hôn mê, trông như một người ngơ ngẩn, lại không hề có vẻ gì là mắt của một người sống.

Chu Hạc cũng để ý tới điểm đó, hạ giọng nói “Vị cô nương này e rằng bị thương nặng quá ảnh hưởng tới đầu óc nên tạm thời mất hết trí nhớ”.

Y nói nhỏ nhưng Vân Phiêu Phiêu vẫn nghe thấy rất rõ, buột miệng hỏi “Vậy làm sao bây giờ?”.

Chu Hạc đáp “Cô nương nếu không chê tạm thời cứ ở lại đây, với y thuật của Thẩm huynh phối hợp với thuốc quý của ta, chắc sẽ giúp cô bình phục nhanh thôi”.

Thẩm Thăng Y lập tức nói “Về y thuật thì ta biết không nhiều, nhưng gần đây có mấy vị danh y, may ra có người biết được phương thuốc hay, có thể giúp cô nương phục hồi trí nhớ”.

Chu Hạc ngẫm nghĩ rồi nói “Được thế thì quá hay”.

Vân Phiêu Phiêu liếc họ rồi nói “Tại sao các người đối xử với ta như thế?”.

Chu Hạc cười cười nói “Đại khái là bọn ta thích giúp đỡ kẻ khác”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay “Tại sao các người thích giúp đỡ kẻ khác”.

Chu Hạc nói “Thích thì thích thế thôi”.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi “Giúp đỡ kẻ khác thì có gì hay?”.

Chu Hạc nói “Có một câu không biết cô đã nghe qua chưa?”.

Vân Phiêu Phiêu không nghĩ ngợi hỏi ngay “Câu gì?”.

“Giúp đỡ kẻ khác là niềm vui lớn nhất”.

“Té ra các người đi tìm niềm vui”.

Chu Hạc chép miệng “Nhưng câu ấy chẳng có gì sai”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Không giúp đỡ kẻ khác thì không có niềm vui à?”.

Chu Hạc nói “Thì vẫn vui, nhưng không có niềm vui ấy”.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói “Thế thì ta phải làm thử một lần mới được”.

Chu Hạc nói “Bất kể thế nào, đó cũng hoàn toàn không phải là một chuyện dở, không phải là chuyện dở thì là chuyện hay, chuyện hay thì làm bao nhiêu cũng được”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Người nào cũng cần được giúp đỡ sao?”.

Chu Hạc nói “Có hạng người cần phải suy nghĩ kỹ trước khi ra tay giúp đỡ”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Hạng người nào vậy?”.

“Người xấu”.

“Thế nào là người xấu?”.

Chu Hạc chợt ngậy người, đến giờ y mới phát hiện ra rằng Vân Phiêu Phiêu không những đã mất hết trí nhớ, mà khả năng nhận thức cũng không còn bình thường.

Một giọng nói lập tức vang lên “Vị cô nương này rõ ràng đã bị Quỷ Vô thường ở âm phủ bắt mất hồn phách rồi”.

Người nói là bác Thọ.

Theo y thì không có cách giải thích nào hợp lý hơn thế.

Chu Hạc quát khê “Nói bậy bạ gì thế? Ở đây không có chuyện gì cho người làm cả, mau về ngủ đi”.

Bác Thọ có vẻ tức tối lắm, nhưng vẫn tuân lệnh lui ra.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay “Quỷ Vô thường ở âm phủ là cái gì? Tại sao lại bắt mất hồn phách của ta?”.

Chu Hạc lắc đầu nói rồi rít “Cô nương đừng nghe y nói bậy, làm gì có chuyện ấy!”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Thật không có à?”.

“Thật mà”. Giọng Chu Hạc xem ra có vẻ không quả quyết lắm.

Vân Phiêu Phiêu dĩ nhiên không tin, nàng rời khỏi chiếc ghế trúc, từ từ đứng dậy.

Nhưng thân hình nàng lập tức khuyu xuống, Thẩm Thăng Y đứng cạnh trông thấy, bất giác đưa tay ra đỡ.

Vân Phiêu Phiêu liếc thấy chợt biến sắc, người cúi qua một bên lại vừa vặn tránh được tay y, chường phải đồng thời lật lại, một chiêu Phấn hoa phát liễu đánh vào uỷen mạch Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y phản ứng mau lẹ, trầm cổ tay xuống hóa giải thế công.

Vân Phiêu Phiêu trong một chiêu này hàm chứa bảy thức biến hóa, liên tiếp biến chiêu đánh tới như nước chảy mây trôi.

Thẩm Thăng Y nhất nhất hóa giải, trên mặt không tìm được bất giác lộ vẻ ngạc nhiên.

Chu Hạc nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt cũng thay đổi buột miệng nói “Chiêu Phân hoa phát liễu hay quá!”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức theo câu nói dừng lại, hỏi “Phân hoa phát liễu là cái gì?”. Trong chớp mắt này, động tác cử chỉ của nàng lập tức chậm hẳn lại.

Nếu Thẩm Thăng Y thừa cơ hội này thì có thể đánh ngã Vân Phiêu Phiêu, nhưng y không làm thế, rút tay về nói “Đó là một chiêu thức võ công mà cô nương vừa thi triển”.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngơ ngác ngác hỏi “Ta biết võ công à?”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Mà còn rất cao cường nữa”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi tiếp “Thật thế sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Thì một chiêu Phân hoa phát liễu mới rồi cũng đã rất khó hóa giải”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm nói một mình “Phân hoa phát liễu”...

Câu nói chưa dứt, hai tay nàng cùng lật lại, cùng thi triển chiêu Phân hoa phát liễu, cũng đều có bảy thức biến hóa.

Thẩm Thăng Y vô cùng ngạc nhiên, Chu Hạc thì mắt tròn xoe.

Vân Phiêu Phiêu thi triển chiêu Phân hoa phát liễu ba lần khác nhau mới dừng lại, lại đứng ngây người ra.

Chu Hạc bất giác thở dài một tiếng nói “Chỉ một chiêu này thôi là đủ đối phó với ta rồi”.

Thẩm Thăng Y nhìn chăm chăm vào Vân Phiêu Phiêu nói “Võ công cô nương cao cường như thế, nhất định không phải là kẻ vô danh trên giang hồ”.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười ngốc nghếch, lập tức đi vòng vòng trong thư trai.

Thẩm Thăng Y bất giác thở dài một tiếng.

Chu Hạc chợt biến sắc nói “Võ công như cô ta mà còn bị đánh trọng thương thành ra thế này, thì người đánh cô ta bị thương võ công còn cao tới mức nào?”.

Thẩm Thăng Y cũng rung động nói “Khó đoán lắm”.

Vân Phiêu Phiêu bên cạnh chợt lên tiếng “Đây là cái gì vậy?”.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc nghe tiếng ngược nhìn, thấy Vân Phiêu Phiêu đang đứng trước cái bàn, chỉ tay vào bức họa Chu Hạc vừa vẽ xong.

Chu Hạc nhìn vào bức họa nói “Núi cao”.

Vân Phiêu Phiêu kỳ quái nói “Những đám tròn tròn này là núi cao à?”.

Chu Hạc lúc ấy mới nhìn kỹ, nói “Té ra cô nương hỏi cái đó, đó không phải là núi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Thế là cái gì vậy?”.

Thẩm Thăng Y đáp luôn “Mây!”.

Vân Phiêu Phiêu toàn thân như bị điện giật, rung động kêu lên thất thanh “Mây à?”.

Thẩm Thăng Y thấy thế vội hỏi “Giữa cô và mây có quan hệ gì?”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi lại “Nhưng mây là cái gì?”.

Thẩm Thăng Y dở khóc dở cười nói “Chuyện này e khó mà nói cho cô nương rõ được”.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, y nói “Lại đây”, rồi bước tới trước cửa sổ.

Vân Phiêu Phiêu đi theo.

Từ cửa sổ nhìn ra, có thể thấy ao sen, cũng có thể thấy bầu trời phía trên ao sen.

Sao vẫn bàng bạc đầy trời như cũ.

Vàng trắng đã hạ xuống trên đầu tường phía tây.

Trên không trung cách chỗ vàng trắng không xa, có mấy áng mây đêm lặng lẽ bay, trắng tới mức thê lương.

Không chờ Thẩm Thắng Y chỉ, Vân Phiêu Phiêu đã buột miệng hỏi “Kia là mây có phải không?”.

Thẩm Thắng Y nói “Đúng đấy!”.

Vân Phiêu Phiêu chợt đưa tay ôm đầu đau đón rên lên “Giữa ta và mây có quan hệ gì nhỉ?”.

Nàng nói đi nói lại câu ấy mấy lần, vừa buồn bã vừa thần thờ.

Thẩm Thắng Y an ủi “Đừng gấp, thế nào cô cũng nghĩ ra mà!”.

Vân Phiêu Phiêu nhìn Thẩm Thắng Y, chưa xót nói “Người nói cho ta biết một chút gì có quan hệ với mây được không?”.

Thẩm Thắng Y nói “Được chứ!”.

Vân Phiêu Phiêu ngẩn ngơ nhìn y nói “Người nói đi”.

Thẩm Thắng Y ngẫm nghĩ rồi nói “Mây biến ảo đa đoan, từ xưa đến nay có nhiều người đã lấy mây để so sánh với chuyện đời, như câu Mây nổi trên không như áo trắng, Chớp mắt đã biến thành chó xanh, nếu không phải là cảm khái về chuyện đời thì ít nhất cũng nói tới một hiện tượng đẹp đẽ trên trời”.

Vân Phiêu Phiêu nghe tới đó như hiểu ra chuyện gì, nói “Vây chắc mây là cảnh tượng biến ảo đa đoan lắm”.

Thẩm Thắng Y gật đầu nói tiếp “Đó là lý do khiến người ta thích ngắm mây. Mây hạ nhiên non cao, mây thu như mộng thoảng...”.

Vân Phiêu Phiêu chợt nói “Đẹp quá”.

Thẩm Thắng Y lại tiếp “Nhưng về mây thì có rất nhiều người đem chuyện đời so sánh khác nhau, như câu thơ vịnh mây của Vương An Thạch Ai tựa mây trời hay tiến thoái, Mối thành mưa ngọt trở về non, câu đó là khen, còn như người đời Tống có câu Bao nhiêu lúa cỏ khô đang cháy, Lại giữa trời xanh hiện dáng non, câu đó là trách, dụng ý khác nhau nhưng đều có chỗ hay riêng, không hay là ở chỗ gán cho đám mây tự do tự tại trên trời những ràng buộc của nhân sinh”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu đồng ý.

“Dem so với nhân sinh thì có khi nói về chuyện không còn gì để nói, như bài Tầm ẩn giả bất ngộ của Giả Đảo có câu Chỉ ở trong núi này, Mây sâu không thấy được”.

Vân Phiêu Phiêu quay đầu nói “Trong bức họa trên bàn có viết hai câu ấy đấy”.

Thẩm Thắng Y gật đầu nói tiếp “Lại như bài Thu thiên đăng Lan Sơn phỏng hữu của Mạnh Hạo Nhiên có câu Mây trắng phất phơ nơi núi bắc, Đủ cho ẩn sĩ thấy vui lòng là muốn nói tới cái ý lạt lẽo thích yên tĩnh. Còn như những câu Mây ra khỏi núi hóa thành mưa ngọt cứu dân sinh hay Mây theo bóng rồng làm điềm báo về việc bậc thánh nhân ra đời có vẻ khiên cưỡng. Vì mây vốn vô tâm, đâu có ý làm quan, mây có đức gì mà dám dính líu với thánh nhân”.

Y nói tới đó, chẳng riêng gì Vân Phiêu Phiêu say sưa lắng nghe mà cả Chu Hạc cũng cảm thấy rất thích thú.

Thẩm Thắng Y lại nói “Bài Vịnh Thái Sơn của Đỗ Phủ có câu Lòng dạ sinh mây đáng chấp chùng là có quan hệ tới hoài bão giúp vua trị nước của y lúc còn trẻ, có điều là vẽ ra cảnh Thái Sơn cao ngất. Bài Mộng du Thiên Mục ngâm của Lý Bạch có câu Mây rã trong ngày thoát hợp tan cũng chỉ vào cảnh xa xôi thanh nhã của Thiên Mục, vốn không có hoài bão về công danh. Câu Trên biển rã mây sớm; Qua sông dương liễu xuân của Đỗ Thẩm Ngôn là tả cảnh dạo chơi buổi sáng mùa xuân, câu Trước mắt liền mây trắng, Trên không loáng rã xanh của Vương Duy là tả núi Chung Nam, Lý Thương Ẩn tới thăm một nhà sư không gặp có câu Lá rụng người đâu vắng, Mây côi nẻo mấy tầng nghe như dài nhung nhớ, Thôi Đỗ vịnh con hạc lẻ, ngâm câu Bến mây thăm vượt khỏi, Ai nguyệt lạnh theo nhau thành câu tuyệt cú, tới như câu Mây trắng

ngàn năm vẫn lừng lờ của Thôi Hiệu là mượn mây tả cảnh hoang vắng ở lầu Hoàng Hạc, câu Mây non nói chuyện khách qua đường của Lý Cận là thở than đời làm quan bị ràng buộc, câu Mây non Tam Tấn trôi về Bắc của Thôi Thự là nói về tình nghĩa bạn bè, câu Mây xa thấy Hán Dương thành của Lư Luân đọc tới thì đủ thấy phong cảnh Hán Dương đẹp như tranh, Lý Thương Ẩn vịnh mưa xuân tưởng tượng tới cảnh Ngàn dặm trời mây một nhạn bay nghe tới như tiếng rèm ngọc rung trong cảnh tịch mịch, chỉ có câu Đẻ khuyết trong mây hai cửa phụng của Vương Duy là có hơi hám chính trị”.

Chu Hạc buột miệng nói chen vào “Xem ra vàng mây trong thơ ca của thi nhân đều là chống chọi với nhân sinh, chẳng ham muốn phú quý công danh, cũng không tha thiết với trần gian thiên hạ, tới chẳng có hình, đi không để vết, thoát hợp thoát tan.

Vân Phiêu Phiêu chợt cười một tiếng hỏi “Mây đáng yêu tới như thế à?”.

Thẩm Thăng Y đáp “Theo ta thì như thế”.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua cửa sổ hỏi “Mây chỉ ở trên trời thôi sao?”.

Thẩm Thăng Y đáp “Chỉ ở trên trời thôi”.

Vân Phiêu Phiêu chợt hỏi “Trên trời ngoài mây ra còn có gì nữa?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nhật Nguyệt Tinh Phong...”.

Vân Phiêu Phiêu lại chợt giật nảy mình, Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất lạ lùng, phần sau câu nói đã ra tới cổ lại nuốt vào.

Vân Phiêu Phiêu không hỏi thêm là còn gì nữa, hỏi qua chuyện khác “Có phải trời còn có tên là Bích Lạc không?”.

“Đúng thế”, Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ rồi nói tiếp “Sách xưa có câu Tầng trời đầu tiên ở phương Đông có ráng màu xanh biếc, nên gọi là Bích Lạc”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm mấy chữ “Bích Lạc, Bích Lạc” một hồi lâu.

Thẩm Thăng Y liếc nàng một cái lại nói “Cho nên bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị có câu Trên là Bích lạc dưới hoàng tuyền, Hai cõi xa xăm không thấy được”.

Vân Phiêu Phiêu chợt chậm rãi đọc một mình “Động thì mưa gió mịt mờ, sấm vang chớp giật, tĩnh thì trăng sao vàng vạc, khí ẩm hơi lạnh. Theo khí vận của âm dương, vần xoay huyền bí, đứng ngồi đầu trong vạn vật, sáng chói tinh anh...”.

Tới đó nàng lại ôm má, dáng như nhất thời không nhớ được đoạn dưới.

Thẩm Thăng Y ngâm tiếp “Đã năm màu khó vá, cõi chín tầng rộng thênh, quần tinh rạng rỡ, nhật nguyệt bóng bèn...”.

Vân Phiêu Phiêu ngắt lời “Lại là cái gì vậy?”.

Thẩm Thăng Y nói “Là bài Bích Lạc phú”.

Vân Phiêu Phiêu kêu thất thanh “Phải rồi, đúng là bài Bích Lạc phú”.

Dáng vẻ của nàng vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, nhảy cẫng lên rồi lập tức đứng sững ra.

Ngoài cửa thư trai có một nữ nhân đứng không biết tự lúc nào.

Nữ nhân này mặc áo xanh, khoảng hai bảy hai tám tuổi, cao mà gầy, nhưng tuy gầy vẫn không khó coi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, mấy chữ Thiên hương quốc sắc dường như đặt ra cho nàng.

Vân Phiêu Phiêu cũng đang ngây người ra ngắm nàng.

Nàng cũng nhìn nhìn Vân Phiêu Phiêu, mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc cũng đã phát giác, còn đang lấy làm kỳ lạ, Vân Phiêu Phiêu đã bước lên hai bước hỏi “Người là ai?”.

Nữ nhân kia không đáp, cứ sững sờ nhìn Vân Phiêu Phiêu.

Chu Hạc bên cạnh lên tiếng “Đây là vợ ta, chẳng lẽ cô nương biết nàng à?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Dường như ta đã gặp qua”.

Chu Hạc nói “Gặp ở đâu vậy?”.

Vân Phiêu Phiêu không đáp được.

Nữ nhân kia tiếp tục bước vào, Vân Phiêu Phiêu đứng sững nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng đi thẳng tới trước mặt Vân Phiêu Phiêu, hạ giọng nói “Dường như ta đã gặp cô rồi”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Ở đâu vậy?”.

Nữ nhân kia nói “Quên mất rồi”.

Chu Hạc hỏi chen vào “Lúc nào thế?”.

Nữ nhân không nghĩ ngợi đáp luôn “Cũng quên mất rồi”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay “Nói tên cho ta biết được không?”.

Nữ nhân kia đáp “Tô Tiên”, rồi nhìn chăm chăm vào Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm “Tô Tiên... Tô Tiên...”.

Chu Hạc hỏi “Có thấy quen không?”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu đáp “Nhưng không biết lúc nào”. Mặt nàng chợt lộ vẻ đau đớn, mồ hôi toát ra, thân hình lảo đảo ngã xuống.

Tô Tiên kịp thời đỡ nàng lên, ngạc nhiên hỏi “Cô ta bị sao thế?”.

Thẩm Thăng Y đáp “Chỗ bị nội thương đau lại phát tác, chịu không nổi đã ngất đi rồi”.

Chu Hạc nói “Mau đỡ cô ta lên ghế”.

Ba người ai cũng đưa tay ra đỡ Vân Phiêu Phiêu, cùng bước về phía cái ghế trúc.

Trong ba người, Thẩm Thăng Y là người Vân Phiêu Phiêu muốn giết, Tô Tiên và nàng còn có quan hệ chặt chẽ hơn.

Ngay Chu Hạc, Vân Phiêu Phiêu cũng biết rất rõ.

Nhưng hiện tại đối với Vân Phiêu Phiêu thì họ toàn là người lạ.

Bất kể là ai, hiện tại đối với Vân Phiêu Phiêu cũng đều là người lạ.

Nàng dường như đứng như lời bác Thọ, đã bị Quỷ Vô thường dưới Âm ti bắt mất hồn phách rồi, chỉ còn cái vỏ thân xác mà thôi.

Đây là đêm đầu tiên nàng bị mất hết trí nhớ.

Đêm thứ nhất như thế, đêm thứ hai ra sao?

Chiều tối ngày hôm sau, Vân Phiêu Phiêu mới tỉnh dậy sau gần một ngày hôn mê.

Trong lúc nàng hôn mê, Chu Hạc đã mời hai vị danh y trong vùng tới.

Họ cũng bó tay không có cách nào.

Đây là lần đầu tiên trong đời làm thầy thuốc, thậm chí lần đầu tiên trong đời họ gặp phải “chứng bệnh” như của Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y và Chu Hạc đưa họ về, tiện đường bước vào nhà trong ăn cơm, chỉ để Tô Tiên ở lại trong thư trai trông nom Vân Phiêu Phiêu.

Tô Tiên có vẻ rất ưa thích Vân Phiêu Phiêu, từ đêm qua luôn luôn ở cạnh giường Vân Phiêu Phiêu, thậm chí ăn cơm luôn tại thư trai.

Tuy nàng nói là vì thấy tò mò, nhưng Thẩm Thăng Y đã nhìn ra là không đơn giản như vậy.

... Không khéo Tô Tiên có quen biết Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y đã nghi ngờ như thế, nhưng Tô Tiên đã nói là không biết Vân Phiêu Phiêu từ đâu, nên y chỉ còn cách lặng lẽ chờ xem diễn tiến.

Chu Hạc thì như không hay biết gì.

Họ vừa ra khỏi thư trai, Vân Phiêu Phiêu đã tỉnh lại.

Trong thư trai đã thấp đèn, ánh sáng đang chiếu vào mặt Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu vừa mở mắt, thì thấy một vầng ánh vàng vọt, đến khi nàng nhìn thấy rõ ràng ngọn đèn thì cũng thấy Tô Tiên ngồi cạnh giường.

“Tô Tiên phải không?”. Rõ ràng nàng vẫn chưa quên tất cả.

Tuy chính mắt nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu ngất đi gần một ngày mới tỉnh, nhưng vừa nghe Vân Phiêu Phiêu gọi tên mình, Tô Tiên vẫn không khỏi giật mình, buột miệng “Vâng, thưa tiểu thư”.

Vân Phiêu Phiêu ngồi dậy, lạ lùng nhìn Tô Tiên “Cô gọi ta là gì?”.

Tô Tiên hỏi lại “Cô mất hết trí nhớ thật rồi à?”.

Vân Phiêu Phiêu buồn rầu cười một tiếng, nói “Thật ta không nhớ được gì cả”.

Tô Tiên bắt giác thở dài.

Vân Phiêu Phiêu nhìn nàng chăm chú, cất tiếng nói “Cho dù ta không nhớ được gì cả, nhưng ta biết nhất định cô có quen ta, nếu không thì ta đã không có cảm giác quen thuộc với cô như vậy”.

Tô Tiên không nói gì.

Vân Phiêu Phiêu chợt đưa tay kéo tay áo Tô Tiên nói “Sao cô không nói cho ta biết?”.

Tô Tiên lạnh lùng hỏi “Cô muốn ta nói cái gì?”.

Vân Phiêu Phiêu đáp “Thì là tên họ của ta, lai lịch của ta”.

Tô Tiên nói “Hiện tại thì cứ thế này là tốt nhất”.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi “Tại sao thế?”.

Tô Tiên nói “Trong tình thế hiện tại, cô biết càng nhiều thì chết càng nhanh”.

Vân Phiêu Phiêu định hỏi tiếp, Tô Tiên đã nói ngay “Vốn cô chết cũng được sống cũng được, chẳng dính líu gì tới ta, vấn đề là hiện tại cô ở đây rất dễ làm người cả nhà ta bị liên lụy”. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ta hoàn toàn không muốn Hạc ca bị tổn hại một chút gì cả, cô phải biết như thế”.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác gật đầu.

Tô Tiên giật tay áo lại, nói qua chuyện khác “Hôm nay họ mời hai vị danh y tới đây, tuy đều không có cách nào khôi phục trí nhớ cho cô nhưng có lưu lại hai bài thuốc, Thẩm Thăng Y đã theo phương cất thuốc, ta đã dặn a hoàn sắc rồi, lát nữa cô uống xem có chút công hiệu nào không”.

Vân Phiêu Phiêu chỉ còn cách gật đầu.

Tô Tiên lại nói “Sáng mai hai vị danh y kia sẽ trở lại, ngoài ra Hạc ca còn mời thêm ba vị khác, chắc là sáng mai sẽ tới cả, căn cứ vào kinh nghiệm của họ, thì chắc sẽ có một kết quả”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Hy vọng như thế”.

Tô Tiên nói “Ta thì lại không hy vọng như thế”.

“Tại sao chứ?”.

“Vì cô khôi phục trí nhớ, biết đâu sẽ giết một người”.

“Ai kia?”.

“Thẩm Thăng Y”.

Đôi mắt ngơ ngác của Vân Phiêu Phiêu chợt rực lên, lẩm bẩm nói “Ta muốn giết Thẩm Thăng Y à? Tại sao ta lại muốn giết Thẩm Thăng Y?”.

“Cô khôi phục trí nhớ rồi tự nhiên sẽ rõ”. Tô Tiên lắc đầu nói tiếp “Ta lại không hy vọng cô sẽ giết người nữa, nhất là giết Thẩm Thăng Y, bất kể thế nào y cũng là một người rất tốt, còn cứu mạng cho cô nữa”.

Vân Phiêu Phiêu bắt giác gật đầu “Y đúng là một người tốt”.

Tô Tiên thở dài “Chỉ không rõ cô có phải là người vong ân phụ nghĩa hay không”.

Vân Phiêu Phiêu chợt hỏi “Ta từng giết người nhiều rồi à?”.

Tô Tiên đứng dậy, không trả lời.

Vân Phiêu Phiêu đang muốn hỏi nữa, Tô Tiên đã quay người bước ra phía cửa.

Đưa mắt nhìn theo nàng, đầu óc tựa hồ trống rỗng của Vân Phiêu Phiêu bắt đầu rối loạn.

... Rốt lại mình là ai?

... Giữa mình với Tô Tiên có quan hệ ra sao?

... Tại sao mình muốn giết Thẩm Thăng Y?

Bóng chiều tan dần, màn đêm buông xuống.

Bắt đầu đêm thứ ba.

Ban ngày Vân Phiêu Phiêu lại ngất đi, giống hệt một người chết, song lần này chưa đến sẩm tối đã tỉnh lại.

Năm vị danh y lập tức xúm lại chung quanh.

Họ lần lượt tới trước sau buổi trưa, được Chu Hạc mời cả vào thư trai.

Từ lúc Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại đến lúc ấy đã qua mấy giờ, năm vị danh y dường như không phát hiện được nguyên nhân căn bệnh kỳ lạ của nàng.

Trống báo canh hai vang lên.

Năm vị danh y cùng nhìn nhau, lui qua một bên, hạ giọng chụm đầu bàn bạc một lúc rồi cùng buông tiếng thở dài, người lớn tuổi nhất bước tới trước mặt Chu Hạc nói “Chu trang chủ...”.

Chu Hạc lập tức hỏi “Thế nào?”.

“Thật xấu hổ, căn bệnh này năm người chúng tôi không sao chữa được”.

Đó là chuyện đã đoán trước, nên Chu Hạc hỏi qua chuyện khác “Theo như năm vị thấy, thì vị cô nương này có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không?”.

“Chắc là không”.

Một trong hai vị danh y được mời tới hôm trước tiếp luôn “Hôm qua ta bắt mạch thì khí huyết rất không ổn định, nhưng hôm nay thì không khác người khỏe mạnh bao nhiêu”.

Vị kia cũng nói “Vị cô nương này thể chất khác người lắm, xưa nay ta chưa từng thấy người bệnh nào phục hồi nhanh như thế”.

Tầm Thăng Y chen vào hỏi “Chẳng lẽ về việc khôi phục trí nhớ cho cô ấy các vị đều không có cách nào à?”.

Vị lớn tuổi nhất đáp “Sở dĩ một người mất hết trí nhớ thường vì cơ thể hay tinh thần bị chấn động mạnh, theo ta thấy vị cô nương này cũng không phải là ngoại lệ”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Đã biết được bệnh là hậu quả của việc gì thì phải có cách chữa trị chứ”.

“Tình trạng thế này bọn ta đã thấy qua không ít, vấn đề là một người sau khi mất hết trí nhớ thì kẻ thành người ngớ ngẩn, kẻ thành người chẳng khác gì ngớ ngẩn, loại bệnh ngớ ngẩn này xưa nay không có thuốc chữa”.

“Vị cô nương này tuy mất hết trí nhớ nhưng chưa thành kẻ ngớ ngẩn”.

“Cho nên bọn ta không dám nói là cô ấy không có thuốc nào chữa được, chỉ là không biết nên cho uống thuốc gì thôi”.

Thẩm Thăng Y trên mặt lộ vẻ khâm phục, nói “Bất kể y thuật của các vị ra sao, chỉ bằng vài câu nói mới rồi, Thẩm mỗ đã muốn viết một chữ Phục rồi”.

Năm vị danh y kia gần như nhất tề lắc đầu, người lớn tuổi nhất nói ngay “Thẩm đại hiệp quá lời rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Trong đời ta đã gặp không ít người được gọi là danh y, nhưng dường như người minh bạch thẳng thắn Không biết lấy làm không biết như các vị lại không có nhiều”.

“Đó là y đức, không biết cũng nói là biết, há chẳng phải là đem tính mạng của người bệnh ra đùa giỡn sao”.

“Ta vẫn hy vọng các vị tốn thêm chút thời giờ suy nghĩ nữa”.

Vị danh y lớn tuổi trầm ngâm rồi nói “Theo tình hình hiện tại của vị cô nương này thì không phải là không thể hy vọng khôi phục được trí nhớ”.

Thẩm Thăng Y nói “Có lẽ lão tiên sinh có cách gì hay rồi”.

“Không phải là cách hay”.

“Cũng xin cứ chỉ dạy cho”.

“Cởi trói phải tay người đã trói”.

“Nói như thế, tức là muốn khôi phục trí nhớ cho cô ta thì phải tìm người đã làm cô ta bị thương”.

“Có thể người khác thì vị cô nương này hoàn toàn không nhận biết được, chứ người ấy thì nhất định là không, có thể sau một lần thấy mặt, cô ấy sẽ đột nhiên khôi phục được trí nhớ”.

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ “Quả là chúng ta nên thử dùng cách này một phen”.

Chu Hạc nói “Nhưng ngay cả tên họ của cô ta chúng ta cũng không biết”.

Thẩm Thăng Y lại trầm mặc một lúc.

Đêm nay cũng là Tô Tiên rời khỏi thư trai sau cùng.

Nàng tới cửa rồi, chợt quay đầu nói “Thì ra cô đã mất hết trí nhớ thật”.

Nghe câu này đủ biết tới hiện tại nàng mới hoàn toàn tin.

Sự phán đoán của Thẩm Thăng Y và Chu Hạc còn có thể ngờ vực, chứ năm vị danh y chấn mạch xong cũng đều nói thế thì khó có thể là giả.

Vân Phiêu Phiêu nghe nàng nói, chợt thở dài một tiếng hỏi “Vậy hiện tại người có chịu nói rõ cho ta nghe mọi chuyện chưa?”.

Tô Tiên nhìn Vân Phiêu Phiêu, chợt cười một tiếng đáp “Hiện tại vẫn chưa phải lúc”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi ngay “Vậy còn phải chờ bao lâu nữa?”.

Tô Tiên không đáp, chỉ cười một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Nụ cười của nàng lần này vô cùng giả trá.

Dĩ nhiên hiện tại Vân Phiêu Phiêu không thể nhận ra.

Bất kể là cười thế nào, hiện tại đối với nàng cũng đều là cười mà thôi.

Đêm nay cũng có trăng.

Sắp hết canh ba, trên đường vẫn có người.

Hai người hầu mặc áo xanh cầm đèn lồng đi trước mở đường, phía sau là bốn người phu khiêng hai cỗ kiệu.

Trong kiệu là năm vị danh y, trong đó có hai người có mặt tối hôm qua.

Nhà họ vốn ở gần, nên cũng như hôm qua, khám bệnh xong là về nhà, còn ba người kia ở xa hơn, nên đều nghỉ lại nhà Chu Hạc.

Hai người hầu và bốn phu khiêng kiệu đều là người của Chu Hạc, đêm qua đã đưa họ về nhà rồi, nên không cần phải dặn dò chỉ đường nữa, cứ ung dung đi.

Tới ngã tư, hai cỗ kiệu chia ra đi hai đường.

Vừa rẽ ra đã dừng lại.

Cách chỗ rẽ không đầy một trượng đã có bốn người chia nhau đứng chặn hai cỗ kiệu.

Hai người bên trái một mặc áo đỏ một mặc áo xám, hai người bên phải một mặc áo vàng một mặc áo trắng.

Đó chính là bốn Lang quân Hỏa, Mộc, Thổ, Kim trong Ngũ Hành truy mệnh.

Chu Hạc thì có thể biết trên giang hồ có Ngũ Hành truy mệnh, chứ hai người này thì còn chưa bao giờ nghe qua. Nhưng họ theo hầu Chu Hạc đã lâu năm, tuy không học được nhiều võ công nhưng đã gặp không ít người giang hồ, vừa nhìn thấy đã biết ngay bốn người kia không hề có ý tốt, lập tức dừng ngay lại. Người đi bên trái ôm quyền nói “Hai vị bằng hữu...”.

Kim Lang quân ngắt lời “Không phải là bằng hữu”.

Người hầu kia thoáng ngạc nhiên nói “Vậy thì hai vị...”.

Mộc Lang quân bên cạnh lại ngắt lời “Là bốn vị...”.

Người hầu bên phải nói luôn “Không rõ bốn vị chặn đường bọn ta là có điều gì chỉ giáo vậy?”.

Kim Lang quân cười nói “Bọn ta muốn hỏi là hỏi hai vị đại phu ngồi trong kiệu kia”.

Rèm hai cỗ kiệu lập tức mở ra, hai vị danh y cũng thò đầu ra nhìn xem có chuyện gì, nghe tới đó có một người buột miệng hỏi “Chuyện gì vậy?”.

Kim Lang quân hỏi “Chu Hạc mời các người vào khám bệnh trước sau hai lần, là cho ai thế?”.

“Một vị cô nương”.

“Có phải là người đêm trước ngất trước nhà Chu Hạc không?”.

Một người hầu kêu thất thanh “Chẳng lẽ là các người đánh vị cô nương kia bị thương à?”

Kim Lang quân cười nói “Người thông minh đấy”.

Người hầu kia không tự chủ được bắt giắc lui lại một bước, quay nhìn người bạn nói “Người bảo vệ hai vị đại phu cho cẩn thận, ta phải về báo ngay cho lão gia”.

Dứt lời y quay lưng chạy luôn, nhưng vừa chạy được mấy bước thì nghe tiếng người bạn la hoảng, vai phải lập tức bị đè nặng.

Y hoảng hốt ngoảnh nhìn, thấy Kim Lang quân đứng sau lưng, một tay nắm lấy vai mình.

Kim Lang quân trên mặt đầy vẻ tươi cười, nhưng là một nụ cười khiến người ta không lạnh mà run.

Y hoảng sợ bật tiếng la hoảng, khuỷu tay thúc mau về phía sau, không ngờ vừa cử động, toàn thân đã lập tức cứng đờ.

Kim Lang quân cười hỏi “Người có biết một kẻ quá thông minh thì thường gặp kết quả thế nào không?”.

Người hầu mừng tượng như lưỡi cũng cứng lại, không nói được một tiếng.

Kim Lang quân trả lời giúp y, nói dần từng tiếng “Là chết sớm”, rồi xoay vai y lại, tay thả ra rồi nắm một cái, đã bóp vỡ sau đầu y.

Người hầu kia lập tức nghe “cách” một tiếng vô cùng lỳ lợ, trong đời chưa từng nghe thấy.

Kim Lang quân rẩy tay một cái, phía sau đầu y đã nát bét, rồi lập tức buông ra.

Người hầu kia ngã vật xuống đất.

Kim Lang quân không nhìn tới một cái, chỉ nói “Người không thông minh có khi cũng chết sớm”, rồi từ từ quay lại.

Đến lúc y đã xoay hẳn người lại, bốn người phu khiêng kiệu đã biến thành bốn cái xác chết, người hầu còn lại cũng đã gục xuống trước chân Thổ Lang quân.

Thổ Lang quân khẽ xoa tay nói “Ta dám đảm bảo rằng về người này thì cho dù có thuốc thánh cũng không chữa cho sống được”.

Kim Lang quân ánh mắt nhìn xuống nói “Người ta giết lần này ta cũng dám đảm bảo rằng không ai chữa cho sống được”.

Mộc Lang quân nói “Theo ta thì giết người bằng kiếm vẫn chắc chắn nhất”.

Thanh trường kiếm dài mỏng đang trong tay y, mũi chỉ xuống đất, máu tươi rỏ xuống từng giọt từng giọt.

Bốn người phu khiêng kiệu đều chết dưới thanh kiếm của y.

Hỏa Lang quân thì khoanh tay đứng yên tại chỗ, chưa hề nhúc nhích.

Bởi vì nếu y ra tay thì tiếng nổ ầm ầm, nơi này lại cách Chu gia trang không xa.

Tạm thời họ còn chưa muốn kinh động người trong Chu gia trang.

Hảo Lang quân suốt từ đầu cũng không lên tiếng, lúc ấy mới cười cười nhìn hai người thầy thuốc nói “Bây giờ thì chúng ta có thể nói chuyện thoải mái rồi, không sợ ai nói hớt”.

Hai người thầy thuốc dường như đã gặp qua loại người tàn nhẫn độc ác như thế rồi, nên từ đầu đã hoảng sợ co rúm lại, cũng không dám hô hoán, chỉ sợ làm bọn kia nổi giận thì cả mình cũng khó sống.

Hỏa Lang quân cười cười nói tiếp “Bọn ta rất thích những ai vui lòng hợp tác”.

Hai người thầy thuốc hoảng sợ nói nhau gật đầu.

Đối với người chịu hợp tác, Ngũ Hành truy mệnh xử trí ra sao?

3. 03. Mạnh Thường Hiếu Khách Không Biết Làm Sao

Vân Phiêu Phiêu lặng lẽ đứng một mình trong trang viện, cạnh ao sen.

Ba hôm nay, đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi thư trai, tất cả đối với nàng đều là lạ, thậm chí lũ cá trong ao sen, nàng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra chúng được gọi là con gì.

Nước trong ao sen trong suốt, nhìn như một tấm gương, bóng soi vào nước với vật thực tựa hồ giống hệt nhau.

Nàng đang nhìn ngắm, chợt thấy bóng Tô Tiên dưới nước, bắt giác khẽ gọi “Tô Tiên!”.

Tô Tiên theo cánh cửa vòm bên cạnh đi tới, nàng cũng vừa nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu, bước chân nhanh hơn, vòng qua bờ ao tới thẳng chỗ Vân Phiêu Phiêu.

... Nhất định có chuyện gì xảy ra rồi.

Vân Phiêu Phiêu không rõ tại sao mình lại có ý nghĩ ấy.

... Mà là chuyện gì?

Nàng chưa nghĩ xong, Tô Tiên đã bước tới trước mặt, vừa dừng lại đã hỏi ngay “Cô biết đêm qua xảy ra chuyện gì không?”

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu “Không biết!”.

Tô Tiên nói “Vậy ta nói cho cô biết, đêm qua hai người hầu và bốn người phu khiêng kiệu của chúng ta bị giết ngoài trang viện”.

Vân Phiêu Phiêu giật mình hỏi “Vì sao?”.

Tô Tiên nói “Họ và hai vị trong năm vị đại phu khám bệnh cho cô cùng đi với nhau”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Họ đưa hai vị đại phu về phải không?”.

“Đúng thế!”. Tô Tiên trầm giọng tiếp “Ai mà biết rằng chỗ góc phố bên ngoài trang viện lại có người rình sẵn”.

“Hai vị đại phu kia ra sao?”.

“Cũng không ai thoát, đều chết trong kiệu”.

“Ai hạ thủ?”.

“Lẽ ra cô phải biết”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng lắc đầu.

Tô Tiên lạnh lùng nói “Chắc chắn người giết họ chính là người đã đánh cô bị thương”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng nói “Nếu ta nhớ được ai đã đánh mình bị thương, thì cũng đã nhớ được mình là ai rồi”.

Tô Tiên nói “Bất kể là ai, cứ theo việc làm đêm qua của họ mà xét, thì chắc họ đã biết cô đang ở đây, chặn đường hai vị đại phu kia mục đích là để biết rõ tình hình hiện tại của cô”.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi “Chẳng lẽ hai vị đại phu kia chết cũng không chịu nói à?”.

Tô Tiên nói “Theo ta thấy thì họ không phải là kẻ tham sống sợ chết, nhưng họ không nhất thiết phải giữ bí mật cho cô”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Vậy tại sao những người kia lại giết họ?”.

Tô Tiên cười nhạt đáp “Ngay cả chuyện đó mà cô cũng không biết à?”.

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu.

Tô Tiên hừ một tiếng lạnh lùng nói “Họ làm thế là vì không muốn có người khác biết được hình dáng của họ”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm một mình “Biết được hình dáng của họ thì chẳng khó gì biết được họ là ai”.

Tô Tiên nói “Cho nên rất khó tìm họ”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu, nói “Đúng thế”.

Tô Tiên nhìn Vân Phiêu Phiêu chăm chăm, chợt thở dài một tiếng, nói “Ta vẫn lo cô đem tai họa tới cho nơi này, bây giờ quả nhiên tai họa đã theo cô tới đây”.

Vân Phiêu Phiêu lo lắng nói “Chỉ sợ bọn họ đã xông vào đây”.

Tô Tiên nói “Trước mắt thì họ còn chưa dám”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Tại sao chưa dám?”.

Tô Tiên nói “Họ còn chưa rõ tình hình thực hư ở đây”, nàng ngừng lại một lúc rồi lạnh lùng nói tiếp “Có điều họ sẽ mau chóng rõ thôi”.

“Vậy ta phải làm gì?”.

“Cô à?”. Tô Tiên cười nhạt “Đến lúc ấy cô sẽ tự hiểu mà”.

Câu nói chưa dứt, Tô Tiên đã xoay người bỏ đi.

Đưa mắt nhìn theo cho đến khi Tô Tiên khuất hẳn, Vân Phiêu Phiêu lòng dạ rối bời.

Cũng không biết bao lâu, nàng đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y khoanh tay đứng cách Vân Phiêu Phiêu ba thước, dường như đã tới lâu rồi, mà cũng dường như vừa tới.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười buồn bã, nói “Người tới lâu chưa?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vừa tới”.

“Có thấy Tô Tiên không?”.

“Ta gặp trên đường ngoài vườn”.

“Có nói chuyện gì không?”.

“Có bằng qươ năm ba câu, sắc mặt cô ta có vẻ không vui”.

“Thật à?”.

“Cô ta vừa tìm cô phải không?”.

“Ừ”.

“Để làm gì thế?”

“Nói cho ta biết đêm qua có hai người hầu, bốn người phu khiêng kiệu và hai vị đại phu thăm bệnh cho ta bị giết”.

“Đúng thế đấy”.

“Ta... có lỗi quá”.

“Ta đã xem xét thi thể họ, không có chỗ nào đặc biệt, muốn căn cứ vào vết thương trên thi thể họ mà tìm kẻ giết người chắc là không được”.

“Người giết họ chắc chắn là người đánh ta bị thương”.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói “Ta cũng đoán thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nếu ta ra khỏi trang viện, nhất định họ sẽ tập kích ta, lúc ấy ta sẽ biết họ là ai”.

Thẩm Thăng Y nói “Chỉ sợ cô còn chưa nhìn rõ đã chết rồi”.

Vân Phiêu Phiêu cười thảm nói “Sống mà như thế này thì chết còn hay hơn”.

Thẩm Thăng Y nói “Nhưng chẳng lẽ cô chết như thế mà nhắm mắt được à?”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Giờ đây vẫn chưa phải hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không phải là không chết không được, cô cứ tạm thời nhẫn nại một chút, chờ cho hoàn toàn khỏe mạnh sẽ nói chuyện”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nếu kẻ kia lại tiếp tục giết người, thì người bảo ta làm chuyện sai rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Đêm qua sở dĩ họ giết người, theo ta đoán chủ yếu là muốn biết rõ tình trạng của cô, mục đích đã đạt được chắc họ không giết người nữa đâu”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng vì ta mà đã có tám mạng người bị hại rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện đã xảy ra rồi, có nói gì cũng thế, cứ lo việc điều tra tìm cho ra kẻ giết người thôi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ta chỉ lo họ xông vào đây, lại làm hại những người vô tội”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu họ có ý thì đã xông vào rồi, nên còn chần chừ chưa dám làm bừa, nếu không phải còn lo lắng về nơi đây thì chắc chắn là có mưu đồ khác”.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên “Mưu đồ gì?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện đó thì phải hỏi họ”. Y cười nhạt một tiếng nói tiếp “Có thể họ sẽ cho chúng ta biết nhanh thôi”.

Vân Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn trời thở dài “Hoặc giả là ta đã làm điều gì không phải với họ chăng?”.

Thẩm Thăng Y nói “Theo lối họ giết bừa kẻ vô can, thì chắc chắn họ không phải là người tốt đẹp gì, cô nương mà không có lầm lỗi gì thì chắc họ cũng làm ra chuyện này thôi”.

Vân Phiêu Phiêu lại thở dài, nói “Ta thấy mình cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì thì phải”.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu lại than thở “Mong sao câu chuyện này sẽ sớm rõ ràng”.

“Ta cũng mong thế”, Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng “Có điều họ đã biết cô nương chưa chết, trong một hai ngày chắc sẽ tạm thời được yên ổn”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Thật không?”.

“Đó là theo kinh nghiệm của ta”. Y trầm giọng nói tiếp. “Cũng giống như đêm trước hôm có mưa to gió lớn, không khí rất yên ổn vậy”.

Kinh nghiệm vẫn là kinh nghiệm xương máu, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn đúng.

Vì một chuyện phát sinh rất ít khi chỉ có một nguyên nhân, dính líu tới nhiều người, có nhiều chi tiết, chỉ cần một người hành động đều có thể làm biến hóa khác đi.

Nếu đó là người quan trọng thì biến hóa càng lớn.

Đêm đã sâu.

Thẩm Thăng Y vẫn còn trong thư trai, ánh mắt thủy chung không rời Vân Phiêu Phiêu.

Nãy giờ y ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với nàng, hy vọng sẽ theo lời nói mà tìm ra được bí mật gì đó để biết được về nàng, cũng hy vọng lời nói của mình sẽ khơi gợi được trí nhớ của nàng, cho dù nàng không nhớ mình là ai cũng có thể nhớ ra kẻ đánh mình bị thương là ai.

Chỉ như thế mới có thể chuẩn bị đề phòng cho ổn thỏa.

Trước mắt họ không biết được ngay cả kẻ giết người, chỉ có thể đề phòng phần nào, chứ ngoài cách chờ đối phương ra tay tập kích thì không còn cách nào khác.

Nguy cơ rõ ràng đã ngay trước mắt, đối phương có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Hiện y không nghĩ tới việc nhìn lại mấy người lương thiện đã bị chết oan.

Đáng tiếc là y khua môi múa mép bao lâu, vẫn không gợi cho Vân Phiêu Phiêu nhớ lại được gì cả, suốt nửa ngày Vân Phiêu Phiêu cũng chỉ nhớ ra vài chuyện vặt vãnh.

Thẩm Thăng Y vốn không chịu thôi, nhưng trước tình trạng như thế lại càng không thể thôi được.

Lúc ấy Vân Phiêu Phiêu đang đứng trước một cuốn trục treo trên vách.

Trên cuốn trục chép một bài thơ của Lý Thương Ẩn.

“Khó nổi tương phùng khó biệt ly, Gió xuân yếu ớt khóm hoa thưa. Con tằm đến chết tơ cam dứt, Ngọn nến thành tro lệ chẳng khô. Soi kính sáng buồn màu tóc đổi, Ngâm thơ đêm thấy ánh trăng mờ. Bồng lai chốn ấy không xa lắm, Cây cánh chim xanh khéo hẹn hò”.

Vân Phiêu Phiêu đọc kỹ một lượt, quay lại nói “Trước kia ta đã đọc qua bài thơ này”.

Thắm Thăng Y cười gượng.

Câu này y đã nghe nhiều lần, trong thư trai treo đầy những cuốn trục chép thơ, toàn là thơ của người xưa, Vân Phiêu Phiêu nhìn tới đều nói là đã đọc qua.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Lý Thương Ẩn là thi nhân thời Đường”.

Thắm Thăng Y nói “Đúng thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nói cho ta biết thêm chút gì về y đi”.

Thắm Thăng Y nói “Ta chỉ biết rằng y tự là Nghĩa Sơn, người Hà Nội, có hiệu là Ngọc Khê tiên sinh”.

Vân Phiêu Phiêu lại nhìn lên cuốn trục “Bài thơ này thê thiết quá”.

Thắm Thăng Y chỉ hững hờ “Ờ” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ta vẫn chẳng hiểu gì cả”.

Thắm Thăng Y từ từ đứng dậy nói “Gặp nhau vốn đã khó, nhưng lúc chia tay buồn bã nhìn nhau, tình cảnh như thế có phải là không chịu nổi không nào?”

Vân Phiêu Phiêu bắt giắc gật đầu.

Thắm Thăng Y nói tiếp “Trăm hoa rơi rụng, gió xuân yếu ớt, là tả cảnh sắc thê lương lúc cuối xuân, lúc chia tay thê ước là đến chết không quên nhau, cũng như con tằm ngọn nến, biến vật vô tình thành có tình, hay là ở chỗ so sánh ấy”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Còn hai câu kế nữa là ý gì?”.

Thắm Thăng Y nói “Đó là nhớ nhung người cũ, ở trong tâm trạng buồn bã vô cùng, sáng sớm soi gương thì thấy màu tóc mây nhuộm bạc, đêm trăng đọc thơ thì nghĩ tới cảnh vắng vẻ lạnh lùng, câu nào cũng thấy dáng hình tiêu tụy, sau cùng thì nói việc tiên phạm cách trở nhưng vẫn mong mỗi tin nhau, trong lúc tuyệt vọng vẫn còn mong mỏi, càng thấy tình cảm sâu nặng”.

Vân Phiêu Phiêu than thở hồi lâu.

Thắm Thăng Y từ từ bước tới cạnh nàng nói “Đây là bài thơ cuối cùng trong thư trai này mà cô chưa hỏi ta”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng nói “Vậy thì đến lần sau người tới đây chúng ta cũng chẳng còn chuyện gì để nói nữa rồi”.

Thắm Thăng Y nói “Có thể là ta sẽ đi với cô ra dạo bên ngoài một lúc”.

Vân Phiêu Phiêu mừng rỡ nói “Thì đi luôn bây giờ đi”.

Thắm Thăng Y lắc đầu “Nguy hiểm lắm, không chắc chắn đâu, hiện tại ta không muốn cô gặp nguy hiểm như thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng đó cũng không phải là một biện pháp”.

Thắm Thăng Y nói “Mấy hôm nay cô đã đỡ nhiều rồi, ngày mai uống thuốc xong ta sẽ dùng nội lực giúp cô đẩy cho thuốc phát huy hiệu lực nhanh hơn xem có tác dụng gì không”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Người đối xử với ta tốt quá”.

Thắm Thăng Y nói “Nói thật ra, thì do ta cũng muốn biết cô vốn là ai”.

Vân Phiêu Phiêu chợt nói “Hy vọng chúng ta vốn không phải là kẻ thù của nhau”.

Thẩm Thăng Y thoáng sửng sốt rồi cười nói “Ta với cô vốn chưa gặp nhau, chắc không có chuyện đó đâu”.

Vân Phiêu Phiêu cười cười gật đầu, chợt nhướn mày nói “Nhưng ta với Chu trang chủ và nhất là Chu phu nhân rõ ràng có quen, vạn nhất họ vốn là kẻ thù của ta, khi khôi phục được trí nhớ rồi nhất định sẽ có chuyện, lúc ấy người làm thế nào?”.

Thẩm Thăng Y lại thoáng sửng sốt rồi nói “Dĩ nhiên ta phải can các người rồi hỏi rõ ràng nguyên ủy câu chuyện”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nếu là ta sai...”.

Thẩm Thăng Y kiên quyết “Thì tự nhiên là ta phải giúp họ một tay”.

Vân Phiêu Phiêu thở dài.

Thẩm Thăng Y cười cười nói tiếp “Chắc không có chuyện đó đâu, nếu có thì chắc họ đã không để cô ở đây”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Biết đâu là vì người bế ta vào nên họ bất đắc dĩ phải nể mặt”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Chu Hạc hoàn toàn không phải loại người như thế”.

Vân Phiêu Phiêu tỏ vẻ tán thành.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Nhưng về Tô Tiên thì ta lại hơi ngờ vực”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng.

Thẩm Thăng Y nói “Chắc cô ta biết cô”.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng “Chắc chắn là thế”.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lóe lên nói “Chẳng lẽ cô ta tỏ ra cho cô biết rồi à?”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng gật đầu.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng “Cô ta tỏ vẻ như thế nào?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Rất lạ lùng, cô ta gọi ta là tiểu thư”.

Thẩm Thăng Y “Ừa” một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng cô ta lại không chịu nói cho ta biết tại sao lại gọi ta như thế, ta hỏi tên họ lai lịch của ta cũng không chịu nói”.

Thẩm Thăng Y nói “Tại sao không nói?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cô ta nói, trong tình trạng hiện tại của ta, biết càng nhiều thì chết càng nhanh”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó là cô ta lo cho cô”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng tiếp theo cô ta lại nói ta sống hay chết vốn chẳng dính líu gì đến cô ta, chỉ là vì ta ở đây nên cô ta sợ liên lụy tới người ở đây”.

Thẩm Thăng Y nói “Ngoài ra cô ta còn nói gì nữa không?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cô ta không hy vọng ta khôi phục được trí nhớ”.

Thẩm Thăng Y nói “Mà không nói lý do cho cô biết à?”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu, sắc mặt thay đổi thành rất kỳ lạ.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng “Tại sao?”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng rồi lắc đầu thở dài nói “Cô ta nói nếu ta khôi phục được trí nhớ rồi, ta nhất định sẽ giết người”.

“Giết ta à?”, Thẩm Thăng Y sửng sờ.

Vân Phiêu Phiêu quả quyết “Đúng là người đấy”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy cô ta có nói với cô rằng tại sao cô lại muốn giết ta không?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cô ta chỉ nói rằng sau khi ta khôi phục được trí nhớ rồi tự nhiên sẽ rõ”.

Thẩm Thăng Y sờ sờ cằm, nói “Chuyện này thật cũng kỳ lạ”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Không còn gì phải nghi ngờ là cô ta hiểu rất rõ về ta, nhưng lại không chịu nói cho ta biết rõ ràng”.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói “Có thể là cô ta có chuyện khó nói”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ta cũng nghĩ thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Xem ra chắc ta phải nói chuyện với cô ta cho rõ ràng”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Người là bạn thân của vợ chồng họ, chỉ cần người hỏi tới, có thể cô ta sẽ nói tất cả cho người biết”.

Thẩm Thăng Y nói “Có thể”.

Vân Phiêu Phiêu chợt thở dài một tiếng, nói “Người biết chuyện rồi, có nói cho ta nghe được không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu cô ta chịu nói cho ta nghe, thì ắt cũng sẽ đồng ý nói cho cô nghe”.

Vân Phiêu Phiêu nở một nụ cười.

Thẩm Thăng Y đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài nói “Khuya lắm rồi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Sáng mai hỏi cũng được mà”.

Thẩm Thăng Y nói “Ba hôm nay cô ta đều tới đây rất sớm để thăm cô, sáng mai ta tới đây tìm là được”.

Vân Phiêu Phiêu tỏ vẻ ngần ngại nói “Sợ cô ta không chịu nói cho người biết”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho dù là thế thật thì cũng chỉ tùy cô ta”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng thở dài.

Sao lặn trăng mờ.

Trời vừa sáng không lâu, Vân Phiêu Phiêu đã ra hỏi thư trai, đứng bồi hồi trong sân.

Hôm nay nàng dậy rất sớm, vì trong lòng có chuyện lo nghĩ, đêm qua ngủ không yên giấc, trời vừa sáng nàng đã dậy, bồi hồi trong thư trai một lúc, chỉ chờ Tô Tiên xuất hiện.

Lúc sau nàng cảm thấy buồn rầu kỳ lạ, nhịn không được đẩy cửa bước ra khỏi thư trai.

Gió sớm trong lành xua tan đi ít nhiều nỗi buồn rầu trong lòng nàng.

Ánh mắt nàng dừng lại ở chỗ cánh cửa vòm.

... Lúc nào Tô Tiên tới?

Ánh mặt trời đã soi xuống sân.

Mấy hôm trước giờ này Tô Tiên đã tới thư trai rồi, hôm nay thì chưa.

... Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi.

Vân Phiêu Phiêu vừa nghĩ tới đó, đã nghe thấy một âm thanh vô cùng kỳ quái vang lên, không tự chủ được ngẩng lên nhìn về phía âm thanh phát ra.

Trên nóc thư trai có một người áo đen che mặt đứng sừng sững.

Vừa thấy Vân Phiêu Phiêu ngoái nhìn, người đó lập tức tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vồng, lẳng không vọt tới Vân Phiêu Phiêu.

Ánh kiếm chớp sáng, tiếng gió rít xé tai.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng kêu “Có thích khách!”, tay phải rất tự nhiên đưa xuống hông trái.

Trước nay kiếm của nàng đều giắt ở đó, nhưng đã bị Ngũ Hành truy mệnh lấy mất.

Quờ tay một cái thấy trống không, nàng chợt sững sờ.

Nhát kiếm lúc bấy giờ đã đánh tới, nhưng đứng trong chớp mắt ấy, nàng đã vọt nghiêng người đi lướt ra như quỷ mỵ.

Người áo đen cả người lẫn kiếm lại lảng không vọt tới, cổ tay Vân Phiêu Phiêu lật lại một cái, tay áo chợt vung ra, ào một tiếng quét vào hông y.

Người áo đen một kiếm phóng ra chưa hết, thân hình đã xoay ngang, co người một cái tránh qua tay áo Vân Phiêu Phiêu, cổ tay xoay lại, soạt soạt soạt đâm ra ba kiếm.

Vân Phiêu Phiêu thân ảnh chập chờn như hồ điệp xuyên hoa, tránh qua ba kiếm rồi, hai tay áo ào ào ào cùng phát ra.

Thế kiếm của người áo đen bị phong tỏa, y hừ lạnh một tiếng, lui liền ba bước, Vân Phiêu Phiêu lại không đuổi theo, hai tay áo chợt buông thông, đứng ngăn người ra.

Sự thật thì động tác của nàng đều là phản ứng tự nhiên, chứ vốn không biết làm sao đuổi theo, thậm chí cũng không có ý nghĩ ấy.

Người áo đen tuy sợ Vân Phiêu Phiêu võ công cao cường, nhưng nhìn thấy nàng như thể dĩ nhiên không chịu bỏ qua cơ hội, sẵn ngay vào, thanh kiếm vù một tiếng đâm ra mười một nhát, nhát nào cũng đâm vào chỗ yếu hại trên người Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu ánh mắt lóe lên, thân hình lại di động, từ chỗ ngơ ngác biến thành mau lẹ, mười một kiếm liên hoàn của người áo đen chỉ có một kiếm đâm trúng tay áo nàng, còn mười kiếm đều đâm trượt.

Sau mười một kiếm này, người áo đen lại đánh tiếp mười bảy kiếm nữa, kiếm chiêu càng lúc càng tàn độc.

Vân Phiêu Phiêu thân hình xoay chuyển cũng càng mau lẹ, lại tránh mười bảy kiếm, chợt băng ra ngoài nửa trượng, hai tay ôm đầu rên lên một tiếng.

Nàng thân hình di động, đầu óc vẫn liên tục suy nghĩ, giờ này đã tới lúc không thể cố gắng được nữa rồi.

Người áo đen nhìn thấy rõ ràng, đang định hạ sát thủ, một tiếng quát như sét chợt vang tới “Dừng tay”.

Người áo đen giật nảy mình, một kiếm phóng mau vào Vân Phiêu Phiêu.

Một nhát kiếm này tuy về phương vị và tốc độ không bằng mười bảy kiếm trước, nhưng cũng đủ để giết người.

Vì nhát kiếm này nhằm thẳng vào yết hầu Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu cũng biết mình đang lâm vào tình trạng hiểm nghèo, đầu tuy như bị dao cắt đau buốt, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người áo đen.

Đầu óc nàng vẫn chưa tới mức bị hôn mê hoàn toàn, nhìn thấy thanh kiếm đâm tới, vội tránh qua một bên.

Lần này thân hình không mau lẹ bằng thanh kiếm, tuy yết hầu tránh qua được mũi kiếm nhưng vai phải vẫn chậm, bị mũi kiếm đâm trúng.

Thanh kiếm đâm vào thịt hai tắc.

Vân Phiêu Phiêu hoảng sợ kêu một tiếng, thân hình tự nhiên băng mau về phía sau, đầu vai rời khỏi mũi kiếm, máu theo vết thương phùn phụt vọt ra tưới đỏ mặt đất.

Nếu người áo đen thừa cơ truy sát thì giết nàng không khó khăn gì, nhưng Thẩm Thăng Y bên cạnh đã lảng không vọt tới.

Với thân thủ của Thẩm Thăng Y thì không khó khăn gì cản trở được nhát kiếm thứ hai.

Đường như người áo đen cũng biết rằng không có thời gian để phóng nhát kiếm thứ hai, nên thân hình bật tung lên cao hai trượng, lui lại trên nóc thư trai.

Vân Phiêu Phiêu lúc ấy đã không gượng được nữa, thân hình lão đảo ngã xuống.

Thẩm Thăng Y thân hình hạ xuống đất, quờ tay một cái vừa kịp đỡ Vân Phiêu Phiêu, nhìn tới chỗ bị thương của nàng trên vai, thở phào một tiếng.

Y lập tức phong tỏa hai huyết đạo trên vai nàng, không cho máu chảy ra nữa, rồi mới đưa mắt nhìn lên nóc thư trai.

Thân hình người áo đen lúc ấy đã biết mất.

Với khinh công của Thẩm Thăng Y thì bây giờ vẫn còn kịp đuổi theo, nhưng y chỉ sững sờ nhìn lên một cái.

Kế đó y bế Vân Phiêu Phiêu lên mang vào thư trai.

Vân Phiêu Phiêu đã ngất đi.

Lại bắt đầu một đêm.

Dưới ánh đèn nhợt nhạt, sắc mặt của Vân Phiêu Phiêu càng trắng bệch, trông như một tờ giấy trắng.

Đến bây giờ nàng mới tỉnh lại, vừa mở mắt thấy Thẩm Thăng Y, nàng lập tức cảm thấy yên tâm.

Chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thăng Y là nàng có cảm giác được an toàn.

Thẩm Thăng Y ngồi trên một chiếc ghế ở đầu giường, nhìn thấy Vân Phiêu Phiêu tỉnh lại, đôi mày lập tức giãn ra.

Suốt ngày y không rời khỏi thư trai.

Thư trai hôm nay cũng vô cùng yên tĩnh, trừ a hoàn mang cơm tới hai lần, còn thì không có ai tới, cả vợ chồng Chu Hạc và Tô Tiên cũng không thấy đâu.

Thẩm Thăng Y cũng chưa hỏi han a hoàn ấy, tâm tình so với hôm qua có chỗ rất khác.

A hoàn kia dĩ nhiên không nhận ra.

Vân Phiêu Phiêu cũng thế, ngồi dậy xong thì chuyện xảy ra trước lúc ngất đi tự nhiên hiện ra trong óc, vai phải lập tức đau buốt, quay đầu nhìn thì vết thương đã được băng bó cẩn thận.

Thẩm Thăng Y lập tức nói “Vết thương không nặng, chắc khoảng trên dưới mười ngày sẽ lành”.

Vân Phiêu Phiêu cảm kích nhìn y “May mà có người tới đúng lúc”.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói “Có lẽ là do số cô còn may”.

Vân Phiêu Phiêu gật gật đầu “Bây giờ thì khỏe rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô mà rủi, thì kẻ giết cô đắc thủ rồi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Không rõ người tới giết ta lần này có phải là kẻ đánh ta bị thương lần trước không”.

Thẩm Thăng Y nói “Đúng ra thì không”.

Vân Phiêu Phiêu kinh ngạc hỏi “Người dựa vào đâu mà khẳng định như thế?”.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm một lúc rồi nói “Nếu người lần trước dùng kiếm, làm sao cô còn sống tới giờ này được”.

Vân Phiêu Phiêu sờ sờ lên vai, gật gật đầu, chột thở dài một tiếng, nói “Người cứu mạng ta hai lần, ta phải làm sao để đền đáp?”.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng “Ta cứu cô không phải vì mong cô đền đáp”.

Vân Phiêu Phiêu cảm động nói “Ta biết mà”, nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có thể ngày mai, có thể ngày sau, thế nào cũng có một ngày ta khôi phục được trí nhớ, lúc ấy biết đâu ta sẽ khiến người thất vọng”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Cô có biết ta hy vọng điều gì ở cô không?”.

“Điều gì?”.

“Chỉ là cô khôi phục được trí nhớ”.

“Người rất muốn biết ta là ai à?”.

“Thỏa mãn lòng tò mò của mình có thể nói đó cũng là một lý do”.

“Còn có lý do nào khác nữa không?”.

“Ta không nỡ nhìn thấy một người trở thành thế này”.

Vân Phiêu Phiêu lại thở dài một tiếng “Người quả là một người tốt”.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu chăm chú nhìn Thẩm Thăng Y, chợt nói “Tối hôm nay trông người khác hẳn hôm qua”.

Thẩm Thăng Y “Ừa” một tiếng hỏi “Khác chỗ nào?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Trông người như đang chất chứa tâm sự”.

Thẩm Thăng Y cười cười.

Vân Phiêu Phiêu hỏi tiếp “Có phải là vì chuyện của ta không?”.

Thẩm Thăng Y không đáp.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi “Lúc ta hôn mê có chuyện gì xảy ra không?”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói “Không”.

Vân Phiêu Phiêu “Thật à?”.

Thẩm Thăng Y cười ngất “Bây giờ cô thậm chí đã biết cả chuyện nghi ngờ lời nói của người khác rồi”.

Vân Phiêu Phiêu ngượng ngịu nói “Đúng ra ta không nên nghi ngờ người”, nàng ngẫm nghĩ rồi nói tiếp “Cho dù xảy ra chuyện gì, nếu chuyện đó đúng là không dính líu tới ta, dĩ nhiên người không nhất thiết phải nói cho ta biết, nếu là có dính líu tới ta mà người không chịu nói cho ta biết, nhất định cũng chỉ là có ý tốt với ta”.

Thẩm Thăng Y chỉ cười cười.

Vân Phiêu Phiêu lại nói “Cho nên cho dù có dính líu tới ta, mà người không nói ra, ta cũng chẳng trách móc gì người”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Đúng là có chuyện xảy ra, nhưng hoàn toàn không dính líu gì tới cô”.

Nếu Vân Phiêu Phiêu đúng là Vân Phiêu Phiêu linh mẫn trước khi bị mất trí nhớ, nhất định nhận ra là Thẩm Thăng Y hoàn toàn không nói thật.

Thẩm Thăng Y từ thái độ giọng nói đều có vẻ khác thường.

Tiếc là đối với Vân Phiêu Phiêu hiện tại thì bất kể là thái độ hay giọng nói ra sao đều không có gì khác, mới rồi nàng nói Thẩm Thăng Y có vẻ như chất chứa tâm sự chỉ là do bất chợt có cảm giác như thế mà thôi.

Nàng hoàn toàn tin lời Thẩm Thăng Y, hỏi qua chuyện khác “Người áo đen tập kích ta về sau thế nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Y nhảy lên nóc nhà chạy mất”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Theo người y có trở lại không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu y trở lại lần nữa, cô ngàn vạn lần đừng giao thủ với y, vì trí tuệ thể lực của cô hiện căn bản không phải là đối thủ của y”.

“Vậy ta phải làm sao?”.

“Chạy trốn, chạy thật mau về cạnh cửa vòm”.

“Người ở đó phải không?”

Thẩm Thăng Y gật đầu.

Đêm sâu trăng sáng trong đình.

Chu Hạc đứng ngây người cạnh một khóm chuối, ngẩng đầu nhìn trời.

Y đứng như thế đã một canh giờ rồi!

Một tiếng ho khẽ chợt vang lên phía sau, y nghe tiếng ngoảnh đầu thì nhìn thấy Thẩm Thăng Y.

“Thẩm huynh!”, Chu Hạc sững sốt.

Thẩm Thăng Y ánh mắt như điện, nhìn chăm chăm vào Chu Hạc hỏi “Chu huynh đang ngắm gì thế?”.

Chu Hạc đáp “Ngắm trăng sáng trên trời”.

Thẩm Thăng Y ngẩng đầu nhìn, nói “Hôm nay đúng là ngày rằm”.

Chu Hạc nói “Đêm rằm thì trăng tròn, qua đêm nay rồi phải đến tháng sau mới lại thấy được tròn như thế này”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên người đứng ở đây ngắm cho đã”.

Chu Hạc gật đầu “Triệu Tùng Lệnh có khúc Đối nguyệt, không rõ người có nhớ không?”.

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngâm nga “Từ xưa vui phải hết, Từ nay ắt đây vui. Mừng ba thấy người mong manh cạnh sao Đẩu, Mười ba thấy người vừa đẹp tươi, Hăm ba thấy người thành ốm yếu, chỉ là trước sau đêm nay. Huống chi đời người, Chớ trách gió thu làm úa liễu”.

Chu Hạc thở dài đọc lại “Huống chi đời người, Chớ trách gió thu làm úa liễu”.

Thẩm Thăng Y nói ngay “Bài từ khúc ấy của Triệu Tùng Lệnh rất dở”.

Chu Hạc gật đầu “Đem trăng ví với cô gái, thì rõ ràng quá tầm thường”.

Thẩm Thăng Y nói “Cũng như sách Ngọc Hồ thanh thoại chép bài Một hai rồi ba bốn, Mây liễu còn mong manh. Chờ thiếp mười lăm đã, Sẽ đối diện nhìn anh, thật là một dạng thơ con cóc, chẳng có chút gì là siêu thoát uẩn súc cả”.

Chu Hạc nói “Đúng đấy”.

Thẩm Thăng Y nói “Chu huynh chợt nghĩ đến bài từ của Triệu Tùng Lệnh, chắc là cũng chỉ vì hai câu cuối Huống chi đời người, Chớ trách gió thu làm úa liễu mà thôi”.

Chu Hạc không đáp.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Bây giờ mới là cuối xuân mà”.

Chu Hạc nói “Mùa thu cũng tới mau thôi”.

Thẩm Thăng Y nói “Rốt lại Chu huynh có chuyện gì khó khăn?”.

Chu Hạc cười một tiếng nói “Bắt quá là ta nhất thời thấy cảm khái, Thẩm huynh lại nghĩ tới chỗ ấy kia à?”.

Thẩm Thăng Y trầm giọng nói “Trước nay chúng ta vẫn là bạn bè thân thiết”.

Chu Hạc nói “Hiện tại cũng thế thôi”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu thế thì Chu huynh gặp chuyện gì khó khăn sao không nói rõ cho ta biết?”.

Chu Hạc vô cùng lúng túng hỏi “Thẩm huynh nói thế là có ý gì?”.

Thẩm Thăng Y ánh mắt nhìn xuống đáp “Phục Ma kiếm pháp của phái Võ Dương tuy ta biết không nhiều, nhưng đại khái vẫn có thể nhận ra được”.

Chu Hạc biến hẳn sắc mặt.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Tuy người che mặt, nhưng thân hình cử chỉ của người thì ta quá quen thuộc”.

Chu Hạc sắc mặt trắng bệch nói “Thẩm huynh đã nhận ra người áo đen che mặt sáng nay là ta à?”.

Thẩm Thăng Y nhìn thẳng nói “Ta chỉ nghĩ không ra là tại sao Chu huynh lại muốn giết chết vị cô nương kia thôi”.

Chu Hạc nói “Làm sao nghĩ ra được”.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng “Mà tại sao chứ?”.

Chu Hạc nói “Nhất định phải biết à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu người kiên quyết không chịu nói thì cũng không thể miễn cưỡng”.

Chu Hạc nói “Có điều nhất định người sẽ không chịu bỏ qua, người thông minh như người, cho dù ta không chịu nói ra, không lâu sau người cũng sẽ tìm ra được”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên tại sao người không chịu nói luôn đi, cho ta đỡ mất công tìm hiểu?”.

Chu Hạc nói “Người vẫn giữ thói tò mò ghê gớm như trước”.

Thẩm Thăng Y nói “Trời sinh ra thế, khó bỏ lắm”.

Chu Hạc nói “Một người quá tò mò không phải là chuyện hay đâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Câu ấy ta nghe hàng ngàn lần rồi”.

Chu Hạc lặng lẽ cười một tiếng, cất bước đi vào chỗ vườn hoa rậm rạp, Thẩm Thăng Y cũng đi theo. Tới cạnh một hòn giả sơn, Chu Hạc dừng lại nói “Chắc người đã biết tại sao ta đóng cổng trang viện chứ?”.

Thẩm Thăng Y nói “Người đã nói rồi, có hai lý do...”.

Chu Hạc nói “Còn có lý do thứ ba nữa”.

Thẩm Thăng Y nói “Xin được nghe”.

Chu Hạc nói “Gia tài của ta hoàn toàn không phải đã tiêu tan mất bảy tám phần, mà đã hết sạch từ bốn năm trước”.

Thẩm Thăng Y nói “Người mới đóng cổng trang viện hai tháng trước đây”.

Chu Hạc nói “Vì sau hai tháng ta mới biết rằng gia tài đã hết sạch, có điều có một người giúp đỡ ngầm”.

Thẩm Thăng Y buông một câu thăm dò “Tô Tiên”.

Chu Hạc giật nảy người “Tại sao người biết?”.

Thẩm Thăng Y nói “Ngoài cô ta ra còn có ai chịu giúp người như thế, mà có ai có thể che giấu người suốt hai năm”.

Chu Hạc im lặng gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói “Muốn duy trì tòa trang viện này không phải dễ dàng đâu”.

Chu Hạc nói “Đúng là không dễ”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta còn nhớ người từng nói cô ta là một cô gái mồ côi, từ nhỏ đã được tiền bối võ lâm là Tuệ Nhân thân ni ở núi Nhạn Đãng thu dưỡng”.

Chu Hạc nói “Cô ta nói với ta như thế, mà cũng đúng là ta quen cô ta trong một chuyến đi du ngoạn ở núi Nhạn Đãng”.

Thẩm Thăng Y nói “Lúc người gặp cô ta thì Tuệ Nhân thần ni đang bị đại địch tìm tới trả thù, tuy cô ta giết được ba người, nhưng bản thân cũng chết dưới đòn phản kích của đối phương, Tô Tiên cũng bị trọng thương, được người cứu về”.

Chu Hạc nói “Sự thật đúng là như thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Theo ta biết thì Tuệ Nhân thần ni không phải là một người giàu có”.

Chu Hạc nói “Bà ta không giàu có đâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy thì...”.

Chu Hạc ngắt lời “Người biết ta phát hiện được chuyện gì không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Thì ta vốn đang định hỏi người đây”.

Chu Hạc chậm rãi nói “Nhiều người cho rằng ta tiêu tiền như nước không cần đếm, thật ra ta có đếm chứ, chỉ có điều ba bốn năm ta mới tính toán một lần, vì thế ta nói ra đây là một chuyện khổ tâm”.

Thẩm Thăng Y nói “Lẽ ra người phải thuê một người quản lý...”.

Chu Hạc nói “Ở đây vốn có một người, nhưng không may y bị ta phát giác là những khoản ta chi dùng ít nhất cũng có ba phần rơi vào tay y”.

Thẩm Thăng Y nói “Nên người quyết định là tự mình quản lý à?”.

Chu Hạc gật đầu nói “Nhưng không phải là do ta tính toán sổ sách mà phát giác ra chuyện của Tô Tiên”.

Thẩm Thăng Y nói “Ừa?”.

“Người cũng biết, ta tuy rất thích kết giao với anh hùng hào kiệt, nhưng tính nết thì thích yên tĩnh”.

“Xem người viết chữ vẽ tranh thì biết rồi”.

“Cho nên lúc mọi người ồn ào vui vẻ thì ta cứ một mình lặng lẽ rút lui, tới chỗ thư trai tìm yên tĩnh”.

“Chuyện đó thì dính líu gì đến Tô Tiên?”.

“Một lần ta lẳng lặng bỏ đi như thế, vốn là định tới thư trai, nhưng nửa đường đổi ý”.

“Rốt lại người đi đâu?”.

“Về phòng”, Chu Hạc thở dài một tiếng “Vì ta chợt phát giác là như thế có vẻ lạnh nhạt với cô ta, có chỗ không phải”.

“Rồi xảy ra chuyện gì?”.

“Ta về phòng không thấy cô ta, tìm khắp trong trang viện cũng không thấy, đang lấy làm lạ lòng không biết cô ta đi đâu, chợt cô ta từ trong tòa tiểu lâu xuất hiện”.

“Ừa?”.

“Lúc ấy ta đang quanh quẩn ngoài tiểu lâu, dù cho ai qua lại cũng thấy, khi ấy là mùa đông, cửa sổ trong phòng lại cài phía trong”.

“Rồi người có hỏi cô ta đi đâu không?”.

“Không”.

“Chỉ ngấm ngầm quan sát à?”.

“Ta cũng tò mò không kém gì người đâu”.

“Kết quả phát hiện được gì?”.

“Cứ ba ngày thì cô ta lại mất tắm như thế vài giờ”. Chu Hạc đưa mắt nhìn xuống “Ta tìm kiếm kỹ càng khắp tòa tiểu lâu, kết quả là phát hiện ra một cánh cửa bí mật”.

“Phía trong cửa là cái gì?”.

“Là một đường địa đạo, ta hoàn toàn không biết là có một đường địa đạo như thế”.

“Thăng tới chỗ nào?”.

“Tôi một tòa trang viện nhỏ bên cạnh... Chủ nhân vốn họ Lý, nhưng sau đó ta điều tra mới biết trang viện đây đã đổi chủ”.

“Chắc người cũng theo địa đạo qua bên bên đó xem chứ hả?”.

Chu Hạc gật đầu “Trong trang viện nhỏ ấy chỉ có hai phụ nữ trung niên, ta ngấm ngấm nhìn trộm, thấy họ đưa một quyển sổ cho Tô Tiên, thái độ cực kỳ cung kính”.

“Lúc ấy người có xông vào không?”.

“Người xem ta có phải là hạng người lỗ mãng như thế không hả?”.

“Không”.

“Ta sợ bị họ phát giác, lập tức rút lui, từ hôm ấy bắt đầu ngấm ngấm để ý người ra vào trang viện, nhưng chỉ thấy hai người đàn ông trung niên ra vào, nhìn nhiều lần thì thấy hai người đó không giống đàn ông, chính là hai người phụ nữ trung niên mà ta đã gặp”.

“Rồi có theo dõi họ không?”.

“Nhưng không có kết quả gì”.

“Dĩ nhiên người phải vào dò xét trang viện đó chứ?”.

“Dĩ nhiên”.

“Có phát hiện được gì không?”.

“Ta vừa khẳng định trong trang viện ấy chỉ có hai phụ nữ trung niên kia, bèn chờ tới lúc họ đều đi vắng lên theo địa đạo qua”. Chu Hạc trầm giọng “Ta tìm được một quyển sổ”.

“Trong đó ghi chép những gì?”.

“Một ít tên người và số tiền”, giọng nói của Chu Hạc càng thấp xuống “Ta đọc kỹ những tên người, chợt hoảng sợ nhảy dựng lên”.

“Người biết họ sao?”.

“Biết một số”.

“Thế người sợ gì?”.

“Tất cả bọn họ đều là người giang hồ lần lượt bị ám sát, không ít người nghe nói là chết dưới tay đám sát thủ của Thất Sát trang”.

Thẩm Thăng Y sắc mặt thay đổi hẳn.

Chu Hạc nói tiếp “Tên người tuy không phải là bút tích của Tô Tiên, nhưng những dòng viết số tiền thì đúng là chữ của nàng”.

Thẩm Thăng Y nói “Thế thì cô ta nếu không phải là kẻ đứng đầu cũng là một nhân vật quan trọng trong Thất Sát trang”.

Chu Hạc nói “Sau đó ta luôn để ý, lại phát hiện ra rằng mỗi lần trở về, nàng đều mang theo một bọc tiền, nhưng đều trút cả vào ruộng đựng tiền của ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì vậy nên người liên tính sổ”.

Chu Hạc nói “Kết quả ta phát hiện ra rằng lẽ ra gia tài đã phải hết sạch từ hai năm trước, thế nhưng ruộng đựng tiền không những không có lúc nào trống rỗng, mà so với lần tính sổ trước lại còn nhiều hơn chứ không ít đi”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô ta làm thế theo ta cũng thì cũng vì có ý tốt với người”.

Chu Hạc thở dài nói “Ta biết chứ, nhưng loại ý tốt ấy người bảo ta làm sao tiếp nhận cho được”.

Thẩm Thăng Y cũng hiểu rõ tâm trạng của Chu Hạc.

Chu Hạc nói tiếp “Tuy ta thích trọng nghĩa khinh tài nhưng cũng chỉ giới hạn trong khả năng của mình, mình không có khả năng thì chỉ có cách từ chối, cho dù bạn bè không thể tắt cho thì cũng không thể không đóng cửa tạ khách, ta cũng hoàn toàn không thấy mình có lỗi, vì sự thật thì ta không còn khả năng nữa, cô ta giúp đỡ như thế có lẽ cũng không muốn ta biết, chỉ muốn ta sung sướng một chút, nhưng rốt lại lại là một việc làm ngu xuẩn”.

Thẩm Thăng Y nói “Khi một người yêu thương một người thì rất dễ biến thành ngu xuẩn như thế”.

Chu Hạc chỉ thở dài.

Thẩm Thăng Y hỏi “Sau khi biết chuyện, người có hỏi cô ta một lần cho rõ ràng không?”.

“Không”, Chu Hạc thở dài đáp “Trước tình hình như thế, chuyện đầu tiên ta thấy phải làm là giải quyết chuyện chi tiêu”.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói “Lúc ấy lại vừa gặp vụ Đoạt mệnh thập tam sát ở khe Ngọa Hổ, người bèn té nước theo mưa, đóng cổng trang viện luôn”.

Chu Hạc nói “Sau đó ta bán một phần ruộng đất, giao tiền cho vài người bạn tốt mở mấy gian hàng trong thành, hai năm trở lại đây không những đã lấy lại vốn mà còn được tiền lời tương đương, cũng đủ duy trì sự chi tiêu trong trang viện”.

“Làm ăn phát tài, tốt lắm”.

“Giờ đây mọi việc đã ổn cả rồi, ta cũng chuẩn bị nói chuyện với cô ta một lần cho rõ ràng, ai ngờ vị cô nương kia lại tới đây”.

“Dường như người cũng đâu có biết cô ta là ai”.

“Đúng là không biết, nhưng ta dám chắc là cô ta và Tô Tiên là người cùng hội cùng thuyền”.

Thẩm Thăng Y bắt giắc gật đầu, nói “Chắc là thế rồi, ta đã từng hỏi qua vị cô nương kia, theo nàng nói thì cô ta từng tỏ ra nhận biết nàng, còn gọi nàng là tiểu thư”.

Chu Hạc rung động nói “Nếu thế cô nương kia không phải là chủ nhân của Thất Sát trang thì cũng là có vị trí cao hơn cô ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Theo lẽ thì phải thế”.

Chu Hạc nói “Chẳng lạ gì võ công của cô ta lợi hại đến thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Theo ta thấy sáng nay, nếu cô ta không bị mất hết trí nhớ thì người đừng có mơ mà đâm trúng cô ta một kiếm”.

Chu Hạc hoàn toàn không phản đối lời Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “May mà cô ta mất hết trí nhớ, nếu không thì rất đáng lo cho người”.

Chu Hạc thở ra một tiếng, buồn rầu nói “Cô ta mất hết trí nhớ thật chứ?”.

Thẩm Thăng Y nói “Không còn gì phải nghi ngờ”.

Chu Hạc trầm mặc hẳn.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, nói “Nếu không thì giờ đây dẫu ta chưa vào quan tài cũng đang nằm bẹp giường”.

Chu Hạc lạ lùng hỏi “Sao thế?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì Tô Tiên từng nói với cô ta rằng nếu cô ta khôi phục được trí nhớ biết đâu sẽ giết ta”.

“Giết người à?”, Chu Hạc càng lạ lùng.

“Đúng thế”.

“Nếu thế thì quả ta đoán không sai”.

“Rõ ràng cô ta là người trong Thất Sát trang” Thẩm Thăng Y cười cười nói tiếp “Đại khái chắc kẻ thù của ta hết cách rồi nên tìm tới Thất Sát trang, cô ta mới tìm tới đây”.

Chu Hạc nói “Bằng vào võ công của cô ta, nếu trong trạng thái bình thường, cho dù vẫn không phải là đối thủ của người, nhưng vẫn không phải hoàn toàn không có cơ hội”.

Thẩm Thăng Y nói “Không sai”.

Chu Hạc nói “Kẻ thù của người dường như không ít”.

Thẩm Thăng Y nói “Đúng là không ít”.

“Không biết kẻ nào thuê giết người?”.

“Ta cũng không biết, nhưng nhất định là cô ta biết”.

“Còn Tô Tiên à?”, giọng nói của Chu Hạc bất giác trở nên lấp lắp.

Thẩm Thăng Y khẽ thở dài một tiếng, nói “Còn như cái mạng của ta giá bao nhiêu, chắc cô ta cũng đã đưa ra một cái giá thích hợp rồi, thậm chí còn ghi rõ trong sổ đấy nhé”.

Chu Hạc cười gượng.

Thẩm Thăng Y nhìn chằm chằm vào Chu Hạc, nói “Bây giờ chắc người trả lời câu hỏi của ta được rồi chứ?”.

Chu Hạc quay người đi, nói “Sau khi vị cô nương kia xuất hiện, Tô Tiên tỏ vẻ rất hoảng hốt, rất lo lắng, sau khi hai vị đại phu chết, lại càng như thế, ăn không ngon ngủ không yên, đêm qua ta vô ý nghe cô ta lẩm bẩm một mình, nói những người kia mà biết cô gái này còn sống thì thế nào cũng giết hết những người ở đây, không để lại con gà con chó”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy thì hung thủ là ai, sát cơ ở đâu, chắc cô ta đều biết rõ”.

Chu Hạc đáp “Ồ”.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng “Thế cô ta còn nói gì nữa không?”.

Chu Hạc nói “Nói đi nói lại một câu mấy lần, là tại sao cô gái kia không chết đi cho rồi”.

Thẩm Thăng Y sực hiểu ra nói “Cho nên sáng nay người che mặt động thủ giết cô ta chứ gì?”.

Chu Hạc nói “Ta tin chắc là không giết lầm người đâu”.

“Có thể toàn bộ sát thủ của Thất Sát trang đều đáng chết, nhưng giả như người giết chết được cô ta thì đối với chuyện trước mắt lại chẳng có lợi ích gì cả”.

“Cái gì?”, Chu Hạc bất giác quay lại.

“Người ngoài cuộc thì rõ, người trong cuộc thì u mê”.

Chu Hạc sững sờ nhìn Thẩm Thăng Y, quả thật không hiểu gì.

Thẩm Thăng Y giải thích “Thương thế của vị cô nương ấy chẳng cần nói người cũng rõ, ta dám nói chắc rằng sau khi cô ta bị thương rồi hoàn toàn không thể cử động được nữa, mà tại sao nơi khác không tới, lại tới nằm ngay cổng trang viện của người, sao mà khéo thế”.

Chu Hạc nói “Người cho rằng việc cô ta xuất hiện trước cổng là có chuyện gì phải không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Là người khác đem cô ta tới đây”.

Chu Hạc nói “Ồ”.

Thẩm Thăng Y nói “Người đem cô ta tới đây chắc chắn là người đánh cô ta trọng thương, lúc ấy rõ ràng họ đều cho rằng cô ta đã chết, nên mới đây xảy ra chuyện cản đường chặn kiệu, giết chết hai vị đại phu, động cơ dĩ nhiên là muốn hỏi về tình trạng của cô ta”.

Chu Hạc nói “Có thể nói họ là những kẻ rất tàn nhẫn”.

Thẩm Thăng Y nói “Có điều theo đó đủ biết họ không ngờ vị cô nương kia lại còn sống”.

Chu Hạc nói “Đã biết được chắc chắn họ không buông tha cô ta, theo sự độc ác của họ mà nói thì e rằng cô ta khó mà thoát chết, chẳng lạ gì Tô Tiên lại hoảng sợ đến thế”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu lia lịa nói “Họ đem vị cô nương kia tới bỏ ngoài cổng là cho rằng cô ta đã chết rồi, từ đó cho thấy họ còn có mục đích khác”.

Chu Hạc nói “Theo người...”.

Thẩm Thăng Y ngắt lời “Chắc họ muốn hãm dọa Tô Tiên”.

Chu Hạc kêu lên “Tại sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Có thể Tô Tiên cất giữ hay biết chỗ của một cái gì đó mà họ cần, họ muốn cô ta đưa ra”.

Chu Hạc ngẫm nghĩ rồi kêu lên “Đúng lắm, đúng lắm”.

Thẩm Thăng Y nói “Bọn ta đang nói tới chuyện một bí mật”.

Chu Hạc nói “Muốn biết bí mật đó, chỉ có cách hỏi Tô Tiên”.

“Vị cô nương kia dĩ nhiên cũng biết, tiếc là hiện tại đã mất trí nhớ”.

“Vậy thì giết cô ta cũng chẳng có lợi ích gì”.

“Ừ”.

“Vậy thì hiện tại ta phải...”.

“Chuyện gấp lắm rồi, phải lập tức tìm Tô Tiên hỏi cho rõ”.

“Ta...”.

“Bây giờ mà người còn do dự à?”.

Chu Hạc giẫm chân, quay phắt người bước đi, Thẩm Thăng Y theo sát phía sau, được vài bước chợt dừng chân quay đầu hỏi “Ai?”.

Chu Hạc nghe tiếng dừng ngay lại.

Một nữ nhân lập tức từ sau một khóm cây bước ra.

Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần, dáng vẻ ngơ ngác ngác ngác, chính là Vân Phiêu Phiêu.

Chu Hạc không tự chủ lùi lại một bước, trừng mắt nhìn cô ta hỏi “Sao cô lại tới đây?”.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác nói “Chẳng biết tại sao hai ngọn đèn trong thư trai chợt tắt cả”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Rồi cô cho rằng có người tới tập kích nên hoảng sợ chạy trốn phải không?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ta còn nhớ rằng người bảo ta chạy qua phía này, nhưng tới đây chợt nghe có tiếng người...”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên cô hoảng sợ núp lại, xem ai nói chuyện”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu.

Chu Hạc lạnh lùng “Dầu hết thì đèn tắt, cô sợ cái gì?”.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác, dường như nghe rõ, nhưng dường như không hiểu gì cả.

Chu Hạc thở dài một hơi, lẩm bẩm “Lẽ ra tối qua phải rót thêm dầu vào đèn”.

Thẩm Thăng Y cười gượng nói với Vân Phiêu Phiêu “Cô tới đây thật đúng lúc”.

Chu Hạc nói “Có cô bên cạnh nói chuyện thì càng hay lắm”.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi “Các người tìm ta à?”.

Nghe tới câu này, hai người mới biết cô ta không nghe thấy câu chuyện mới rồi.

Thẩm Thăng Y cũng không giải thích, chỉ nói “Cô theo bọn ta”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức bước về phía y, cô ta rất tin tưởng y.

Ba người cùng đi về phía ngôi tiểu lâu.

Trong tiểu lâu đèn lửa hiu hắt.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu thấp đèn, ngồi trong ngôi tiểu đình dưới tiểu lâu.

Tô Tiên không có trong tiểu lâu, gọi cũng không thấy lên tiếng, Chu Hạc không tìm được vội chạy mau lên lầu.

Cũng trong một thoáng, y đã xuất hiện chỗ cầu thang, phóng như bay xuống, xông thẳng tới trước mặt hai người bạn Thẩm Thăng Y.

“Có ở đây không?”, Thẩm Thăng Y vội hỏi.

Chu Hạc đáp ngay “Không”, hai tay chợt nhấc luôn cái bàn trong ngôi tiểu đình qua một bên, ánh mắt nhìn xuống đất không chớp.

Thẩm Thăng Y thấy cử chỉ của y hoảng sợ nhảy dựng, xô ghế đứng lên hỏi “Chuyện gì vậy?”.

Chu Hạc nói “Cái bàn này bị xê dịch”.

Thẩm Thăng Y cau mày hỏi “Là nghĩa làm sao?”.

Chu Hạc nói “Cô ta đã lại theo địa đạo đi rồi”.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra nói “Té ra cửa vào địa đạo là dưới cái bàn này”.

Chu Hạc gật đầu “Ta đã đánh dấu bốn chân bàn, cô ta muốn theo địa đạo đi ra thì phải xê dịch cái bàn”.

Thẩm Thăng Y nói “Lần cuối cùng người thấy cô ta là lúc nào?”.

Chu Hạc nói “Lúc xế chiều”.

Thẩm Thăng Y nói “Người không ăn cơm chiều cùng với cô ta à?”.

“Không”, Chu Hạc đáp ““Lúc ấy ta đang vô cùng đau khổ, ta thật không muốn cô ta trông thấy ta như thế”.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm trạng y, trầm ngâm nói “Sợ là đúng lúc bấy giờ cô ta lại theo địa đạo bỏ đi”.

Chu Hạc cau mày nói “Lúc ấy cô ta đi thì có quan hệ gì?”.

Thẩm Thăng Y nói “Phải hỏi cô ta mới biết được”.

Chu Hạc ngẫm nghĩ, quả quyết nói “Bọn ta đi tìm cô ta”. Hai tay y đẩy một cái, xô cái bàn qua một bên.

Y khom người, hai tay một kéo một đẩy, một viên đá vuông ba thước trên mặt đất chợt mở ra.

Bên dưới tối om, có một đường bậc đá thoai thoải đi sâu vào bóng tối.

Chu Hạc cầm chiếc đèn trên bàn, lập tức bước xuống.

Thẩm Thăng Y quay lại nhìn Vân Phiêu Phiêu nói “Cô đi với bọn ta một lúc được không?”.

Vân Phiêu Phiêu đang lạ lùng nhìn nhìn cửa địa đạo, nghe nói quay nhìn Thẩm Thăng Y một cái hỏi “Dưới kia là chỗ nào thế?”.

Thẩm Thăng Y nói “Là một đường địa đạo”.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi “Thông tới chỗ nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta cũng không rõ”, nói xong bước xuống bậc đá.

Vân Phiêu Phiêu không chút do dự đi ngay theo Thẩm Thăng Y.

Dưới bậc đá quả nhiên là một đường địa đạo, bề ngang chỉ chứa được hai người đi song song, hơi đất nồng nặc rất khó chịu.

Thẩm Thăng Y bước xuống cuối bậc đá, sờ sờ mũi nói “Đường địa đạo này đào kém quá”.

Y nói bình thường, không hề cao giọng, nhưng trong địa đạo chật hẹp tiếng vang rất lớn.

Không khí dày đặc đầy vẻ đáng sợ trong địa đạo càng thêm đáng sợ.

Vân Phiêu Phiêu không tự chủ được vượt lên trước, đưa tay nắm tay áo Thẩm Thăng Y.

Chu Hạc lập tức nói “Nhưng đào được một đường địa đạo thế này thật ra cũng không dễ”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Chẳng lẽ không làm kinh động đến người trong trang viện à?”.

Chu Hạc chép miệng nói “Ai mà ngờ được dưới nền nhà của mình lại có người đào một đường địa đạo chứ”.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

Chu Hạc cũng không nói gì nữa, giơ cao ngọn đèn lặng lẽ bước tới trước.

Đường địa đạo dài thăm thẳm, tưởng chừng không có chỗ tận cùng.

Chỉ là tưởng chừng.

Không bao lâu, họ đã tới đầu kia của đường địa đạo.

Lại là một dãy bậc đá, thoải thoải chạy dài lên phía trên, Chu Hạc bước lên, nghiêng tai nghe ngóng một lúc, mới đưa tay đẩy cánh cửa bí mật.

Lập tức y nghe thấy tiếng xé gió, hai viên đạn hoàn bắn vào ngay giữa mặt.

Thẩm Thăng Y tuy không nhìn thấy, nhưng thính giác rất linh mẫn, cũng nghe thấy tiếng xé gió, buột miệng kêu một tiếng “Cẩn thận”

Chu Hạc vốn đã cẩn thận, vừa nghe tiếng ám khí rít gió, thân hình đã lui mau về một bên.

Hai viên đạn hoàn kia lại không phải nhằm ném vào người y mà đập vào nhau, rơi xuống trước mặt y ba thước.

Ánh lửa chớp lên, tiếng sét xé tai, hai viên đạn hoàn đã nổ tung.

Chu Hạc trong chớp mắt ấy chỉ thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo nửa người trên lập tức đau rát.

Trong tiếng nổ như sấm sét, thân hình y bay tung lên rơi xuống bậc đá, khuôn mặt đầy máu, đầu tóc quần áo đều bốc cháy.

Thẩm Thăng Y cả kinh, vội đưa hai tay ra đón lấy, lăn y dưới đất mấy vòng, dập tắt ngọn lửa trước.

Vân Phiêu Phiêu cũng hoảng sợ nhảy dựng lên, kéo đó nàng đứng ngăn người ra, sắc mặt thay đổi liên tục.

Sự thật thì tâm tình của nàng đang khích động mãnh liệt.

Tiếng nổ như sấm sét tuy chưa giúp nàng khôi phục được trí nhớ, nhưng khiến nàng sức nhớ rất nhiều chuyện.

... Thích tiếng nổ, ánh lửa sáng rực, hai cô gái áo xanh la hoảng ngã xuống, một người trung niên áo đỏ ngáng đầu cười lớn.

Vân Phiêu Phiêu đầu óc mường tượng bị xé toang.

Nàng đang định nghĩ thêm một chút, lại một tiếng nổ như sét từ trên vang xuống, tiếng dội khiến nàng hoảng sợ, trong chớp mắt không còn hay biết gì nữa.

Thẩm Thăng Y lập tức đặt Chu Hạc xuống, tay trái đã nắm chặt chuôi kiếm.

Lại một tiếng sét nổ, cũng lại là hai viên đạn hoàn đập vào nhau nổ tung.

Tiếng nổ vang lên ở cửa địa đạo, đất đá bay tung, bốn bên cửa địa đạo rung rinh muốn sụp, nếu lại thêm vài viên đạn hoàn nữa, chắc địa đạo sẽ sụp xuống, chôn sống ba người bọn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cũng biết tình thế nguy hiểm, thân hình vọt lên co lại, bắn ra khỏi địa đạo như một mũi tên.

Y mạo hiểm như thế, quả thật hoàn toàn là liều mạng.

Vạn nhất lúc y vọt ra, ở cửa địa đạo lại có hai viên đạn hoàn nữa nổ tung, thì y không chết cũng bị thương.

Nhưng xưa nay y vẫn là người may mắn.

Lần này cũng thế.

Thân hình y vọt khỏi cửa địa đạo, hai viên đạn hoàn mới bắn tới.

Hai viên đạn hoàn này còn chưa đập vào nhau, tay áo của Thẩm Thăng Y đã phát ra, “phật” một tiếng, hai viên đạn hoàn bị hất tung đi, đập nhau trên mái nhà.

Hai tiếng nổ tung, trần nhà lập tức thủng một lỗ lớn, gạch ngói trút xuống như mưa.

Một tiếng “Giới!” đồng thời vang lên.

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y đã dừng lại trên mặt người ấy.

Đó là một người trung niên, toàn thân mặc quần áo đỏ như ánh lửa.

Hỏa Lang quân!

Chỗ cửa địa đạo là giữa một sảnh đường.

Sảnh đường này không to, bày biện cũng rất đơn giản.

Chính giữa sảnh có ngọn đèn nhưng không thấp, đến khi Thẩm Thăng Y từ địa đạo vọt ra mới sáng lên.

Hỏa Lang quân như làm ảo thuật, tay trái rảy mỗi lửa một cái, ngọn đèn đặt trên bàn lập tức sáng lên.

Ánh đèn chiếu rõ tấm áo đỏ trên người y, cũng chiếu rõ tấm áo trắng trên người Thẩm Thăng Y.

Hỏa Lang quân ánh mắt chớp lên, chột kêu to “Thẩm Thăng Y?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đúng thế”, kẻ đó y hỏi ngay “Các hạ là vị nào?”.

Hỏa Lang quân cười cười nói “Có nói ra ngươi cũng không biết”.

Thẩm Thăng Y hỏi dò “Người của Tích Lịch đường phải không?”.

Hỏa Lang quân nói “Không phải chỉ có người của Tích Lịch đường mới biết chế tạo hỏa khí”.

“Vậy là đệ tử của Đông Hải Hỏa lão nha à?”.

“Hỏa lão nha suốt bốn mươi lăm năm nay không thu nhận một đệ tử nào”.

“Vậy thì...”.

“Ngươi nghe đây, ta là...”, nói tới đó, Hỏa Lang quân đột nhiên giang thẳng tay, mười viên đạn hoàn từ hai tay nhất tề bay ra đánh vào Thẩm Thăng Y.

Loại quỷ kế này Thẩm Thăng Y gặp không phải lần đầu, Hỏa Lang quân hai tay vừa nhích động, Thẩm Thăng Y thân hình đã lảng không vọt lên.

Vọt lên ba trượng, lướt lên một chiếc xà ngang trên đầu.

Mười viên đạn hoàn nổ tung phía dưới, ánh chớp lóa mắt, tiếng nổ vang rền nối tiếp nhau.

Hỏa Lang quân ngược mắt lên, cười lớn nói “Người lại không mắc lừa ta”.

Thẩm Thăng Y lại nói “Loại mưu kế này ít nhất ta đã gặp ba lần rồi”.

Hỏa Lang quân sờ sờ cằm nói “Để đối phó với người lẽ ra ta phải suy nghĩ nhiều hơn một chút”.

Thẩm Thăng Y cười nhạt nói “Người lộ ra thủ pháp, ta đã biết người là hạng nào thì rất khó lừa ta lần nữa”.

Hỏa Lang quân lại cười cười “Nghe nói trước nay người rất may mắn”.

Thẩm Thăng Y nói “Không may lắm, nhưng cũng không rủi”.

Hỏa Lang quân nói “Người đi đầu không phải là người”.

“Không phải”.

“Hai viên đạn hoàn ấy của ta làm ai bị thương thế?”.

“Chu Hạc”.

“Người ấy hiện tại quả thật rất rủi ro”.

“Người thánh tai lắm”.

“Một kẻ suốt ngày dùng thuốc nổ, thì làm sao thánh tai được?”.

Thẩm Thăng Y trong lòng rung động, nói “Vậy là người nhìn thấy ánh đèn của bọn ta?”.

Hỏa Lang quân cười lớn, nói “Người quả là một thằng nhóc thông minh”.

Thẩm Thăng Y bắt giác than thầm một tiếng.

Trong sảnh đường vốn tối om, chỗ cửa địa đạo khó mà không có một khe hở nào, ánh sáng từ khe hở chiếu ra cho dù có yếu ớt thì người trong sảnh đường tối om cũng rất dễ nhìn thấy.

Hỏa Lang quân cười cười nói tiếp “Không có đèn, thì đi trong địa đạo rõ ràng rất bất tiện, nhưng nếu không có đèn thì chắc chắn các người phát hiện ra ta trước chứ không phải là ta phát hiện ra các người trước”.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Hỏa Lang quân nói “Có điều người ấy đã rủi ro, thì thế nào cũng khó mà không mất mạng”.

Thẩm Thăng Y nói “Người không sợ giết lầm người à?”.

Hỏa Lang quân nói “Trừ một người, thì ta giết bất cứ ai cũng không cần hối tiếc, người ấy bọn ta đều đã thấy cô ta từ đường địa đạo đi ra rồi khỏi trang viện này”.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi “Là Tô Tiên phải không?”.

Hỏa Lang quân nói “Không sai”.

“Các người định làm gì cô ta?”.

“Yên tâm, bọn ta tạm thời không làm khó gì cô ta, cũng không làm cô ta sợ hãi, thậm chí còn ra sức bảo vệ cô ta nữa”.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lộ vẻ ngờ vực.

Hỏa Lang quân ngừng một lúc rồi nói tiếp “Nhưng chỉ là tạm thời thôi”.

Thẩm Thăng Y nhin không được, lại hỏi “Rốt lại là vì sao?”.

Hỏa Lang quân nói “Chuyện đó không dính líu gì tới người”.

Thẩm Thăng Y lại hỏi “Hiện tại cô ta đang ở đâu?”.

Hỏa Lang quân nói “Người đã là một thằng nhóc thông minh, thì lẽ ra phải biết không bao giờ ta trả lời câu hỏi ấy”.

Thẩm Thăng Y bực bội hừ một tiếng, nói “Ngay cả tên họ cũng không nói phải không?”.

Hỏa Lang quân chột thở dài một tiếng, nói “Người trong giang hồ tuy rất ít kẻ biết tới ta, nhưng một người hiểu biết rộng như người lễ ra phải biết chứ”.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, chột hỏi “Chẳng lẽ lại là...”.

Hỏa Lang quân ngắt lời “Là cái gì?”.

Xem dáng điệu của y, tựa hồ đang chờ Thẩm Thăng Y trả lời, nhưng y vừa máy môi, hai tay y lại giang mạnh ra, mười viên đạn hoàn bắn lên Thẩm Thăng Y trên xà nhà.

Tiếng nổ vừa vang lên, Thẩm Thăng Y thân hình đã từ trên xà nhà rơi nhanh xuống.

Y vọt lên đã nhanh, rơi xuống lại càng nhanh, kể đó năm tiếng nổ nối nhau vang lên vẫn không bị hề hấn gì.

Hỏa Lang quân nhướng mày, bốn viên đạn hoàn lại phóng ra.

Thẩm Thăng Y trên không lật người phát tay áo, tránh qua hai viên, đánh bay hai viên, kể đó vươn người một cái vọt tới chỗ Hỏa Lang quân.

Thân hình vừa bắn tới, tay trái đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Hỏa Lang quân nghiêng người một cái tránh vào sau một cây cột, Thẩm Thăng Y xoay nửa người một cái, cũng chuyển qua phía đó.

Hỏa Lang quân vừa lẩn ra sau cây cột lại chuyển ra, trong tay phải đã cầm một cái ống sắt, phụt một tiếng thổi ra một luồng lửa đỏ rực đánh vào giữa ngực Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vốn đã đề phòng, nhưng lại là một luồng lửa đánh tới, cũng là chuyện bất ngờ đối với y, song thanh kiếm của y vẫn vạch ra một nhát.

Ánh lửa ánh kiếm cùng chớp lên, hòa thành một khối, luồng lửa lập tức bám thanh kiếm, tiếp tục cháy rừng rực.

Thẩm Thăng Y lùi một bước rồi tiến lên, cũng không buông kiếm, quát khê một tiếng, thanh kiếm lửa phóng vào Hỏa Lang quân.

Hỏa Lang quân vội vàng lùi lại.

Thẩm Thăng Y thế kiếm không dứt, đuổi theo bảy bước, đánh ra ba mươi sáu kiếm.

Ánh kiếm ánh lửa cùng loang loáng làm người ta lóa mắt.

Hỏa Lang quân tuy suốt ngày chơi với lửa, hiện tại cũng hoa mắt, nhưng thân hình vẫn không chậm chạp, vẫn tránh được ba mươi sáu kiếm của Thẩm Thăng Y, nhưng một thân hỏa khí vẫn không sao thi triển được.

Chiêu kiếm thứ ba mươi bảy của Thẩm Thăng Y tiếp tục đánh ra.

Luồng lửa trên thanh kiếm đã cháy lan tới chỗ lá chắn, y cũng đã thấy rất nóng.

Hỏa Lang quân đã lùi lại lùi.

Thẩm Thăng Y thân hình đang đuổi tới đột nhiên khựng lại, thanh kiếm rời tay bay ra, như một mũi tên lửa bắn vào Hỏa Lang quân.

Đây là chiêu thứ ba mươi tám của y.

Nhát kiếm này đương nhiên vô cùng bất ngờ đối với Hỏa Lang quân, nhưng y phản ứng cũng không chậm hơn Thẩm Thăng Y, cái ống sắt trong tay phải trong lúc nguy hiểm trầm xuống một cái kịp thời gõ lên mũi kiếm.

Keng một tiếng, cái ống sắt đứt làm hai đoạn, thanh kiếm cũng bị đánh rơi xuống đất, Hỏa Lang quân cũng đồng thời bị chấn động lùi lại nửa bước.

Y còn đang hoảng sợ, Thẩm Thăng Y đã lẳng không bay tới.

Người tới cước tới!

Hỏa Lang quân không đề phòng, ngực lập tức bị trúng cước, bay tung ra ngoài.

Thẩm Thăng Y thân hình rơi xuống đất, mũi chân lập tức hất một cái, thanh kiếm rơi dưới đất bị chân y hất trúng, vù một tiếng bị hất lên lại bắn mau vào Hỏa Lang quân.

Thanh kiếm vẫn cháy rừng rực, như một con rắn lửa bay vào Hỏa Lang quân.

Hỏa Lang quân bị Thẩm Thăng Y đá một cước bay tung lên, thân hình đã không tự chủ được, nghe tiếng gió rít lên, cũng biết là nguy hiểm, thân hình trên không cố gắng lật qua một bên, nhưng vẫn không tránh được.

Thanh trường kiếm như con rắn lửa soạt một tiếng cắm vào bụng dưới của y.

Hỏa Lang quân kêu lên một tiếng quái dị, toàn thân hình như cái bánh xe gió quay một vòng trên không, vạt áo chỗ bụng dưới cũng bắt lửa cháy bùng lên.

Trong chớp mắt mặt y đầy vẻ hoảng sợ, khuôn mặt đỏ như máu cũng biến thành trắng bệch như tờ giấy, tiếng la hoảng thứ hai vừa vang lên, một tiếng nổ rền như sét, ánh lửa bắn tung tóe, toàn thân cũng nổ tung.

Y trên người mang quả thật rất nhiều ám khí hỏa khí, số hỏa khí ấy có quá nửa không được bắt lửa.

Tiếng nổ này chưa dứt, tiếng nổ khác đã vang lên.

Trong tiếng nổ như sấm sét vang rền liên tiếp, ánh lửa chớp lóa mắt, máu thịt bay tung tóe.

Lúc Hỏa Lang quân rơi xuống tới đất, đã hoàn toàn không còn giống một người nữa.

Mà cũng chẳng giống cái gì cả!

Thẩm Thăng Y không kịp được thấy cay mũi, thân hình lập tức khai triển lật ra ngoài, một tiếng răng rắc vang lên, hai khuỷu tay thúc vỡ luôn cửa sổ, rơi ra hành lang ngoài sảnh.

Ngoài hành lang không có ai.

Thẩm Thăng Y mau lẹ vòng qua một dãy hành lang, cũng không thấy người nào, mới trở vào sảnh đường.

Y đi mau tới cửa địa đạo, vừa thò đầu nhìn xuống một cái, một tiếng quát khê từ dưới địa đạo vang ra “Ai?”.

Đó là giọng nói run rẩy của Vân Phiêu Phiêu.

Thẩm Thăng Y ứng tiếng “Ta đây!”, rồi theo bậc đá đi xuống.

Chiếc đèn vẫn đặt bên cạnh không bị đổ, địa đạo vẫn thê lương trong ánh sáng mờ mờ.

Vân Phiêu Phiêu đứng dựa vào vách cạnh chiếc đèn, mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn thấy Thẩm Thăng Y, mới từ từ thở phào.

Thẩm Thăng Y không nhìn ngó gì tới nàng, bước thẳng lại cạnh Chu Hạc, vươn tay đỡ y ngồi dậy.

Chu Hạc mặt đầy máu, đang thở khò khè.

Thẩm Thăng Y đặt tay trái lên huyệt Linh đài của Chu Hạc, vừa vận nội lực đưa chân khí vào, vừa khê gọi một tiếng “Chu huynh...”.

Chu Hạc toàn thân rung lên, mi mắt khê giật giật, run run nói “Thẩm huynh?”.

Thẩm Thăng Y nói “Không sai”.

Chu Hạc phều phào “Ô Tiên đâu?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đã rời khỏi trang viện này rồi”.

Chu Hạc chống tay cổ ngồi dậy, hỏi “Đi đâu?”.

“Không biết nữa...”. Thảm Thăng Y ngừng lại một lúc rồi trầm giọng nói “Nhưng những người kia đã theo sát cô ta!”.

Chu Hạc run lên “Người đi cứu cô ta mau lên!”.

Thảm Thăng Y nói “Người nghĩ xem cô ta có thể đi tới chỗ nào?”.

Chu Hạc im lặng một lúc đột nhiên ngồi nhồm dậy kêu lên “Khách sạn Vân Lai!”.

Thảm Thăng Y vội hỏi “Khách sạn Vân Lai ở đâu?”.

“Ồ...”. Chu Hạc môi run lên, giọng nói càng lúc càng yếu ớt, đột nhiên im bật.

Thảm Thăng Y đưa tay sờ, Chu Hạc đã không còn thở nữa. Tuy đã biết trước, nhưng Thảm Thăng Y cũng sửng sốt một lúc.

Rất lâu, y mới thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài như không biết làm sao.

4. 04. Thân Thế Tổ Tường, Gặp Nhau Quá Muộn

Hai kỵ mã thúc ngựa phóng nhanh tới trước khách sạn, song song dừng lại.

Người trước là Vân Phiêu Phiêu, hiển nhiên người đi sau là Thảm Thăng Y.

Trên đường đi, đều là y đi trước dẫn đường, nhưng được hơn bảy dặm Vân Phiêu Phiêu lại tự động thúc ngựa lên trước, dẫn đường cho y tới đây.

Thảm Thăng Y hoàn toàn không ngạc nhiên.

Vân Phiêu Phiêu với Tô Tiên đã là cùng một bọn, chỗ Tô Tiên tới dĩ nhiên Vân Phiêu Phiêu cũng từng tới.

Tới trước cổng khách sạn, Vân Phiêu Phiêu bất giác cho ngựa dừng lại.

Trên tấm biển đan thiếp chữ vàng, ghi rõ bốn chữ đại tự...

Khách sạn Vân Lai!

Vân Phiêu Phiêu nhìn thấy tấm biển, cả người lẫn ngựa đều dừng lại, buột miệng nói “Đây là khách sạn Vân Lai phải không?”.

Thảm Thăng Y nói “Đúng rồi”, rồi tung người nhảy xuống ngựa.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói “Đường như ta đã tới khách sạn này”.

Thảm Thăng Y nói “Thật ra cô đã tới rồi, nếu không đã không đưa được ta tới đây”.

Vân Phiêu Phiêu cau mày “Trước đây ta tới khách sạn này để làm gì nhỉ?”.

Thảm Thăng Y thầm thở dài, chàng hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại thật nhiều, như vậy ít nhất cũng giảm được một ít nguy hiểm.

Vân Phiêu Phiêu lại không nhớ được gì.

Thảm Thăng Y chờ một lúc, thấy Vân Phiêu Phiêu vẫn đang ngơ ngẩn, không sao bước lên, bèn giơ tay ra.

Vân Phiêu Phiêu rất tự nhiên nắm lấy hai tay Thảm Thăng Y, nhảy xuống ngựa.

Cũng đúng lúc này, trong ngõ hẻm đối diện khách sạn chợt hiện ra một người trung niên mặt vàng như sáp, bước nhanh tới chỗ họ.

Thảm Thăng Y lập tức chú ý, nhưng không lên tiếng.

Vân Phiêu Phiêu cũng chú ý, chăm chú nhìn người trung niên, thần sắc trở nên kỳ quái vô cùng.

Người trung niên kia tới thẳng trước mặt nàng, vội vàng khom người nói “Tiểu thư cũng tới rồi”.

Tuy y ăn mặc như nam nhân, nhưng giọng nói chẳng có chút gì giống nam nhân.

Vân Phiêu Phiêu lại sửng sốt.

Đây là lần thứ hai nàng được người ta gọi là tiểu thư, người đầu tiên gọi nàng như thế là Tô Tiên.

Chẳng lẽ người này cũng là thủ hạ của nàng sao?

Người trung niên kia không thấy Vân Phiêu Phiêu nói gì, lại nói “Tô cô nương sau giờ Ngọ chọt vội vã tới, vào phòng của tiểu thư trong khách sạn xong, bèn đóng cửa lại, nghe tiếng thì như cô ta lục lọi khắp nơi để tìm gì đó, không biết có được tiểu thư cho phép chưa?”.

Vân Phiêu Phiêu “Ủa” một tiếng.

Người trung niên nói tiếp “Mấy hôm nay Tô cô nương có hành động rất khác thường, trước sau đã hai lần theo địa đạo ra, đều không để ý gì đến chuyện sổ sách, lại còn vào phòng của tiểu thư trong trang viện, cũng đóng hết cửa nẻo, tìm tòi gì đó”.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác hỏi “Thật à?”.

Lúc bấy giờ người trung niên kia mới phát giác ra Vân Phiêu Phiêu có vẻ khác với ngày thường, lạ lùng nhìn nàng.

Thẩm Thăng Y nghe tới đó, đã nhớ tới lời Chu Hạc nói trong trang viện bên cạnh Chu gia trang có hai nữ nhân ở, ra vào đều cải trang thành nam nhân.

... Chắc một trong hai người ấy là người trung niên này.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, buột miệng hỏi “Tô Tiên hiện có trong khách sạn Vân Lai không?”.

Người trung niên nghe thấy nhìn qua y nói “Người là ai, sao lại đi cùng với tiểu thư của bọn ta?”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta họ Thẩm, là Thẩm Thăng Y”.

Người trung niên cả kinh, liên tiếp lui lại ba bước, chọt quát “Giỏi lắm, té ra tiểu thư đã rơi vào tay người, thảo nào trở thành như thế”.

Câu nói vừa dứt, trong tay y đã cầm một thanh nhuyễn kiếm đâm luôn vào yết hầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vội lui lại, người trung niên vừa đâm nhát thứ hai vừa kêu to “Tôi chặn y lại, tiểu thư đi ngay đi”.

Vân Phiêu Phiêu cứ ngơ ngác đứng đó, nhất thời không biết là thế nào là tốt, cũng không biết gọi người trung niên dừng tay.

Thẩm Thăng Y liên tiếp né qua hai kiếm, quát khê “Đừng hiểu lầm...”.

Người trung niên ngắt lời “Có người bỏ nhiều tiền mua cái đầu người, tiểu thư bọn ta đã nhận lời, còn hiểu lầm cái gì?”.

Trong câu nói, y đã tấn công mười kiếm.

Thẩm Thăng Y thân hình chuyển động như bay, hỏi “Ai muốn mua đầu ta?”.

Câu nói chỉ có năm chữ.

Năm chữ ấy nói xong, người trung niên đã đánh ra bảy kiếm nữa.

Mười bảy kiếm đều đánh trượt.

Người trung niên trong lòng cả sợ, kiếm thế tấn công càng mau lẹ, trong chớp mắt đã liên tục đánh ra ba mươi sáu kiếm.

Thẩm Thăng Y đáp theo Thất Tinh bộ pháp, tránh qua ba mươi sáu kiếm rồi quát “Dừng tay!”.

Người trung niên kiểm thể chợt dừng lại, cười nhạt nói “Người muốn biết người mua đầu người là ai nên mới không làm khó tiểu thư của bọn ta phải không?”.

Thẩm Thăng Y chưa đáp, người trung niên đã nói tiếp “Tiểu thư đã không nói, ta sao lại đi nói ra chứ, đồ kiểm đây”.

Lời buông kiểm tới, vút vút vút mười một nhát đâm ra.

Thẩm Thăng Y đều né tránh hết, nói “Chẳng lẽ người không dừng tay một lúc để nghe ta nói cho rõ sao?”.

Người trung niên đáp “Đã rõ quá rồi!”, cả người cùng kiểm bay tới.

Thẩm Thăng Y thân hình bay ngược lại.

Người trung niên liên tiếp quát tháo, dùng thân pháp Yến tử tam sao thủy, thân hình nhô lên hụp xuống ba lần, liên tiếp phóng ra ba kiếm.

Thẩm Thăng Y lui một bước, lại lui bước nữa rồi soảng một tiếng tuốt kiếm ra khỏi vỏ đón đỡ nhất kiếm thứ ba.

Hai thanh kiếm giao nhau, thế kiếm của người trung niên vẫn còn biến chiêu, một lần, hai lần, ba lần.

Trường kiếm của Thẩm Thăng Y cũng đồng thời biến chiêu ba lần rồi biến chiêu lần nữa, trượt một cái hắt một cái, keng một tiếng, thanh kiếm của người trung niên bay tung lên không.

Người trung niên bật la hoảng, lui lại ba bước.

Thẩm Thăng Y không đuổi theo, thu kiếm lại nói “Giờ thì chúng ta có thể trò chuyện với nhau rồi”.

Người trung niên nhìn chằm chằm vào y chép miệng “Quả nhiên danh bất hư truyền, không lạ gì tiểu thư của bọn ta cũng thua dưới tay người”.

Thẩm Thăng Y đang định giải thích, người trung niên lại nói “Nhưng nếu người định lấy đó uy hiếp bắt ta phải nói, thì lầm rồi”.

Câu nói chưa dứt, trên tay phải y đã xuất hiện một thanh chủy thủ, trở ngược mũi đâm vào bụng mình.

Thẩm Thăng Y buột miệng kêu “Dừng” một tiếng, thân hình vọt tới như mũi tên, mũi chủy thủ vừa đâm vào bụng, tay phải cầm chủy thủ của người trung niên đã bị y nắm cứng uyển mạch.

Đáng tiếc là đã chậm một chút.

Thân hình y đảo một cái, ngã vật ra, đôi mắt nhìn Thẩm Thăng Y không còn sinh khí nữa.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, buông y ra, người trung niên lăn luôn xuống đất trước mặt y, chiếc mũ rơi ra, để lộ một mái tóc dài, quả nhiên là một nữ nhân.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác nhìn nữ nhân ấy ngã xuống, chợt kêu thất thanh “Xuân Mai!”.

Thẩm Thăng Y nghe tiếng quay ngay lại hỏi “Xuân Mai nào?”.

Vân Phiêu Phiêu chỉ vào nữ nhân nói “Cô ta là Xuân Mai”.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng “Xuân Mai là người gì của cô?”.

“Là người gì của ta?” Vân Phiêu Phiêu lại ngẩn người ra.

Thẩm Thăng Y cười gượng nói “Đã có Xuân Mai, chắc cũng có Thu Cúc”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức lên tiếng “Có, Thu Cúc và Xuân Mai rất thân, xưa nay hai người đi đâu cũng có nhau”.

Thẩm Thăng Y tự nhủ “Xuân Mai và Thu Cúc chắc là hai nữ nhân trong trang viện kia”. Y lập tức nói “Nếu thế thì có lẽ Thu Cúc cũng đang ở quanh đây”.

Vân Phiêu Phiêu đáp “Phải đấy”.

Nàng nhìn quanh, rất tự nhiên cất tiếng gọi lớn “Thu Cúc!”.

Gọi liên mấy tiếng nhưng không có ai trả lời.

Trên phố vốn có mấy người đi đường, lúc bấy giờ cũng đã dạt ra xa.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động nói “Có thể cô ta trong khách sạn”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức cất chân bước tới.

Cửa khách sạn đóng chặt, xô mạnh vẫn không mở, Vân Phiêu Phiêu đập mấy lần vẫn không có ai lên tiếng.

Thẩm Thăng Y cau mày, theo kinh nghiệm của y thì rõ ràng đây là biểu hiện có chuyện xảy ra.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Làm thế nào bây giờ?”.

Thẩm Thăng Y nói “Rất đơn giản”, rồi một tay y kéo Vân Phiêu Phiêu qua bên cạnh, vù một tiếng xoay người như cơn gió lốc lẳng không vọt đến tung chân đá vào cửa.

Ầm một tiếng, cánh cửa vỡ tan thành mười mấy mảnh, mấy mươi tia sáng cũng đồng thời từ trong cửa bắn ra, đánh thẳng vào y.

Vàng, bạc, đồng, chì, thiếc, năm loại hai mươi lăm viên đạn hoàn rít gió rợn người.

Thẩm Thăng Y hai chân đá vào cửa mượn lực, thân hình đang lẳng không lật lại một cái, như con thằn lằn bám luôn vào mái nhà, mấy mươi viên đạn hoàn đánh trượt qua dưới chân y.

Thân hình của y chỉ chớp mắt dính trên mái hiên lại rơi mau xuống, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một màn ánh kiếm, cả người lẫn kiếm bay vào trong cửa.

“Đánh xem!”, một tiếng quát lớn vang lên, một cái bàn bay vào giữa mặt y.

Thẩm Thăng Y không né tránh.

Cái bàn trong chớp mắt chạm vào màn ánh kiếm, soạt một tiếng ngắn gọn ghê rợn, tan nát bay tung toé.

Thẩm Thăng Y xuyên qua mớ gỗ vụn, bay về phía ném ra cái bàn.

Đến lúc thân hình y đáp xuống, người cầm cái bàn ném y đã không thấy đâu nữa!

Động tác của Thẩm Thăng Y lúc rơi xuống tới đất cũng hoàn toàn dừng lại.

Chung quanh y có sáu người đang lạnh lùng chờ.

Phía trong là một người trung niên ăn mặc lối chưởng quỹ đang ngồi, bên cạnh là một người trung niên ăn mặc như Xuân Mai.

Ngoài ra còn có bốn tiểu nhị, người đứng cạnh cột, người ngồi cạnh bàn.

Về mặt sáu người này đều cực kỳ quái dị, mắt mở lớn, dường như đều đang nhìn Thẩm Thăng Y, nhưng trông mắt không có chút sinh khí.

Thẩm Thăng Y không kịp được bất giác rung mình ớn lạnh.

Lúc ấy Vân Phiêu Phiêu cũng đã bước vào, vừa nhìn thấy người trung niên cạnh chưởng quỹ, thoáng sửng sốt, kể cười nói “Quả nhiên là trong khách sạn”.

Thẩm Thăng Y nhìn vào người trung niên nói “Y là Thu Cúc phải không?”.

Vân Phiêu Phiêu bước tới nắm tay người trung niên lắc một cái nói “Người...”.

Một chữ “người” vừa thốt lên, cái đầu của người trung niên rơi xuống, cách một tiếng lẳng lẳng trên quầy.

Máu tươi lập tức tràn ra.

Vân Phiêu Phiêu la hoảng, như con chim khiếp sợ bằng mình lui lại, rơi vào lòng Thẩm Thăng Y.

Người trung niên kia thân hình cũng theo đó đổ xuống, đổ trúng người chưởng quỹ, thân hình chưởng quỹ cũng đổ xuống, đầu cũng rời khỏi thân.

Tuy Thẩm Thăng Y biết họ đều đã chết, nhưng không ngờ họ bị chặt đầu, vừa nhìn thấy thể bất giác toát mồ hôi lạnh.

Mãi một lúc Vân Phiêu Phiêu mới rời Thẩm Thăng Y đứng dậy lắp bắp nói “Chẳng lẽ họ chết cả rồi à?”.

Thẩm Thăng Y gật đầu không đáp, chỉ nói “Cô nghĩ lại xem có nhớ ra phòng của cô ở chỗ nào trong khách sạn này không?”.

Vân Phiêu Phiêu trầm ngâm một lúc.

Một lúc sau nàng đứng thẳng dậy, đi vào hậu viện của khách sạn.

Thẩm Thăng Y hoành kiếm trước ngực theo sát nàng.

Qua hành lang, vào vườn hoa, khỏi một cánh cửa vòm, thì tới một hậu viện riêng biệt.

Suốt đường không có ai cản trở tập kích.

Trời đã mờ tối.

Dưới khối mưa, hậu viện hiện ra mờ tỏ.

Vân Phiêu Phiêu đạp qua luống hoa, đi thẳng về phía ngôi tiểu lâu giữa hậu viện.

Cửa ngôi tiểu lâu cũng đóng, nhưng xô một cái thì mở tung ra.

Thẩm Thăng Y đứng chắn trước mặt Vân Phiêu Phiêu, bước một bước vào trong, toàn thân khựng lại.

Vân Phiêu Phiêu vừa nhìn tới cũng trợn mắt đờ đẫn đứng ngây người ra.

Đèn trong tiểu lâu đã thấp lên, dưới ánh đèn vàng vọt, một người bị treo cổ cứng đờ lơ lửng trên không.

Chính là Tô Tiên.

Gió nổi lên lùa vào cửa, thân hình Tô Tiên cũng lắc lư.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, Thẩm Thăng Y rùng mình một cái, bất giác cau mày.

... Rốt lại đây là ai mà thủ đoạn tàn độc như vậy?

Y chợt phóng lên vung kiếm, cắt đứt sợi dây, tay phải đưa ra đỡ thi thể Tô Tiên.

Hai tay nàng đã giá lạnh, khuôn mặt cũng trắng bệch như tuyết, hai mắt mở thật lớn, trông mắt còn phảng phất vẻ sợ hãi.

Thẩm Thăng Y đặt thi thể nàng lên giường, lòng cảm khái vô hạn.

Chấn nệm tung tóe, đồ vật trong tiểu lâu rất lộn xộn, mấy viên gạch trên mặt đất cũng bị cạy lên.

... Rốt lại Tô Tiên tìm cái gì?

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn thi thể nàng gãi đầu một hồi.

Vân Phiêu Phiêu cũng dán ánh mắt lên người Tô Tiên một lúc mới rời ra, nhìn ngang nhìn ngửa, chợt nói “Sao cái phòng này lại xáo trộn lên như thế?”.

Thẩm Thăng Y liếc qua một cái, hỏi lại “Rốt lại Tô Tiên đến đây là tìm cái gì thế?”.

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu đáp “Ta cũng không biết”.

Thẩm Thăng Y lại hỏi “Đây có phải là phòng của cô không?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhìn thì thấy quen, nhưng không rõ có phải không?”.

Hiện tại thì Vân Phiêu Phiêu không dám quả quyết điều gì cả.

Thẩm Thăng Y chéo miệng nói “Cô nhớ kỹ xem, có cất cái gì trong phòng này không?”.

Vân Phiêu Phiêu bước tới ngồi xuống một cái ghế cạnh cửa sổ, hai tay chống lên má, bắt đầu suy tư.

Thẩm Thăng Y thấy dáng vẻ nàng như thế, chỉ còn cách thở dài, vì y biết rõ nếu nàng nhớ được thì đã nhớ rồi.

Y chỉ còn hy vọng xuất hiện kỳ tích, hy vọng có vật gì đó khơi gợi được trí nhớ của Vân Phiêu Phiêu.

Gian phòng này rõ ràng hoàn toàn không có vật gì.

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng đầu ngó ngang ngó ngửa, liên tiếp ba lần, sau cùng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy rất rõ, thở dài nói “Xem ra hiện tại chúng ta chỉ còn tới một nơi để thử vận khí mà thôi”.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Nơi nào?”.

Thẩm Thăng Y từng tiếng từng tiếng buông ra “Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu lẩm bẩm “Vậy chúng ta tới Thất Sát trang là hay”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu tới Thất Sát trang vẫn không có kết quả gì, chỉ còn cách chờ bọn sát thủ kia tới giết cô, xem có thể đánh đổ họ, hỏi một phen cho rõ ràng không”.

Vân Phiêu Phiêu giật nảy mình, nói “Họ còn tới tìm ta à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nhất định sẽ tới”.

Vân Phiêu Phiêu không hiểu.

Thẩm Thăng Y giải thích “Tô Tiên gọi cô là tiểu thư thì rõ ràng cũng như Xuân Mai, Thu Cúc, là thủ hạ của cô, nhưng thân phận dĩ nhiên cao hơn Xuân Mai và Thu Cúc, nên tuy họ đã ngờ vực Tô Tiên nhưng không dám ngăn trở”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Sợ là thân phận của cô ta có khi chỉ sau một mình cô thôi, nên biết rất nhiều bí mật”.

Vân Phiêu Phiêu “Ừa” một tiếng.

Thẩm Thăng Y ngừng lại một lúc rồi nói “Ít nhất là những người kia nghĩ như vậy, nên mới đem cô tới bỏ ngoài cửa Chu gia trang”.

“Để làm gì?”.

“Mục đích là để hãm dọa Tô Tiên, buộc cô ta phải nói ra bí mật của cô”.

“Họ đã đánh gục ta, còn hỏi cô ta làm gì?”.

“Đó là vì họ tưởng cô đã chết”.

Vân Phiêu Phiêu có vẻ như hiểu ra, nói tiếp “Nhưng tại sao cô ta không chịu nói mọi chuyện cho ta rõ?”.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói “Vì cô ta cũng nghĩ chỉ có mình biết bí mật ấy, nên mới tìm đến nơi cô từng ở”.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi “Mà rốt lại là bí mật gì?”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta cũng chẳng biết gì cả!”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Không rõ cô ta có tìm được chưa?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chắc là chưa”.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi “Người căn cứ vào đâu mà nói như thế?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó dĩ nhiên là cái gì đó rất quan trọng, nếu cô cất ở đây, ít nhất cũng phải có ấn tượng gì chứ”.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu “Đúng thế”.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Từ đó có thể nói chắc rằng tuy thân phận của Tô Tiên chỉ sau có cô song vẫn không rõ bí mật đó giấu ở đâu, cô ta tới đây tìm chỉ là trông mong vào vận may”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Thật thế à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Hiện tại những kẻ giết người chắc cũng đã biết thế rồi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nên họ giết luôn Tô Tiên ở đây không luyến tiếc gì”.

Thẩm Thăng Y nói “Biết được chỗ bí mật đó chắc chỉ có mình cô”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng mà...”.

Thẩm Thăng Y nói “Hiện tại chỉ vì cô mất hết trí nhớ nên tạm thời chưa nhớ ra thôi”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng thờ dài.

Thẩm Thăng Y nói “Cũng vì vậy nên những người kia nhất định sẽ không chịu buông tha cô”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nếu thế thì cho dù ta không tìm họ, họ cũng tới tìm ta thôi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Đúng là như thế”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Bây giờ chúng ta tới Thất Sát trang, không biết họ có đuổi theo không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Tất nhiên sẽ đuổi theo”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Hy vọng bí mật ấy giấu trong Thất Sát trang”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta cũng hy vọng chuyện này sẽ được giải quyết ở đó, chứ đã có quá nhiều người chết rồi”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng nói “Xem ra ta quả là một người không đơn giản”.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ cười gượng.

Vân Phiêu Phiêu chợt ngẩn người hỏi “Mà Thất Sát trang là nơi thế nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Một nơi có thể nói là giết người không gớm tay”.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi “Tại sao chúng ta nhất định phải tới đó?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì có thể cô chính là chủ nhân của Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu sững sờ trầm ngâm hồi lâu.

Thẩm Thăng Y nhìn nàng, không nói tiếng nào, y vẫn hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại chút gì trong quá khứ.

Hồi lâu Vân Phiêu Phiêu thờ dài một tiếng nói “Thất Sát trang đã là một nơi như thế, nếu ta là chủ nhân của nó, thì chắc là người chẳng tốt đẹp gì”.

Nàng chỉ nói đúng như vậy.

Lại một lần nữa thất vọng, Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Lời Xuân Mai vừa nói ta đã hiểu cả rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu cô là chủ nhân của Thất Sát trang, thì tìm giết ta chẳng phải là chuyện lạ đâu”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ừa?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì rất nhiều người quyết tâm giết ta, trong đó cũng dễ có người tìm tới nhờ các sát thủ của Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu sững sờ nhìn Thảm Thăng Y, chợt buông từng tiếng “Người cứ tin rằng ta không phải là một kẻ vong ân phụ nghĩa”.

Đây không phải là lần đầu nàng nói câu này.

Thảm Thăng Y bật cười một tiếng nói “Chuyện đời đôi khi có những điều bất ngờ”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Người không tin ta à?”.

Thảm Thăng Y lắc đầu.

Vân Phiêu Phiêu nói “Vậy thì...”.

Thảm Thăng Y ngắt lời “Sau khi cô khôi phục trí nhớ rồi, có thể lại hoàn toàn quên hết chuyện mấy hôm nay, lúc ấy chuyện đầu tiên mà cô nghĩ tới chắc phải là việc giết ta đấy”.

Vân Phiêu Phiêu hoảng hốt hỏi lại “Vậy thì làm thế nào được?”.

Thảm Thăng Y cười nói “Ta chỉ thí dụ thế thôi”.

“Vạn nhất đúng thế thì làm thế nào?”.

“Chỉ còn có cách đánh nhau một trận với cô thôi”.

Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng nói “Nếu có chuyện như vậy xảy ra, ta chẳng hy vọng gì khác, chỉ hy vọng không phải là đối thủ của người, để chết dưới kiếm của người”.

Thảm Thăng Y chợt cười nhạt, thân hình lật qua một bên, tuốt kiếm soạt một tiếng đâm vào cái gì đó cạnh cửa sổ.

Thanh kiếm sắc xuyên qua vách, một tiếng la hoảng bật lên ngoài cửa sổ, tiếng áo xé gió lao đi.

Thảm Thăng Y cấp kiếm vào khuỷu tay, thúc tay một cái đánh vỡ nát khung cửa sổ, cả người lẫn kiếm vọt ra.

Trên luống hoa ngoài ba trượng, một người chộp lên rồi biến mất.

Mưa nhỏ vẫn giăng giăng, màn đêm đã buông xuống.

Thảm Thăng Y đứng đợi mưa giữa hậu viện không đuổi theo, y không biết đó là ai, chỉ hiểu rằng người ấy đã nghe trộm y và Vân Phiêu Phiêu nói chuyện thì nhất định sẽ tới Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu cũng lập tức lao ra khỏi tiểu lâu, tới cạnh y hỏi gấp “Có người nghe trộm à?”.

Thảm Thăng Y đáp “Đúng thế”, rồi nhắc kiếm lên.

Đầu mũi kiếm không dính máu, y cười nói “Khinh công người này cũng không kém”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Hình dáng y ra sao?”.

Thảm Thăng Y nói “Không nhìn rõ được tướng mạo y, nhưng theo hình dáng mà nhìn thì không phải người tập kích lúc ta phá cửa”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Vậy là họ có hai người à?”.

“Có thể không chỉ bấy nhiêu”.

“Sao họ không ra tay nhỉ?”.

“Chắc vì chưa đến lúc”.

“Vì họ chưa nắm chắc phần thắng à?”.

“Cũng vì họ còn chưa biết được điều bí mật kia ở đâu”.

“Vậy...”.

“Nhất định họ sẽ tới Thất Sát trang, cho nên chúng ta tới đó chuyển này là vô cùng nguy hiểm”.

Vân Phiêu Phiêu cười thắm một tiếng nói “Cho dù nguy hiểm thế nào ta cũng phải đi”.

Nàng đã chán ngán đời sống thế này rồi.

Đã sáu ngày rồi, nàng sống như một kẻ ngơ ngẩn.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm trạng nàng, co ngón tay búng lưỡi kiếm, thanh kiếm vo vo ngân lên như rồng ngâm.

Tiếng vo vo chưa tắt, kiếm đã nằm trong vỏ.

... Thanh kiếm này nằm được trong vỏ bao lâu nữa?

Từ khách sạn Vân Lai tới Thất Sát trang chỉ mất một ngày đường.

Mờ sáng.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu cưỡi ngựa rời khách sạn Vân Lai, phóng như bay trên con đê dương liễu ngoài trấn.

Mưa đã tạnh, chỉ có gió nhưng không mạnh lắm.

Có trăng, ở phía chân trời, ánh trắng trắng bệch.

Vân Phiêu Phiêu chợt kìm ngựa lại.

Thẩm Thăng Y thấy thế cũng vội gò cương lại hỏi “Có chuyện gì vậy?”.

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn bốn phía chợt nói “Người xem phong cảnh ở đây đẹp không?”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Quả rất đẹp”.

Vân Phiêu Phiêu lại nói “Ta chợt nhớ tới hai câu từ khúc”.

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngâm nga “Lối xa dương liễu, gió sớm thổi trăng tàn...”.

Vân Phiêu Phiêu sững sốt, kể cười hỏi “Người làm sao biết vậy?”.

Thẩm Thăng Y nhìn ra chân trời nói “Ngoài hai câu ấy ra, ta không còn nhớ câu nào khác”.

Vân Phiêu Phiêu chợt nhẹ nhõm thở dài nói “Sao trời không cho ta quen người sớm hơn?”.

Thẩm Thăng Y nói “Quen ta thì có chỗ nào hay?”.

Vân Phiêu Phiêu cười cười, lúc ấy không biết nàng nghĩ tới chuyện gì, mặt chợt đỏ ửng, thúc ngựa phóng lên trước.

Sau giờ Ngọ lại mưa, nhưng đến chiều thì tạnh.

Buổi chiều trôi qua, màn đêm buông xuống.

Sau cơn mưa trời trong vắt, trên không, xa xa màu xanh sâu thẳm chênh chếch vàng trắng sáng thê lương, còn có vài ánh sao nhấp nháy.

Trăng sao cùng sáng lạnh lùng trong đêm.

Gió khuya thổi lạnh.

Hai cỗ ngựa phi ngược gió, người ngồi trên ngựa thân khoác áo tơi, đầu đội nón trúc.

Ngựa dừng gấp trước cổng một tòa nhà lớn.

Chung quanh mười dặm là đồng không, chỉ có một tòa nhà này.

Sau lưng là núi, bên trái là rừng dày, bên phải là suối trong, thật là một cảnh đẹp, nhưng không biết tại sao lại khiến cho người ta nhìn thấy lại có một cảm giác sợ hãi.

Dưới mái cổng tòa nhà có treo hai ngọn đèn lồng.
Giấy phất đèn đỏ như máu, ánh đèn cũng đỏ như máu.
Người đi tới dưới đèn, cũng như đi giữa bóng máu.

Hai con ngựa vừa dừng, hai kỵ sĩ cũng nhảy ngay xuống, người đi trước giơ tay giở chiếc nón trúc ra.
Là Thẩm Thăng Y.
Người đi sau không cần nói cũng rõ là Vân Phiêu Phiêu, nàng cũng bỏ chiếc nón xuống rồi cởi luôn chiếc áo
tơi, thuận tay để xuống hàng lan can đá trước cổng.
Kế đó nàng ngẩng đầu nhìn bức hoành phi dưới mái cổng.
Dưới ánh đèn, bức hoành phi như nhúng trong máu, trên đề ba chữ, đúng là “Thất Sát trang”.
Vân Phiêu Phiêu buột miệng “Đúng là đây rồi”.
Thẩm Thăng Y quay lại nói “Chắc chỗ này thì cô không đến nỗi không có ấn tượng gì”.
Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn vào cổng bất giác nói “Ta đã dặn cái cổng lớn này suốt năm phải mở, tại
sao lại đóng thế này?”.

“Cô dặn à?”. Thẩm Thăng Y chăm chú nhìn nàng.
Vân Phiêu Phiêu mừng rỡ như quên hẳn mình vừa nói gì, ngơ ngác hỏi “Ta dặn cái gì?”.
Thẩm Thăng Y nhắc lại “Thì là dặn không được đóng cổng lớn”.
Vân Phiêu Phiêu gật đầu, nói “Đường như ta có nói thế”.
Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, bước lên xô cổng, tay trái cùng lúc đã đặt lên chuôi kiếm.
Cho dù là đầm rồng hang hổ, y cũng phải xông vào.

Cổng tuy đóng nhưng chỉ là khép hờ, xô một cái đã mở ra.
Ngay cổng là một tấm bia đá cao hơn một trượng, trên mặt bia viết một chữ như rồng bay phượng múa rất
lớn...
Sát!
Hai ngọn đèn chênh chếch chiếu lên bia.
Tấm bia đá màu trắng, chữ khắc đỏ như máu, khiến người ta vừa nhìn thấy đã phát hoảng.
Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy bất giác nhảy dựng lên một cái.
Vân Phiêu Phiêu trong mắt lộ ra vẻ khích động, buột miệng kêu một tiếng “Sát!”.
Thanh âm của nàng cũng biến thành vô cùng tàn khốc.
Thẩm Thăng Y bất giác cau mày.
Vân Phiêu Phiêu lập tức bước lên tiến vào Thất Sát trang, Thẩm Thăng Y vội theo sát bên nàng, tay càng
lúc càng nắm chặt thanh kiếm.
Thất Sát trang không phải là một nơi bình thường!

Qua khỏi tấm bia ngoài cổng, lại một tấm bia khác hiện ra trước mắt.
Cũng một tấm bia đá như thế, cũng hai ngọn đèn lớn chênh chếch chiếu lên như thế, cũng một chữ viết trên
mặt bia như thế...

Sát!

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy lại hoảng sợ nhảy dựng lên, Vân Phiêu Phiêu thì ánh mắt càng lộ vẻ khích động.

Bảy tấm bia đá, bảy chữ Sát!

Dưới mười bốn ngọn đèn, toàn bộ trang viện sáng như ban ngày.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu khuôn mặt dưới ánh đèn sáng trưng càng trắng bệch, nhất là Vân Phiêu Phiêu, dường như không còn giọt máu.

Mắt nàng đã đỏ ngầu, nhìn trừng trừng hồi lâu vào tấm bia sau cùng.

Thẩm Thăng Y ánh mắt cũng dừng lại trên đó.

Tấm bia đá sau cùng này cao hơn sáu tấm trước khoảng nửa trượng, sừng sững trước bậc đá bước lên sảnh đường, chữ Sát trên mặt bia lại là do mười bốn thanh kiếm trần sắc bén khảm vào.

Mũi kiếm trắng sáng như tuyết dưới ánh đèn, chữ Sát này quả thật là giàn giụa sát khí!

Bên trái tấm bia đá có một cây bạch dương già.

Gió đêm thổi qua, lá cây rì rào.

Bạch dương đau gió nổi, buồn thương muốn chết người.

Sát khí trong trang viện càng như dày thêm.

Gió cũng thổi tung tà áo của hai người, Vân Phiêu Phiêu chợt cất bước đi thẳng về phía tấm bia sau cùng.

Cũng đúng lúc ấy, một tiếng ho khê từ bên cạnh sảnh đường vang tới.

Thẩm Thăng Y lập tức đưa mắt nhìn, bước chân Vân Phiêu Phiêu nhấc lên cũng dừng lại, họ cùng nhìn về phía đó, trông thấy một người trung niên áo đen.

Người áo đen xuất hiện như một hồn ma, lẳng đặng bước ra khỏi sảnh đường, bước xuống bậc đá, tới trước mặt Vân Phiêu Phiêu, chợt vãi một cái nói “Thuộc hạ Tiêu Vũ không kịp ra đón, xin tiểu thư thứ lỗi”.

Vân Phiêu Phiêu thoáng sửng sốt, nói “Không sai, người chính là Tiêu Vũ”.

Tiêu Vũ cũng thoáng sửng sốt, nói “Tiểu thư không nhận ra được thuộc hạ rồi”.

Thẩm Thăng Y buột miệng nói chen vào “Tiểu thư của các người bị thương nặng, tạm thời mất hết trí nhớ”.

Tiêu Vũ “Ừ” một tiếng nhìn qua Thẩm Thăng Y, trong mắt chợt lộ vẻ thù địch hỏi “Các hạ là ai?”.

“Thẩm Thăng Y!”.

“Là người à?”, Tiêu Vũ ánh mắt chợt lạnh băng.

Vân Phiêu Phiêu lập tức nói “Thẩm Thăng Y là ân nhân cứu mạng của ta, người lỗ mãng quá đấy”.

Qua chuyện Xuân Mai, hiện giờ nàng đã biết nên làm gì.

Về thù địch trong mắt Tiêu Vũ vẫn chưa tan hẳn, y nói “Nhưng mà...”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Ta biết đã có người trả tiền để mua đầu y, mà ta cũng đã ưng thuận nữa, nhưng chuyện đó thì bây giờ phải thủ tiêu”.

Tiêu Vũ nói “Chẳng qua hiện tại tiểu thư lại...”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Bất kể thế nào, ta nói thì người phải tuân lệnh”.

Tiêu Vũ bất giác gật đầu, nói “Chuyện đó thì đúng”.

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ rồi nói “Vây bây giờ người trả lời ta một chuyện được không?”.

Tiêu Vũ nói “Thuộc hạ biết gì xin nói hết”.

Vân Phiêu Phiêu lập tức hỏi “Ta tên là gì?”.

Tiêu Vũ ngạc nhiên “Ngay cả tên họ của mình tiểu thư cũng không nhớ sao?”.

Vân Phiêu Phiêu im lặng gật đầu.

Tiêu Vũ nhìn chăm chăm vào nàng một lúc mới nói “Tiểu thư họ Vân, tên kép là Phiêu Phiêu”.

“Vân Phiêu Phiêu à? Vân Phiêu Phiêu...”, Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn lên trời.

Trên bầu trời trong vắt, có mấy khóm mây trắng lững lờ trôi xa xa.

Thẩm Thăng Y bất giác cười nói “Chẳng lạ gì cô lại hứng thú về mây như thế”.

Vân Phiêu Phiêu nhoẻn miệng cười, đưa mắt nhìn y, lại thở dài “Ta lại chẳng có gì tốt đẹp như mây mà người nói đâu”.

Ánh mắt lại di chuyển sang Tiêu Vũ nói “Tòa Thất Sát trang này có phải do ta dựng lên không?”.

Tiêu Vũ gật đầu “Tiểu thư chính là chủ nhân của Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Vây người là...”.

Tiêu Vũ nói “Gia phụ vốn là quản gia trong nhà tiểu thư, thuộc hạ được lão chủ nhân nhìn tới, cũng học được một thân võ công, đến khi tiểu thư mở ra Thất Sát trang, lại không coi thuộc hạ là kẻ hèn hạ, giao cho làm Tổng quản...”.

Vân Phiêu Phiêu vừa nghe vừa gật đầu, dường như nhớ ra rất nhiều điều, kể lại hỏi “Gia phụ tên gì?”.

Tiêu Vũ nói “Lão chủ nhân húy là Phi Dương”.

Vân Phiêu Phiêu lặng lẽ cúi đầu một lúc, chợt ngược lên hỏi “Rốt lại ta là ai?”.

Tiêu Vũ cung kính đáp “Là người trong bài Bích Lạc phú”.

Vân Phiêu Phiêu giật nảy mình, Thẩm Thăng Y cũng lập tức biến sắc.

Tiêu Vũ nhìn qua Thẩm Thăng Y nói “Nếu luận về nhân vật nổi tiếng trong võ lâm hiện nay, dĩ nhiên không ai hơn được công tử”.

Thẩm Thăng Y nói “Nghe nói những cao thủ chân chính xứng đáng chỉ là ở trong bài Bích Lạc phú”.

Tiêu Vũ kinh ngạc nói “Công tử cũng biết tới họ”.

Thẩm Thăng Y nói “Nghe các bậc tiền bối nói nên cũng biết đôi chút”. Y ngừng lại một lúc rồi tiếp “Các cao thủ được kể tên trong bài Bích Lạc phú dường như không có nhiều”.

Tiêu Vũ nói “Ồ”.

Thẩm Thăng Y nói “Có người nói họ là một tổ chức bí mật, xưa nay không giao thiệp với người trong giang hồ”.

Tiêu Vũ nói “Sự thật là thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô nương của các người là Vân trong bảy chữ Phong Vũ Lôi Điện Tuyết Vân Hồng phải không?”.

Tiêu Vũ nói “Phải!”.

Thẩm Thăng Y nói “Có phải trên Phong Vũ Lôi Điện Tuyết Vân Hồng còn có Nhật Nguyệt Tinh tam công không?”.

Tiêu Vũ nói “Thẩm công tử còn biết gì khác nữa?”.

Thẩm Thăng Y nói “Họ đều nghe lệnh của Trời”.

Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ nhìn một cái lại cúi xuống, dường như có một mối sợ hãi, kính sợ đối với “Trời”.

Trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng lộ vẻ sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Có điều theo ta biết, người trong bài Bích Lạc phú đều là người trong chính đạo”.

Tiêu Vũ quả quyết “Sự thật là thế”.

Thẩm Thăng Y chợt cau mày “Nhưng tòa Thất Sát trang này...”.

Tiêu Vũ chép miệng nói “Là làm lén thôi, thân phận của tiểu thư vẫn còn là một bí mật”.

Thẩm Thăng Y nói “Bí mật à?”.

Tiêu Vũ nói “Người trong bài Bích Lạc phú tuy võ công phi phàm, nhưng ngoài Trời ra không ai giàu có, lão chủ nhân vẫn cam chịu sống đạm bạc, nhưng tiểu thư của bọn ta lại muốn được sung sướng như Trời”.

Thẩm Thăng Y sực nghĩ ra nói “Cho nên mới lập ra tòa Thất Sát trang này phải không?”.

Tiêu Vũ thở dài “Chắc công tử không thể phủ nhận, giết người thật ra là một công việc dễ kiếm tiền”.

Thẩm Thăng Y không phủ nhận.

Tiêu Vũ lại than “Nếu Trời biết thì hậu quả ra sao thật không dám nghĩ tới nữa, cho nên bọn ta đều rất cẩn thận, giữ kín thân phận”.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng “Muốn giữ bí mật cũng không phải là dễ”.

Tiêu Vũ nói “Bọn ta đã chuẩn bị đến tháng chín năm nay giải tán Thất Sát trang”.

Thẩm Thăng Y nói “Còn nửa năm nữa”.

Tiêu Vũ nói “Giờ đây lại phát sinh chuyện bất ngờ”.

Thẩm Thăng Y nói “Theo người thấy thì là người nào hạ độc thủ?”.

Tiêu Vũ trầm ngâm đáp “Ban đầu ta vẫn cho là công tử”.

Thẩm Thăng Y nói “Hoàn toàn không phải là ta”.

Tiêu Vũ nói “Vậy thì ngoài Trời ra, ta thật không nghĩ ra ai có thể đánh tiểu thư của bọn ta bị trọng thương”.

Nói tới đó, thân hình y chợt khẽ run lên.

Vẻ sợ sệt trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng tăng lên.

Thẩm Thăng Y di động ánh mắt nói “Bây giờ cô nương đã nhớ ra được là ai đã đánh mình bị thương chưa?”.

Vân Phiêu Phiêu cười gượng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Tiêu Vũ hỏi “Ô Tiên là người thế nào?”.

Tiêu Vũ nói “Đó là biểu muội của tiểu thư bọn ta, cũng là người tâm phúc của tiểu thư”.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra, nói tiếp “Đã bị treo cổ chết trong khách sạn Vân Lai rồi”.

Tiêu Vũ hoảng sợ lui lại hai bước nói “Ai giết cô ta?”.

Thẩm Thăng Y nói “Còn chưa điều tra ra được”.

Tiêu Vũ sốt ruột hỏi “Vậy Xuân Mai và Thu Cúc ra sao?”.

“Thẩm Thăng Y nói Đều chết cả rồi, trong khách sạn Vân lai không còn một ai sống sót”.

Tiêu Vũ càng hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi “Mấy hôm nay trong Thất Sát trang có xảy ra chuyện gì không?”.

Tiêu Vũ nói “Rất yên ổn”.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi “Có người nào khả nghi xuất hiện không?”.

Tiêu Vũ nói “Cũng không có”.

Thẩm Thăng Y nói “Có phải là cổng lớn ngoài trang viện trước nay đều mở lớn?”.

Tiêu Vũ nói “Đúng thế, một nơi như Thất Sát trang, thì đừng nói là lũ trộm gà cắp chó, cho dù là nhân vật hạng nhất võ lâm cũng không dám tới gây chuyện, mở cổng lớn có sao đâu?”.

Thẩm Thăng Y ngạc nhiên nói “Lúc bọn ta vào thì cổng lớn lại khép hờ”.

Tiêu Vũ nói “Có chuyện ấy à?”, y hơi ngạc nhiên nói “Hay là những người làm tiểu thư bị thương đã lên vào đây?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chỉ sợ là thế”.

Tiêu Vũ đưa mắt nhìn quanh, nhưng bốn phía không có bóng người nào.

Thẩm Thăng Y nói “Trước khi tìm ra bí mật, chắc họ tạm thời chưa xuất hiện đâu”.

Tiêu Vũ ngạc nhiên hỏi “Bí mật gì?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó chỉ có tiểu thư của các ngươi mới biết được”.

Tiêu Vũ quay qua nhìn Vân Phiêu Phiêu, xem dáng vẻ thì y cũng không biết là chuyện gì.

Ánh mắt của Vân Phiêu Phiêu lại hướng về tấm bia sau cùng.

Mười bốn thanh kiếm sắc, một chữ...

Sát!

Ánh kiếm lạnh buốt, chữ viết kinh tâm động phách.

Vân Phiêu Phiêu đột nhiên lại cất bước, bước về tấm bia ấy.

Tiêu Vũ bất giác nhìn theo.

... Chẳng lẽ bí mật lại nằm ở tấm bia ấy?

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, nhìn dán vào Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu dừng lại trước tấm bia, ánh mắt dần dần hiện ra một màn sương, nhưng đột ngột tan biến.

Sau đó thân hình nàng lập tức vọt lên, ào một tiếng đập một chưởng lên chuôi thanh kiếm thứ nhất trên chữ Sát!

Cách một tiếng, thanh kiếm ấy đột nhiên rung lên, mười ba thanh còn lại cũng nối nhau rung lên!

Cách cách cách, ngay sau đó mười ba tiếng động lạ nối nhau vang lên.

Tiếng động lạ tắt hẳn, mười bốn thanh kiếm sắc xếp thành chữ Sát hoàn toàn bắn ra, nhưng chuôi kiếm vẫn khảm vào tấm bia.

Mười bốn thanh kiếm sắc hoàn toàn không làm Vân Phiêu Phiêu bị thương, mừng rỡ như nàng đã tính toán sẵn thời gian, cự ly, một chưởng vừa vỗ xong, thân hình đã lập tức lật lại lẳng không rơi xuống.

Lúc bấy giờ lại một tràng tiếng cách cách cách vang lên, tấm bia đá đột nhiên từ từ xoay đi nửa vòng, mặt đất vốn bị tấm bia đè lên đồng thời xuất hiện hai cái hố, một bên trái một bên phải.

Thẩm Thăng Y và Tiêu Vũ đều trợn mắt há miệng.

Vân Phiêu Phiêu cũng ngẩn ra một thoáng, rồi cất bước đi về phía cái hố bên phải.

Cái hố ấy hoàn toàn không sâu, dưới xếp ba cái rương sắt, Vân Phiêu Phiêu khom xuống bưng một cái lên, đặt xuống cạnh miệng hố mở ra.

Trong rương đựng toàn châu ngọc quý báu, còn có một xấp ngân phiếu.

Hồ bên kia cũng có ba cái rương sắt tương tự.

Nếu cả sáu cái rương này đều đựng châu ngọc và ngân phiếu như vậy, thì rõ ràng là một gia tài to lớn đáng sợ.

Chỗ này ai cũng có thể ra vào, mà lại chôn giấu một gia tài như vậy, thật là không ai ngờ tới được.

Đây không phải là một nơi bí mật, nhưng so ra còn bí mật hơn bất cứ nơi bí mật nào.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua, quay đầu nhìn Thẩm Thăng Y cười nói “Chắc đây là bí mật mà họ muốn tìm đây”.

Thẩm Thăng Y cũng cười một tiếng nói “Chắc đúng thế”.

Câu nói vừa dứt, cây bạch dương lớn bên trái bia đá chợt toác ra, một người áo xám từ trong vọt mau ra.

Người áo xám cầm một thanh trường kiếm, cả người lẫn kiếm phóng vào những chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Mũi kiếm sáng trắng như tuyết loang loáng dưới ánh đèn, xẹt lên như một tia chớp.

Vân Phiêu Phiêu quay mặt về phía y, vừa kịp trông thấy.

Ánh kiếm như tia chớp trong chớp mắt như thanh kiếm đâm vào mắt nàng, xé toạc màn sương trong lòng Vân Phiêu Phiêu.

Toàn thân nàng như bị điện giật, rung lên một cái.

... Gốc cây xé toác, sát thủ núp trong thân cây, thanh kiếm sắc bén, ánh mắt sáng quắc.

Tất cả đều rất quen thuộc!

“Mộc Lang quân!”, Vân Phiêu Phiêu chợt kêu thất thanh.

Tiêu Vũ trò chuyện một hồi đã khiến nàng nhớ lại không ít chuyện, một kiếm của Mộc Lang quân đã đánh thức toàn bộ trí nhớ của nàng.

Quên mất mình suốt bảy đêm, giờ đây nàng đã trở lại với chính mình!

Tiếng la hoảng chưa dứt, mũi kiếm đã tới.

Thẩm Thăng Y phản ứng quả nhiên linh mãnh thần tốc, trong chớp mắt ấy nghiêng người một cái đã tránh qua nhát kiếm.

Mộc Lang quân một kiếm đâm trượt nhưng thế kiếm không dứt, vù vù vù đánh luôn mười bảy kiếm.

Thẩm Thăng Y chân đạp theo Thất Tinh bộ pháp, nhất nhất tránh được cả.

Mộc Lang quân vung kiếm đuổi đánh, trên khuôn mặt vốn trở tro thoáng hiện một nụ cười âm hiểm!

Đúng lúc ấy Vân Phiêu Phiêu chợt la lên một tiếng “Cẩn thận dưới đất!”.

Tiếng la chưa dứt, thân hình nàng cũng xiêu đi, tiếp đó phát ra một tiếng rên đau đớn.

Một mũi kiếm đâm xuyên ra trước bụng nàng, ló ra nửa tấc.

Kiếm đâm vào sau lưng nàng, đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm là trong tay Tiêu Vũ, khuôn mặt trung thực của y không biết vì sao đã biến thành giảo hoạt.

Giảo hoạt như hồ ly.

Vân Phiêu Phiêu nhin đau quay lại, chợt nói “Người không phải là Tiêu Vũ!”.

“Đúng là không phải!”. Dứt lời tay trái Tiêu Vũ cào lên mặt một cái, kéo tấm mặt nạ da người xuống, đồng thời bỏ mũ ra.

Sau tấm mặt nạ là một khuôn mặt.

Tóc vàng mũi cao.

Vân Phiêu Phiêu rên lên “Kim Lang quân”.

Kim Lang quân bật tiếng cười lớn, nói “Bây giờ thì cô đã hoàn toàn khôi phục được trí nhớ, tiếc là đã quá muộn”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói “Lần này người không dùng đạn hoàn ám toán ta sao?”.

Kim Lang quân nói “Dạy dỗ cô một lần đủ rồi”. Y cười độc ác nói tiếp “Lần này mà cô vẫn có thể sống được thì ta mới phục cô”.

Vân Phiêu Phiêu không trả lời, đầu rũ xuống!

Kim Lang quân cười lớn rút kiếm ra.

Kiếm vừa rút ra, tiếng cười của y bỗng dứt ngang, khuôn mặt đang cười cũng đồng thời cứng đờ.

Trong chớp mắt ấy thân hình của Vân Phiêu Phiêu như quỷ mỵ chớp lên, tay phải vươn ra nắm vào yết hầu của Kim Lang quân bóp mạnh.

Cạch một tiếng, yết hầu y lập tức vỡ nát.

Té ra mới rồi Vân Phiêu Phiêu giả như đứt hơi chết rồi.

Bây giờ nàng vẫn chưa đứt hơi, nhưng Kim Lang quân thì đã không còn thở nữa.

Rốt lại một sát thủ vẫn cứ là một sát thủ, đã ra đòn ắt trúng, đã trúng đòn ắt chết.

Nàng thở phào một tiếng nhìn chằm chằm vào Kim Lang quân nói “Lần này mà người còn sống thì ta thật phục người đấy”.

Kim Lang quân không đáp, trong chớp mắt ấy đã trở thành một người chết thật sự.

Mất y vẫn mở to đầy vẻ ngạc nhiên, dường như lúc chết vẫn chưa tin là mình phải chết!

Vân Phiêu Phiêu buông lỏng tay, y đổ xuống dưới chân nàng, nàng cũng lão đảo muốn ngã, hai tay vươn ra ôm lấy tấm bia đá sau cùng bên cạnh.

Máu tươi từ bụng nàng phun ra tưới đỏ tấm bia đá trắng.

Tiếng kêu thứ hai của Vân Phiêu Phiêu vừa vang ra, thân hình của Thẩm Thăng Y đã tung lên khỏi mặt đất.

Y không biết tại sao phải coi chừng dưới đất, chỉ biết Vân Phiêu Phiêu kêu lên như thế là có chuyện.

Người y vừa tung lên, có hai bàn tay xé toạc mặt đất vung ra quờ một cái.

Nếu y vẫn còn đứng tại chỗ, hai chân đã bị hai bàn tay kia nắm trúng, đó hoàn toàn là trong chớp mắt, cho nên Thổ Lang quân hoàn toàn không ngờ rằng y đã tung người vọt lên, hai tay cứ quờ quạng.

Quờ một cái chẳng nắm được gì, hai bàn tay chợt khựng lại.

Thẩm Thăng Y thân hình trên không ngoảnh nhìn mới biết đã có chuyện gì, bất giác trong lòng run lên.

Đúng lúc ấy y cũng đã liếc thấy Vân Phiêu Phiêu bị Tiêu Vũ phóng kiếm đâm trúng, thân hình tự nhiên cũng vụn một cái từ trên không rơi xuống cạnh đó.

Thân hình y vừa di động, thanh kiếm của Mộc Lang quân đã phóng tới.

Mũi kiếm sắc bén như con rắn độc phóng vào những chỗ yếu hại.

Thẩm Thắng Y khẽ quát một tiếng, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một cái, loảng soảng đón liên tiếp mười bảy nhát kiếm, thân hình vừa chạm đất lại vọt lên.

Bụp một tiếng, mặt đất chỗ ấy trong chớp mắt lại vỡ toác ra, hai tay Thổ Lang quân lại quờ mau lên, nhưng lại quờ hụt.

Thẩm Thắng Y thân hình vọt một cái ra xa hai trượng, chênh chếch đáp xuống trên tấm bia có chữ “Sát” thứ sáu.

Mộc Lang quân cả người lẫn kiếm đánh theo.

Thổ Lang quân dường như cũng biết Thẩm Thắng Y không còn trên mặt đất, cũng đồng thời từ dưới đất phóng ra, ngọn thiết sản ba khúc rung lên thành một thanh sản dài, lẳng không xấn vào hai chân Thẩm Thắng Y, vừa khéo phối hợp với thế kiếm của Mộc Lang quân đang công kích.

Thế kiếm lợi hại, thế sản uy mãnh.

Thẩm Thắng Y đón đỡ sáu kiếm của Mộc Lang quân xong, lui lại một bước tránh qua ngọn thiết sản của Thổ Lang quân.

Thổ Lang quân nhân cơ hội đập lên tấm bia đá, nhưng Mộc Lang quân đã bị lực đạo trên thanh kiếm của Thẩm Thắng Y hất bay xuống đất.

Vừa đập lên tấm bia, ngọn thiết sản của Thổ Lang quân lập tức vung ra, một chiêu Cuồng phong tảo diệt lạc gồm ba thức biến hóa biến thành mười lăm ngọn sản đánh tới!

Đầu tấm bia rộng chưa đầy hai thước, dài không tới bảy thước, thiết sản của y lại là binh khí dài, thi triển thì không cần phải nói cũng biết là chiếm phần lợi thế.

Ngọn thiết sản chưa đánh tới, kinh phong đã quét khăn áo trên người Thẩm Thắng Y tung bay.

Thẩm Thắng Y không đỡ, cơ người lại rơi mau xuống đất, Mộc Lang quân chờ sẵn ở dưới thấy thế, thanh kiếm rẽ một cái đâm luôn mười bảy chiêu.

Không ngờ Thẩm Thắng Y thân hình vừa rơi xuống một thước, hai chân đã xoạc ra một co một đạp, đạp vào mặt bia mượn lực, thân hình đang rơi xuống lại lập tức bay ngang ra.

Mộc Lang quân mười bảy kiếm đánh trượt, Thẩm Thắng Y đã đáp xuống cạnh Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu đang ôm tấm bia gục xuống, thấy thế vội nói “Đừng lo cho ta, mau giết chúng đi!”.

Thẩm Thắng Y nhìn nàng một cái nói “Cô bị thương nặng lắm!”.

Vân Phiêu Phiêu thản nhiên cười nói “Chỉ e lần này chắc phải chết!”.

Thẩm Thắng Y gượng cười “Nói bậy!”.

Vân Phiêu Phiêu cười nói tiếp “Lần này mà ngươi vẫn còn có cách giữ được tính mạng cho ta, thì chẳng riêng gì ta, cả Hoa Đà Biển Thước cũng phải vô cùng khâm phục ngươi!”.

Thẩm Thắng Y cười quát “Lại nói bậy!”.

Tuy y cười, nhưng ai cũng nhận ra là y chỉ cười gượng.

Ai cũng thấy rõ ràng Vân Phiêu Phiêu sắp chết.

Làm sao Thẩm Thắng Y không nhận ra được điều đó? Chỉ là quen nhau bấy ngày, y đã đối xử với Vân Phiêu Phiêu như bạn bè, đối với một người bạn sắp chết, câu ấy tuy biết rõ là không đúng vẫn cứ phải nói!

Vân Phiêu Phiêu hiểu rõ tâm trạng của y, cười khổ nói “Không phải nói bậy, ta hiểu tâm trạng ngươi mà”.

Thẩm Thắng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu thở dài nói tiếp “Ngươi thật là một người tốt, tiếc là ta không may, nếu được gặp ngươi sớm hơn vài năm, có thể ta đã không trở thành một sát thủ như thế này”.

Thẩm Thăng Y nói “Ai cũng có lúc lầm lẫn sai trái, ta cũng thế thôi”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Nhưng ta thì hoàn toàn sai trái”, nàng thở dài một tiếng nói tiếp “Hãy tin ta, xưa nay ta không bao giờ có ý làm hại Chu Hạc và Tô Tiên”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta tin, nếu không cô cũng không để họ lấy nhau”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Tô Tiên hoàn toàn không phải là đệ tử của Tuệ Nhân thần ni”.

“Chuyện ấy rất dễ biết”.

“Lần ấy cô ta tới núi Nhạn Đãng là để giết bà ta”.

“Theo lệnh của cô”.

“Đúng thế, mục ni cô già Tuệ Nhân kia vốn cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì, có giết cũng không tiếc”.

“Ta biết trước khi xuất gia, bà ta đã nổi tiếng là Cừu vĩ yêu hồ”.

“Người biết thật không ít chuyện”.

“Nhưng cũng không nhiều”.

“Tô Tiên lấy Chu Hạc là được ta đồng ý, ta cũng đã quyết định cho cô ta rời khỏi Thất Sát trang”.

“Rốt lại cô ta lại quay lại”.

“Vì cô ta muốn ngấm ngầm giúp đỡ tiền bạc cho Chu gia trang”.

Vân Phiêu Phiêu chợt cười nhạt “Thật ra Chu Hạc là một thằng ngốc, bình sinh những thứ gọi là anh hùng hào kiệt mà y mời gọi, mười người thì chín kẻ chẳng ra gì”.

Thẩm Thăng Y im lặng thở dài.

Vân Phiêu Phiêu chợt liếc y nói “Nếu y nhận rõ được như người thì chẳng đến nỗi rủi ro như thế”.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói “Cho dù trong những kẻ y kết giao mười người thì có chín người không ra sao, nhưng bất kể thế nào y cũng là một bậc anh hùng hào kiệt chân chính”.

Vân Phiêu Phiêu không thể phủ nhận, thở dài nói “Nghiêm khắc mà nói thì chính vì ta mà vợ chồng họ mắc nạn”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện này không thể đổ lỗi cho riêng người nào”.

Vân Phiêu Phiêu chợt lại cười, nói “Hôm nay thế này, ta mới nói ra những câu như thế”.

Nàng lẩm bẩm nói một mình “Đây đại khái là như người ta vẫn nói, là Con người sắp chết thì lời nói hay”.

Thẩm Thăng Y chợt thấy đau đớn.

Vân Phiêu Phiêu vẫn nói tiếp “Nhưng...”.

Chữ “Nhưng” vừa thốt ra, nàng chợt ho rũ rượi, khạc ra toàn máu.

Thẩm Thăng Y đưa tay khê đỡ nàng.

Tay áo y dính đầy máu tươi.

Vân Phiêu Phiêu khạc ra máu đọng, nói tiếp “Nhưng hiện tại ta vẫn muốn giết người, mà lại là hai người”.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động, nhìn nhìn Thổ, Mộc hai Lang quân.

Mộc Lang quân đánh trượt mười bảy kiếm xong đã thu kiếm lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Thẩm Thăng Y, chuẩn bị tấn công.

Thổ Lang quân đứng trên bia đá, tay nắm thiết sản, mắt lộ sát cơ, lăm lăm nhảy xuống.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn lại Vân Phiêu Phiêu hỏi “Cô nói họ phải không?”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Chính là họ, Mộc Lang quân và Thổ Lang quân”.

Thẩm Thăng Y cau mày, mừng tượng như nhớ ra chuyện gì.

Vân Phiêu Phiêu nói “Họ còn đáng chết hơn ta, ta giết người ít ra cũng có nguyên tắc, họ giết người thì đã động thủ là không để ai sống sót”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta đã thấy qua thủ đoạn của họ rồi”.

Vân Phiêu Phiêu trịnh trọng nói “Không được để họ rời khỏi nơi đây”.

Thẩm Thăng Y lại cười nói “Họ không chịu rời khỏi đâu”.

Vân Phiêu Phiêu chợt nghĩ ra, nói “Vì ở đây có gia tài to lớn của ta mà họ muốn chiếm lấy”.

Thẩm Thăng Y nói “Không sai”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Số tiền bạc này ta giao cho người, làm như thế cũng còn có một chút ý nghĩa”.

Nàng chợt cười lớn.

Đây thật là một chuyện đáng cười, nàng liều mạng giết người, tích tụ vô số tiền bạc, rốt lại lại giao hết cho Thẩm Thăng Y tiêu thay nàng.

Thẩm Thăng Y không cười, trong lòng vô cùng cảm khái.

Mộc Lang quân và Thổ Lang quân cười, cười nhạt, Vân Phiêu Phiêu ăn nói rõ ràng không đếm xỉa gì tới họ.

Nhưng họ vẫn chưa ra tay.

Thẩm Thăng Y tay trái cầm kiếm, khí thế vững như núi mạnh như sông, đến giờ này vẫn chưa lộ ra một chút sơ hở.

Mộc Lang quân không muốn mạo hiểm, Thổ Lang quân cũng không muốn.

Người ra tay sau cùng là người có nhiều hy vọng được sống hơn, họ đều hy vọng chỉ có mình còn sống để hưởng cái gia tài to lớn kia.

Cho nên họ còn chần chừ chưa phát động thế công.

Trong tiếng cười có máu chảy.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Người biết ai bỏ tiền ra thuê ta giết người không?”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Ai vậy?”.

“Tiết Vô Cực”.

Thẩm Thăng Y sững sốt nói “Bây giờ ta mới nghe tới cái tên này!”.

“Còn Địa ngục thích khách, Tiết Trường Sinh?”.

“Chẳng lẽ y lại là người thân của Tiết Trường Sinh?”.

“Là con trai”.

“Tiết Trường Sinh cũng có con trai đấy!”.

“Mà còn rất khôn ngoan, người nên thận trọng coi chừng y một chút”.

Mộc Lang quân và Thổ Lang quân bên cạnh nghe thấy, bật tiếng cười rộ.

Thẩm Thăng Y cau mày hỏi “Các người cười cái gì?”.

Mộc Lang quân cười nhạt đáp “Cười cô gái này”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Họ cười ta lại quên mất thủ đoạn của họ”.

Thẩm Thăng Y không hiểu.

Vân Phiêu Phiêu giải thích “Họ chờ lúc ta gặp Tiết Vô Cực trò chuyện ra tay ám toán”.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra nói “Theo thủ đoạn của họ, dĩ nhiên là không để Tiết Vô Cực sống...”.

Mộc Lang quân nói “Dĩ nhiên”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Tiết Vô Cực không phải hạng dễ đối phó, e rằng các người cũng phải trả một cái giá rồi”.

Mộc Lang quân và Thổ Lang quân không lên tiếng.

Vân Phiêu Phiêu hỏi “Là Thủy Lang quân chứ gì?”.

Mộc Lang quân sững sốt “Tại sao người không hỏi là Hỏa Lang quân?”.

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói “Hỏa Lang quân chết dưới kiếm của ta”.

Mộc Lang quân và Thổ Lang quân cùng biến sắc.

Thổ Lang quân lập tức hỏi “Trong trang viện cạnh Chu gia trang phải không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Không sai”.

Thổ Lang quân cười nhạt nói “Y cứ nhất định cho rằng gia tài của con nhãi này là cất giấu ở đó, nhất định ở lại tìm kiếm, kết quả là cả tính mạng cũng không giữ được, ngu ơi là ngu”.

Mộc Lang quân lạnh lùng “Thế mà lâu quá không thấy y tới, Kim lão đại còn cho rằng chắc y tìm được tiền bạc, trốn đi hưởng dụng một mình”.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng hỏi “Các người vì muốn lấy số tiền của ta mà lại ra tay giết người à?”.

Mộc Lang quân nói “Bọn ta không phủ nhận rằng tiền bạc của người rất thu hút người khác”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Dám chắc rằng đây không phải là ý của Trời”.

Mộc, Thổ hai Lang quân chỉ cười nhạt không đáp.

Vân Phiêu Phiêu nói luôn “To gan thật, các người không sợ Trời phạt à?”.

Mộc Thổ hai Lang quân đồng thanh “Có gì đâu”.

Thẩm Thăng Y nghe thế không nhận được buột miệng hỏi “Trời là người thế nào?”.

Vân Phiêu Phiêu đáp “Tức là Thiên Ma, người đứng đầu trong bài Bích Lạc phú, là Ma vương của các Ma vương”.

Thẩm Thăng Y rùng mình.

Y có biết nhân vật ấy, cũng từng nghe các bậc tiền bối kể lại sự lợi hại của y.

Nghe đồn y có thể cưỡi gió mà đi, lấy đầu người trong vòng mười dặm, hạ chim bay trên trời cao, bắt cá bơi dưới nước sâu.

Lời đồn nghe cứ như thần thoại.

Cũng vì tài năng của người ấy quả rất đáng sợ.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp “Tuy có tên là Thiên Ma, nhưng lại là một người rất tốt, thủ hạ mà có ai trái lệnh, gây họa cho đời, nếu y điều tra rõ ràng rồi đều phải sát thủ dưới quyền tìm giết”.

Tuy nàng sắp chết, nhưng nói tới đó trong mắt vẫn lộ vẻ sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nói “Ngũ Hành truy mệnh cũng là sát thủ của Trời à?”.

Vân Phiêu Phiêu kinh ngạc hỏi “Người cũng biết tới Ngũ Hành truy mệnh sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nghe cách cô xưng hô, thì có thể đoán biết được”.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói ngay “Có điều ta dám quả quyết rằng việc cướp đoạt số tiền bạc của ta hoàn toàn không phải ý Trời”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Trời đã là người ngay thẳng, dĩ nhiên không đi làm chuyện ấy”.

Vân Phiêu Phiêu nói “Cho nên giả như người không thắng được họ thì cũng đừng sợ, chỉ cần chạy thoát, tìm tới nói với Trời một tiếng, họ cũng sẽ không sống lâu hơn ta được bao nhiêu đâu”.

Mộc Lang quân và Thổ Lang quân biến hẳn sắc mặt, nhìn nhau một cái, Thổ Lang quân chợt nói “Người tính toán thế nào ta đã rõ rồi”.

Mộc Lang quân nói “Có gì đâu”.

Thổ Lang quân nói “Nhưng câu mới rồi thì người nghe rõ lắm mà”.

Mộc Lang quân nói “Không sai”.

Thổ Lang quân nói “Chia rẽ ắt phải chết, hợp sức thì có thể còn một đường sống, vậy cứ đồng lòng hợp sức trừ khử người này trước đã nhé?”.

Mộc Lang quân trầm ngâm đáp “Cũng được!”.

“Quân tử nhất ngôn!”.

“Không hề hối hận”.

“Lên!”, Mộc Lang quân quát lớn một tiếng, thanh kiếm rung lên như con rắn độc ứng tiếng bay tới Thẩm Thăng Y, Thổ Lang quân cũng đồng thời vọt ra khỏi tấm bia đá, ngọn thiết sản vung lên đập vào đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lúc Mộc Lang quân vừa quát chữ “Lên”, đã rời khỏi chỗ Vân Phiêu Phiêu, vọt tới chặn Mộc Lang quân.

Choang choang choang, hai thanh kiếm chạm nhau ba lần, Thẩm Thăng Y nghiêng vai tránh qua một sản của Thổ Lang quân.

Mộc Lang quân thế kiếm thay đổi, từ dưới đâm lên, lại là mười bảy kiếm.

Thổ Lang quân cũng đồng thời dẫm hai chân một cái, đất cát bay tứ tung, mặt đất lộ ra một cái hầm sâu, cả người lẫn sản chui tọt xuống đất, trong nháy mắt đã mất hút.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm trong tay trái mau như ánh chớp, đón đỡ mười bảy kiếm, thân hình lật lại, kiếm cũng đồng thời đâm ngược lại, người tới đất, kiếm cũng đâm xuống đất, đúng vào chỗ Thổ Lang quân vừa mất hút.

Thanh kiếm đâm vào đất hai thước, keng một tiếng, từ dưới vang lên tiếng sắt thép chạm nhau!

Thẩm Thăng Y kiếm thế không ngừng, trong chớp mắt đã đánh mười hai kiếm, thân hình đột nhiên như con chim ưng vọt thẳng lên không.

Mặt đất chỗ ấy chợt xé toác ra, Thổ Lang quân phá tung mặt đất nhảy vọt lên, vai trái thủng một lỗ, máu đang phun ra.

Y gầm lớn một tiếng “Giỏi!”, lẳng không đánh luôn mười sáu sản

Thẩm Thăng Y thân hình bay lượn, tránh qua ngọn thiết sản, đón đỡ mấy kiếm của Mộc Lang quân tập kích, thân hình lại mượn lực vọt lên, trong một tiếng quát đã đứng lại trên đầu tấm bia đá thứ sáu.

Thổ Lang quân gầm lớn một tiếng, ngọn thiết sản bay tới đánh luôn vào giữa tấm bia, ầm một tiếng vang rền, tấm bia bị đứt làm hai mảnh, chỗ đứt bằng phẳng như lấy dao xén ngang.

Nửa mảnh trên của tấm bia chưa rơi tới đất, Thẩm Thăng Y thân hình đã đáp mau xuống trước mặt Mộc Lang quân.

Mộc Lang quân đón đỡ ba kiếm rồi lật tay trả lại ba kiếm, nhưng không kiếm nào chạm được vào áo Thẩm Thăng Y, thân hình còn chưa kịp nghiêng qua, một màn lưới kiếm đã ào ào chụp lên sau cổ.

Mộc Lang quân chúi người tránh né.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm đảo lộn, Cấp phong thập tam kiếm ào ào đánh ra, kiếm sau nối tiếp kiếm trước, kiếm sau mau hơn kiếm trước, liên miên bất tuyệt đuổi theo Mộc Lang quân.

Thanh kiếm xé gió vang lên tiếng vù vù.

Mộc Lang quân đảo bộ nghiêng người mười ba lần vẫn không sao tránh thoát đòn đuổi đánh của Thẩm Thăng Y, Thổ Lang quân tuy muốn tiếp viện nhưng lại bị bước chân của Mộc Lang quân cản trở trước mặt, không sao xông lên được.

Mộc Lang quân bước chân luống cuống tránh né làm Thổ Lang quân cũng vướng víu tay chân.

Thẩm Thăng Y thế kiếm như sóng trường giang đổ tới, ào ào không dứt, sau mười ba kiếm lại đánh tiếp mười ba kiếm, cứ thế ba lần, lại biến thế ba lần, một trăm mười bảy nhát kiếm liên hoàn phóng ra, nhanh như gió, dày như mưa. Mộc Lang quân tuy vẫn còn xoay trở tránh né được, nhưng một trăm mười bảy kiếm của Thẩm Thăng Y đánh ra xong, trên hai vai sau lưng y đã có mười ba vết thương đầm đìa máu.

Thế kiếm của Thẩm Thăng Y chợt dừng lại.

Mộc Lang quân nắm lấy cơ hội, xoay người phóng kiếm.

Kiếm của y vừa ra được nửa chừng đã bị thanh kiếm tay trái của Thẩm Thăng Y phong tỏa, thế kiếm của Thẩm Thăng Y vừa dừng lại đã thay đổi, lại ào ạt như dốc bể lay non đổ tới.

Mộc Lang quân liên tiếp la hoảng, đón đỡ một trăm bảy mươi sáu kiếm xong, thân hình đã lúi tới trước gốc cây bạch dương cạnh tấm bia đá.

Một nhát kiếm của Thẩm Thăng Y như sấm vang chớp giật lại phóng tới.

Mộc Lang quân vội lui, lại đứng tới chỗ hổng bị phá vỡ của cây bạch dương, Thẩm Thăng Y lập tức thu kiếm xoay người phát cước, cây bạch dương đổ xuống theo ngọn cước của y dựng dậy đập vào người Mộc Lang quân.

Mộc Lang quân không ngờ tới chuyện này, né qua không kịp, co khuỷu tay lên đỡ, hai bên chỗ bị phá vỡ của cây bạch dương cũng lập tức bị đánh nát, nhưng thân hình của y cũng bị hất ngã xuống đất.

Thổ Lang quân lúc ấy đã rảnh tay ra đòn, y cũng thấy tình thế nguy hiểm, ngọn thiết sản lập tức phóng tới Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y không đón đỡ, xoay người một cái tránh qua ngọn sản, chuyển về phía sau cây bạch dương phóng mau ra một kiếm, sột một tiếng đâm qua thân cây xuyên vào bên phải cổ Mộc Lang quân, mũi kiếm nhô ra cổ bên trái.

Mộc Lang quân rú lên một tiếng quái dị, động tác lập tức dừng lại!

Thổ Lang quân nhìn thấy rõ ràng, chợt nổi khùng lên, phóng luôn một ngọn sản vào đó!

Sột một tiếng, ngọn thiết sản đánh đứt đôi người Mộc Lang quân, đứt luôn cả thân cây, cây bạch dương ào ào đổ xuống.

Thẩm Thăng Y mà vẫn đứng sau gốc cây cũng bị ngọn sản cắt luôn làm đôi rồi!

Nhưng y không còn đứng ở đó!

Thanh kiếm vừa rút ra, Thẩm Thăng Y cả người lẫn kiếm sản vào Thổ Lang quân.

Một làn ánh kiếm như dải lụa trắng chiếu vào huyệt Mi Tâm của y.

Thổ Lang quân vội vã lui lại.

Thẩm Thăng Y chiếm được tiên cơ, lại thi triển Cấp phong thập tam kiếm đuổi gấp theo Thổ Lang quân.

Thanh kiếm xé gió rợn người.

Thổ Lang quân ngọn thiết sản bay lượn gạt trên đỡ dưới vẫn không cản trở được, cứ phải lui lại liên tiếp.

Lui lại được ba trượng, y chợt trầm người xuống chúi tọt xuống đất.

Thẩm Thăng Y giẫm mạnh hai chân vọt lên, gót chân nện mạnh xuống, một cái hố rất lớn bên cạnh sụp xuống, bụi đất bay mù mịt.

Trong đám cát bụi mù mịt, Thổ Lang quân như một con giun đất lại ngoi lên, tai mắt mũi miệng đều bê bết đất.

Thẩm Thăng Y lại nện mạnh hai gót chân, hố đất chấn động sụp xuống lấp tắt địa đạo, Thổ Lang quân chỉ còn cách tung lên.

Một làn ánh kiếm như dải lụa trắng lại chiếu vào giữa Mi Tâm của y.

Thổ Lang quân không thể không đưa ngọn thiết sản lên đỡ trước mặt, choang một tiếng, tia lửa bắn ra tung tóe.

... Nhất kiếm đáng sợ thật!

Thổ Lang quân hít một hơi khí lạnh, hai tay vẫn không chậm, rung lên một cái, ngọn thiết sản lắc lư làm ba khúc kẹt lấy giữa thanh kiếm của Thẩm Thăng Y. Y lập tức quát lớn “Buông tay!” rồi dùng sức hất một cái. Nếu y chỉ dùng nửa sức Thẩm Thăng Y chưa chắc đã hơn được, huống chi trước tình hình này dĩ nhiên y phải dùng hết sức, dùng mọi sở trường để thủ thắng.

Kiếm không bay ra khỏi tay Thẩm Thăng Y, nhưng keng một tiếng gãy bằng bạng ngay chính giữa.

Đó dĩ nhiên là Thẩm Thăng Y dùng nội lực chấn gãy.

Kiếm dài hai thước, giờ chỉ còn có một thước.

Một thước cũng đủ giết người.

Thổ Lang quân vừa định lui lại, thanh kiếm gãy trong tay Thẩm Thăng Y đã phóng nhanh vào huyệt Mi Tâm của y.

Máu phun ra!

Thổ Lang quân rên lên một tiếng ngã vật xuống đám đất bụi.

Thẩm Thăng Y thở phào một tiếng rút tay ra, mồ hôi lập tức từ lòng bàn tay y chảy theo chuôi kiếm nhỏ xuống đất.

Toàn thân y cũng ướt đầm mồ hôi.

Y vội vàng cất bước về phía Vân Phiêu Phiêu.

Ánh đèn vẫn sáng rực, sắc mặt Vân Phiêu Phiêu dưới ánh đèn như tô một lớp phấn trắng.

Nàng nhìn Thẩm Thăng Y bước tới, đôi mắt tuy không còn chút sinh khí, nhưng phẳng phất có một nụ cười.

Sức mạnh nào đã giữ nàng còn sống đến lúc ấy?

Thẩm Thăng Y đỡ nửa người Vân Phiêu Phiêu lên, không nói câu nào.

Vân Phiêu Phiêu thì nói “May là ta tuy vừa khôi phục được trí nhớ, nhưng vẫn không quên chuyện trong bảy ngày bảy đêm vừa qua. Rốt lại ta không phải là một kẻ vong ân phụ nghĩa”.

Chỉ có hai câu ấy.

Thẩm Thăng Y nói “Cô không phải là người như vậy”. Lúc câu nói ấy buông ra, Vân Phiêu Phiêu đã nhắm mắt lại.

Trên môi nàng vẫn còn sót một nụ cười.

Một nụ cười thỏa mãn, một nụ cười vĩnh viễn.

Thẩm Thăng Y im lặng nhìn lên trời.

Sao vẫn nhấp nháy, trăng vẫn vàng vạc, nhưng nơi chân trời không hề có một bóng mây.
Mây bay về đâu?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-thang-y-that-da-cau-hon>